

BOJTI ANNA

ÉJSZAKA
AZ ÁLLATKERTBEN

© Orchard Literary Agency

ABSZOLÚT
KÖNYVEK

BOJTI ANNA

**ÉJSZAKA
AZ ÁLLATKERTBEN**

FERTH TÍMEA RAJZAIVAL

© Orchard Literary Agency

Pellinor lovag T. H. White: Üdv néked, Arthur, nagy király című könyvéből érkezett ebbe a könyvbe.

ISBN 978-963-410-442-1

ISSN 2560-2888

Megjelent a Pagony Kiadó gondozásában 2019-ben.
www.pagony.hu

Szöveg © Bojti Anna, 2019

Illusztráció © Ferth Tímea, 2019

Kiadás © Pozsonyi Pagony Kft., 2019

Sorozatterv: Baranyai (b) András

Felelős kiadó: Banyó Péter

Felelős szerkesztő: Kovács Eszter

Szerkesztette: Győri Hanna

Műszaki vezető: Pais Andrea

Tördelő: Mayoría Stefánia

Produkción munkák: Wunderlich Production Kft.

Produkción vezető: Mészáros Gabriella

Nyomás, kötés: Generál Nyomda Kft. Szeged

Felelős vezető: Hunya Ágnes

www.generalnyomda.hu

HOGYAN OLVASD EZT A KÖNYVET?

Miért különleges ez a könyv? Mert e történetnek te vagy a főhőse. Te döntheted el, hogy merre haladsz, kivel beszélgetsz, kinek segítesz, mialatt a történetben bolyongsz a hosszabb-rövidebb bekezdések között **1-től 400-ig** megszámozva.

Íme, pár hasznos tanács, mielőtt belevetnéd magad a mesébe:

- **DÖNTSD EL**, merre mész, kivel beszélgetsz! A könyvben szabadon mozoghatsz, így lehet, hogy egy helyszínen többször is eljutsz, esetleg visszatérsz egy feladat miatt.
- **BESZÉLGESS**, akivel csak lehet! Segíts mindenkinek, mert akkor talán te is segítséget kapsz.
- **GYŰJTS TÁRGYAKAT!** Minél többet, mert kettő nem lesz elég. Szerzeményeidet mindig írd fel a kalandlapra a könyv hátuljában! Csak olyan tárgyakat használhatsz a történet során, amik nálad vannak. Ha egy ismeretlen tárgyat említenek, előbb rá kell bukkannod a könyvben. Ha megtaláltad, visszatérhetsz vele oda, ahol korábban elakadtál. Ha egy tárgyat odaadtál valakinek vagy

felhasználtad, ne felejtsd el kihúzni a kalandlapról! A tárgyakat a szövegben vastag, kék betűvel jelöltük.

- **GYÚJTS INFORMÁCIÓKAT!** Ezeket is jegyezd fel a kalandlapra. Minden kalandlapon találsz egy oldalnyi helyet az információknak, és egyet a hátizsákod tartalmának. A legfontosabb információkat kék, dőlt betűvel jelöltük, de mást is felírhatsz!

- **...VAGY KALANDOZZ EL!** Az sem gond, ha elcsábulsz egy másik irányba. A könyvben több úton is eljuthatsz a megoldáshoz.

- **TÁJÉKOZÓDJ!** Amint kalandod során rátalálsz a térképre, onnantól mindig jelöld rajta az utad egy (színes) ceruzával. Térképet a borító belsején találsz elől és hátul is. A történetben többféle úton is el lehet jutni a megoldáshoz, ezért akár háromszor-négyszer végigolvashatod. Ha rejtett utakra, helyszínekre bukkansz, azokat is rajzold rá.

- **SOSE AGGÓDJ,** ha valami váratlan, esetleg nyugtalanító dolog történik! Mindent meg fogsz tudni oldani. Nem lehet elrontani!

ÉS MOST KEZDŐDHET A KALAND!

UNALMAS KEDD ESTE VAN.

Az ágyadban fekszel, a plafont bámulva. A kistestvéred, Dodó ütemes hortyogásától lassan te is álomba szenderülsz. Alighogy elaludtál, neszezésre riadsz fel. Pontosabban: egy pöttyös plüss víziló néz ábrándosan a szemedbe. Meglepetésedben csuklasz egyet, mire nyomban megjelenik a vízilófej mellett Dodó lelkes ábrázata.

– Nézd csak, Töhötöm életre kelt! Beszél is, meg minden! Figyu! – azzal még jobban belenyomja az arcodba kedvenc plüssállatát, amit melleleg párnaként is szokott használni.

– Most ezért kellett felébreszteni? – nyögöd, eltolva magadtól a vízilóvat.

– Igen! Nem szuper? – lelkesedik Dodó.

– Hagyjál békén, és vidd innen ezt a rusnya plüss! – fordulsz lustán a másik oldaladra.

– Miért nem hiszel nekem? Pedig tényleg beszélgettünk, ugye, Töhötöm? – sóhajtja a tesód, mialatt visszakászálódik az ágyába.

A szobátok újra elcsöndesedik. A félhomályban csak Dodó Baglyocskája, azaz bagoly formájú éjszakai fénye

változtatja a színét bágyadt lassúsággal. Kék, zöld, türkiz, kék, zöld, türkiz. Szinte leragad a szemed, mire valaki újfent böködni kezd. Persze Dodó az, ki más lenne. Borzos szőke haja az arcodat birizgálja, ahogy föléd hajol.

– Ébredj gyorsan, Töhötöm megtalálta az Egyszernyíló Átjárót! Innen indul, a szobánkból!

– Miféle átjárót? – motyogod félálomban.

– Hát az Egyszernyíló Átjárót a másik világba! Már el is indult rajta. Annyira izgi! Én is megyek! Egyedül felöltöztem az útra – bök büszkén magára.

Remek ízléssel ruházkodott, hupikék harisnyájára egy piros, sokzsebes rövidnadrágot húzott, a pulóverére felvette kedvenc szőrös mellényét, és anya virágmintás konyhai kötényét is magára kanyarította. A feje szinte elvész apa jókora szalmakalapjában.

– Ez a felfedezőruhám. És szereztem egy zacskó pisztáciát a konyhából! A sárkányos hátizsákomba pedig pakolok még elemózsiát. Elvihetem a tegnapelőtti uzsonnádat a konyhaasztalról? Légyszi, segíts cipelni majd a hátizsákot! Ugye, te is velünk jössz a másik világba? Már alig várom!

– Hát persze! Még hogy az éjszaka közepén életre kelt plüssállatokkal és az ütődött kistesómmal kalandozzak titkos átjárókban! Pisztáciahéjakat köpködvé. Már csak az kéne! Nincs itt semmiféle átjáró, túl élénk a képzeleted.

– Pedig tényleg így van! – pityeredik el Dodó.

– Biztos. Most már hagyj aludni! – förmedsz rá.

A tesód az orrát lógatva ágyba bújik. Még egy ideig halod a szipogását, aztán végre csönd lesz. Ezekkel a kicsikkel mindig csak a baj van... Pedig ha sejtened, hogy a java csak most kezdődik... → 1

1 Az éjszaka közepén hirtelen felriadsz. Tétován körbenézel. Mintha valami nem lenne teljesen rendben. Megvakarod az orrod, és még egyszer, komótosan körbepillantasz. A könyvespolc, a szekrény, a Baglyocska, mind olyan, mint szokott. Még Dodó este elhajított fél pár zoknijá is békésen hever a szoba közepén. Hát persze! Mindig hallani szoktad a tesód szuszogását a szomszéd ágyból, de most néma csönd van. Kievicélsz a paplanod alól, és odalépsz Dodó fekhelyéhez. Az ágy lapos, üresnek tűnik. Vajon Dodó kiment a fürdőszobába? Vagy bebújt a születek mellé az ágyba? Csak nem tűnt el valami titkos átjárón keresztül, amiről este hadovált? Úgy döntesz, utánajársz a kérdésnek. Óvatosan kinyitod a szobátok ajtaját, de ahogy kilépsz a sötét folyosóra, a lábaddal mellett valami puha szőröset érzel. Összerezzensz, de rögtön rájössz, hogy csak Gombóc, a macskátok surrant be a szobába. Sebaj, folytatod a keresést. Balra a születek hálója, jobbra pedig a bejárati ajtó sötét sziluettje látszik. Hol lehet Dodó?

• Megnézed a születek szobáját? → 3

• Vagy megvizsgálod a bejárati ajtót? → 5

2 Ahogy közelebb érsz a szekrényhez, halk hortyogás üti meg a füledet. Talán Dodó az? Óvatosan résnyire nyitod az ajtaját. Meglepetésedre a testvéred nincs a szekrényben, viszont egy halom limlom ömlik a lábadra. Mögöttük egy hatalmas játék mackó, Vanek úr hortyog békésen. De hát mióta hortyognak a plüssállatok? Zavarodban már éppen becsuknád a szekrényajtót, mikor Vanek úr kinyitja a szemét, és öblös hangon rád köszön.

– Adjisten! Brumm. – Ettől annyira meglepődsz, hogy még a szájad is tátva marad.

– Te tényleg tudsz beszélni? – kérded kisvártatva, mikor már szóhoz tudsz jutni.

– Hát, úgy tűnik. De hortyogni még jobban.

– Hogy lehet, hogy ezt eddig nem vettem észre? – csodálkozol.

– Rá se ránts! Amúgy csak ma éjjel van ez így – dörögni barátságosan. – Nem hallottál még a sajtholdról? Százévente egyszer látható. Ilyenkor az állatok beszélnek. A plüssök is. Sőt, a kitömöttek is. Ma vitázhatsz egy szúnyoggal. Elmondhatod a véleményed egy bolhának. Kioktathatsz egy hajtetűt. Próbáld csak ki! – biztat lelkesen.

– Igazán szívesen kioktatnék egy hajtetűt – játszol el a gondolattal –, de most meg kell keresnem Dodót. Sajnos eltűnt. Este közölte velem, hogy Töhötöm, a kedvenc plüss vízilópárnája megszólalt, és talált egy átjárót egy másik világba! Még most sem hiszem el...

– Én sejtem, hol lehetnek. Úgy hallottam, bebújtak Dodó ágyába, a takaró alá.

– Hiszen ott már kerestem őket. Hiába.

– Csak benéztél, vagy be is bújtaal a takaró alá? – firtatja Vanek úr.

– Benéztem. Miért bújtaal volna be? – csodálkozol.

– Próbáld csak ki! Sok szerencsét! – közli álmosan, majd lehunyja a szemét, és újra hortyogni kezd. Halkan becsukod a szekrényajtót, és elgondolkozol a hallottakon.

• Kipróbálsz Vanek úr javaslatát, és bebújsz Dodó ágyába a takaró alá? → **7**

• Vagy benézel a függöny mögé, ha még nem tetted volna? → **9**

3 Ahogy kóvályogsz a félhomályban a szüleid szobája felé, majdnem beleütközöl a kitárt fürdőszobaajtóba. Felkapcsolod a lámpát, és bekukucskálsz. Nincs itt senki. Továbbosonsz a folyosón a szüleid szobájáig, és óvatosan belépsz a résnyire tárt ajtón. Dodó néha

bebújik melléjük az ágyba, ha rosszat álmodik. Anyukád és apukád csöndben hortyognak, de a tesódnak nyoma sincs. Már csak a nappali van hátra. Lassan kinyitod az ajtaját. A bútorok, tárgyak körvonala tisztán kirajzolódik az ablakon besütő telihold sápadt fényében.

– Dodó, hé, itt vagy? – suttogod. Hangod a néma falak verik vissza.

Nincs itt egy árva lélek sem. A polc tetejéről hiányzik apukád szalmakalapja. Legutóbb nem Dodó fején láttad? A tesód viszont sehol sincs.

Mit teszel?

- Megvizsgálod a bejárati ajtót (ha még nem tetted volna)? → 5
- Vagy visszasietsz a szobátokba? → 11

4 Úgy döntesz, még nem sietsz tovább. Különben is jólesik melegedni ebben az otthonos szobácskában. De mivel töltöd el az időt?

- Odamész az íróasztalhoz? → 42
- Belenézel néhány könyvbe a könyvespolcon? → 48
- Netalántán kikukucskálsz az ablakon? → 51

5 A bejárati ajtóhoz lépsz, és lenyomod a kilincset. Kulcsra van zárva. Szerencsére Dodó nem tudja kinyitni, így biztos nem tűnhetett el erre a lakásból. Az utcai cipője is a helyén van. Visszafordulsz a szobátok felé, és menet közben bekukkantasz a konyhába. A testvéredet ott sem találod, az viszont feltűnik, hogy anyukád virágmintás köténye nem lóg a szokásos fogacon. Persze, ezt a ruhadarabot Dodón láttad, pont az eltűnése előtt. Most mit teszel?

- Benézel a szüleitekhez (ha még nem tetted volna)? → 3
- Vagy visszatérsz a szobátokba? → 11

6 Odanyújtod a baziliskusz bőrt Frédinek. Az döbbenetben forgatja kék kezében.

– Ezt meg hogy szerezted?

– A baziliskusztól kaptam. Sajnos Töhötömmel, a plüss vízilóval, ööö... történt egy kis baleset, ezért segítségre volna szükségünk. Beszélnem kell a Holdbéli Nyúllal! Úgy tudom, itt ismeri valaki!

Frédi elképedve bámul rád.

– Nagy könnyelműség a baziliskusszal társalogni! Nem is értem, hogy sikerült épp bőrrel megúsznod! Legközelebb jobban vigyázz magadra! – teszi hozzá fejcsóválva.

– Rendben, így lesz, de most tud segíteni? Fontos lenne – sürgeted.

– Hogy segíthetnék? A Holdbéli Nyúl nem létezik. Csak mendemonda. Inkább keresd meg Behemótot, a volt pultomat! Ő szinte mindenre tud megoldást. Bárcsak itt lenne velem most is!

A Farkaskrokodil erre felmordul, rajtad pedig csüggedés vesz erőt. Hiába jöttél el ide? Lehet, hogy nem fogsz tudni segíteni Töhötömnek? Mielőtt végleg elkeserednél, Gombóc kidugja a fejét a kapucnidból, és a büféshez fordul.

– Mindenki úgy gondolja, hogy a Holdbéli Nyúl csak mendemonda? – kérdi furfangosan.

– Természetesen. Csak Gallér Ede nem. Mondjuk, ő bolond – mutat Frédi egy távoli asztalnál üldögélő gyíkszerű teremtményre. Ahogy odapillantasz, látod, hogy a lény hirtelen beledugja a fejét egy vödörbe az asztalon, majd kiemeli. Pikkelyes bőrén lassan peregnek le a vízcseppek. A kék lény széttárja a kezét.

– Megpróbálhatjátok kikérdezni, már ha hagyja. Csak a kedvenc tévéműsora foglalkoztatja, és a végtelességig. Sok szerencsét!

Mit teszel?

- Odasétálsz Gallér Ede asztalához? → 356
- Ha nincs kedved egy ilyen ütődött lényvel társalogni, indulj tovább a tisztásról! Esetleg próbálkozz Behemóttal! → 203

7 Micsoda buta álomba csöppentem! – dohogsz magadban, bár kifejezetten ébernek érzed magad. Ahogy odalépsz az ágyhoz, majdnem felbotlasz egy sárkányos hátizsákban, amit Dodó állítólag megpakolt elemóziával, arra számítva, hogy te cipeled majd. Úgy döntesz, felkapod a hátadra, és magaddal viszed. Jó nehéz! Vajon mit rámolt bele kedves testvérekéd? Ekkor az éjjeliszekrényen lévő Baglyocskára téved a tekinteted. Elemlámpa híján ez is megteszi! Kezedbe veszed, hogy világítson majd neked a dunyha alatti sötétségben. Ezután bebújsz a takaró alá, és vársz. Semmi sem történik, viszont valami apró, kemény tárgyat érzel a lábaddnál. Megvizsgálod a Baglyocska fényénél. Egy lencse! Tényleg, Töhötöm, a plüss víziló lencsével van kitömve,

és persze lukas a bal mellső lábánál, így időnként ki-pottyán egy-egy darab. Ez jó útmutató! A lencsüket fogod követni. Ahogy továbbmászol nehéz hátizsákosod cipelve az ezernyi redő és gyűrődés között, furcsa érzés lesz úrrá rajtad. Itt már rég neki kellett volna koppannod a falnak! De te csak haladsz tovább, anélkül, hogy bármilyen akadályba ütköznél. Nos, úgy tűnik, megtaláltad az Egyszernyiló Átjárót! Vajon hová vezethet? A végtelennek tűnő paplan ráncai élesen kirajzolódnak a Baglyocska fényében, ami immár kéken világít. Pont mintha hullámmzó, sötét tenger borulna rád. Úgy érzed, sosem lesz vége a kúzásnak, pedig az átjáróknak általában nem csak elejük, végük is van...

Ekkor jobbról, a távolból halk neszre leszel figyelmes. Hegyezed a füled, és megállapítod, hogy ütemesen ketyeg valami arrafelé. Mit teszel?

- Folytatod az utad, amerre indultál? → 24
- Vagy elindulsz a hang irányába? → 25
- Netán körül nézel a Baglyocska fényénél? → 26

8 A távcsővel a kezekben kikukucskálsz az ablakon. Először az eget tanulmányozod. Innen pont rálátsz a homokóra alakú Orion csillagképre. A Göncölszekeret is hamar megleled, bár félig elbújt a lombok mögött. A csillagok alatt kirajzolódnak a fák sötét körvonalai.

Alaposan végigpásztázod a látóhatárt majd a sűrű erdőt, de túl sötét van, hogy bármit is láss. Leteszed a távcsövet, és jobb híján körül nézel a szobában.

- Belelapozol néhány könyvbe a könyvespolcon (ha még nem tetted volna)? → 48
- Vagy távozol a szobából? → 55

9 Eszedbe jut, hogy amikor régebben bújócskázatok Dodóval, imádott a függöny mögé bújni. A kis, pappucsos lába mindig kikandikált a rojtok alól, így nem esett nehezedre megtalálni. Most semmilyen lábat nem látsz, de azért odalépsz az ablakhoz, és egy hirtelen mozdulattal elhúzod a függönyt. Az ablakpárkányon Dodó babaháza áll. Benne a berendezett kiskonyhában, nappaliban csinos ruhácskákba öltöztetett játék egerek élnek, Dodó kedvencei. Úgy érzed, mintha az összes téged figyelne, így zavartan visszaereszted a függönyt. Biztos csak képzelődtél. Ekkor halk, cincogó hangocska üti meg a füled. Újra elhúzod a függönyt, és megint az az érzésed támad, mintha a játék egérék figyelnének. Sőt, az egyik, amelyik a konyhai játék szemetesből könnyököl ki, mintha intene neked. Közelebb hajolsz hozzá, és újfent hallod a hangocskát, de legnagyobb meglepetésedre értelmes szavakat cincog.

– Dodó kéri, hogy menj utána! Indulj el az ágyában a takaró alatt! – sívítja az aprócska plüssállat láthatóan nagy erőlködéssel.

– Micsoda? – kérded elhűlve. – Te tudsz cincogni, akarom mondani beszélni?

Az egérke csak bosszúsan rázza a fejét, és egyre azt hajtogatja, hogy indulj Dodó után. Mit teszel?

- Megfogadod a tanácsát, és bebújsz a tesód ágyába a takaró alá? → 7
- Vagy megnézed, nincs-e a szekrényben, ha eddig nem tetted volna? → 2

10 A kocsi ajtaja nyitva áll. Rögtön felpattansz, és tekerni kezded a kormányt. Hirtelen össze-rezzensz, mert érzed, hogy hátulról valaki figyel. Te jó ég, egy tigris fekszik a platón!

– Csak semmi pánik, üveg mögött vagyok! És különben is lustálkodom – közli unottan.

– Uh, köszönöm, hogy szóltál.

– Az a másik kölyök nem volt ilyen ijedős. A piros gatyás, szalmakalapos – teszi hozzá a fenevad.

Dodó! Eszerint itt járt! Hát persze, imádja ezt a kocsit.

– Merre ment?

– Arra – bök a fejével lustán északkelet felé a tigris, majd fejét mancsára hajtva lehunyja a szemét.

Merre folytatod tovább az utadat?

- Északkeletre, a dombok felé? → 107
- Délnyugatra, ahol fényeket látsz a fák között? → 200

11 Úgy tűnik, Dodó nincs a lakásban, így visszatérsz a szobátokba, és behúzod magad mögött az ajtót. Biztos azt játssza, hogy talált egy titkos átjárót, és elbújt valahol. A szobátok egész kicsi, a tesód meg ahhoz képest meglehetősen nagy, így nem tűnik nehéz feladatnak megtalálni. Körülnézel a sápadt villanyfényben. Az ágyadban Gombóc, a kandúr szunyókál. Körben szekrények, polcok magasodnak feléd fenyegetően, az ágyak alatt pedig sűrű sötét vár.

Merre keresed?

- Bekukkantasz a szekrénybe? → 2
- Vagy bemászol az ágy alá? → 12
- Esetleg megnézed a függöny mögött? → 9

12 Lehasalsz, és óvatosan belesel az ágy alá. Koromsötét van. Hát, ide inkább nem mászol be! Megragadsz egy kallódó tollasütőt, és beturkálsz vele az ágy alá. Várod, hogy Dodó felkiáltson, hogy „juj, ne piszkálj már azzal az ütővel!”, de semmi ilyesmi nem történik. Ellenben hosszas kaparászás után előkerül egy fél keksz, két teljesen különböző zokni, a legókalóz falába, ami még tavaly karácsonykor vészett el, és egy csomó pókháló **két döglött keresztspókkal**. Gyönyörű példányok, csak pár lábuk hiányzik. A fél kekszet befalod, a zoknikat felveszed, és a pókokat zsebre vágod, hátha jól jönnek egyszer. Most mihez kezdesz?

- Benézel a függöny mögé (ha még nem tetted)? → **9**
- Vagy bekukkantasz a szekrénybe? → **2**

13 Ahogy dél felé gyalogolsz, még vissza-visszanézel az óriási fára. Lassanként belevész a téli éjszakába, már csak ágas-bogas lombkoronája látszik a felhők magasságában. Rövidesen ritkulnak a fák, és egy tisztásra érkezel. → **301**

14 Van nálad egy **csirkelábszárcsont**? Ha igen, lapozz a **232**-re! Ha nem, olvass tovább!

Hamarosan magad mögött hagyod a Bagolyvárat, és a sziklákat kerülgetve eljutsz a dombokig, ahol a

tábla mögötti rejtekösvényt találtad. Felkapaszkodsz a csúcsra, és eldöntöd, hogy a három út közül melyiket választod.

- A nyugati keskeny ösvényt, aminek a vége homályba vész? → **336**
- Vagy a délnyugatnak tartó utat, a nagy tisztás felé? → **200**
- Esetleg a dél felé induló, bozótos utacskát? → **103**
- Netalántán odamész a vízilószerű állathoz? → **392**

15 Odalépsz a kockás abrosz mögötti apró ajtóhoz, és bekukucskálsz. Alacsony, sötét kőből épült járat nyílik mögötte, benne hosszan tekergőzik a titokzatos, letakart lény farka. Le kell hajolnod, hogy beférj az apró nyíláson. A falnak lapulva óvatosan teszel pár lépést befelé. Milyen kellemes, otthonos meleg van itt! Hamarosan szuszogást hallasz, és abban a pillanatban keresztülesel valamin a sötétben.

- Au! Ki az? – kérdi ijedten a bucka.
- Gombóc és én! – kiáltod lelkesen.
- Tényleg? – kérdi hitetlenkedve a keresztben fekvő alak, és feltápáskodik. A Baglyocska fénye egy borzas, szőke fejecskét világít meg.
- Dodó! Hál’ istennek! – öleled át a megkerült kistesódat. – Hát te meg mit csinálsz itt?

– Aludtam – közli Dodó. – Töhötömmel történt egy kis baleset, és gondoltam, pihenek egy kicsit, míg minden megoldódik. Megoldódott?

– Azt érted baleset alatt, hogy Töhötöm kővé vált?

– Hát igen. Így nem tudtunk együtt kőszálni, egyedül meg nem volt kedvem.

– Na, most már nem vagy egyedül, itt vagyunk Gombóccal! Ideje hazaindulni. Rendben?

Megfogod a tesód kezét, aki engedelmesen elindul melletted a járatban. Kiléptek a kis ajtón, elsétáltok az abrosszal leterített, szipogó lény mellett, és egy pillanatra megálltok Töhötöm kőszobránál. Dodó odaszalad a kő plüss vízilójához, és átöleli.

– Ne félj, nem hagyunk itt, Töhötöm! Ugye, nem? – néz rád kérdőn.

– Hát, nem tudom, mit tehetnénk – vonod meg a vállad tanácstalanul. – Legalább egy mázsát nyom! Meg sem bírjuk mozdítani!

– Akkor varázsold vissza! Te olyan okos vagy, biztos rájössz, hogy kell! – biztat Dodó lelkesen.

Nem tudsz neki nemet mondani. Leguggolsz a plüss víziló kőszobra mellé, ahol Béla, a baziliszkusz továbbra is csendesen, de kitartóan szipog. Vajon mi használna kővé válás ellen?

- Lapul a táskádban **szívecskés napszemüveg**? → 99
- Vagy megnézed, van-e nálad valami, amivel segíteni tudsz Töhötömön? → 98

16 – Csodálatos állatok vagytok! Nagyon boldog lennék, ha valamelyikőtök velem tudna tartani! Igazán hasznos útitárs lenne!

– Még sosem mondták rám, hogy csodálatos! Nagyon meghatódtam! Veled megyek – ajánlkozik a nagy tokájú. – De tudnod kell, hogy én igazából nem is varangy vagyok, hanem királyfi! Egy gonosz boszorkány teknőssé próbált változtatni, mert nem akartam feleséggül venni. De elrontotta a varázsigt, így csak egy páncélt sikerült rám növesztenie. Ekkor dühében páncélos varanggyá változtatott. De a varázslat megtörhető! Ha megcsókolasz, újra királyfi leszek! Veled megyek, és mindenben segítek neked!

– Én is királyfi vagyok, és veled megyek, ha megcsókolasz! – közli lelkesen a másik varangy, akinek korábban egy szomorú giliszta lógott ki a szájából.

– Én is, én is! – már az összes varangy ott tolong körülötted. Mit teszel?

- Megcsókolod az egyiket? → 86
- Ha nincs kedved varangyokat csókolgatni, vagy nem akarsz, hogy egy királyfi kísérgessen, megpróbálhatod valamivel elcsalogatni őket. → 87
- Vagy tovább is állhatsz valamelyik úton. → 63

17 Rövid séta után az út emelkedni kezd, és máris a jókora szikla aljában találsz magadat. Egy hármas útelágazás közepén állsz. Innen északra vagy délre folytathatod az utad egy szélesebb úton, vagy kelet felé egy kanyargós ösvényen. Vagy felkaptathatsz a hegyre.

- A sziklára meredek lépcső vezet fel. Megmászod? → **265**
- Vagy észak felé indulsz? → **160**
- Esetleg keletnek mész a kanyargós ösvényen, míg el nem jutsz egy tisztásig? → **200**
- Netán délre támadt kedved sétálni, ahol a távolban mintha csillogna valami? → **131**

18 Újra megkerülsz a kunyhót, és körülnézel ott, ahol Dodó pisztáciahéjait találtad. A hó nagyrészt elfedte a nyomokat, de végül megleled Dodó lábnyomait – észak felé vezetnek. Kicsit bizonytalan vagy, hogy neki merj-e vágni a sötét erdőnek egy úttalan úton, rosszul látható nyomokat és pisztáciahéjakat követve. Aztán mégiscsak nekiindulsz, a Baglyocska fényénél kémelve a havat. A nyomok egyenesen észak felé vezetnek. Megkönnyebbülésre hamarosan kibuksz egy tisztásra, ahol apró fények világítanak a fák között, és különféle lények táplálkoznak szedett-vedett asztaloknál. Talán itt lesznek Dodóék... → **200**

19 Kicsit széttúrod az imbolygó könyvkupacot, belelelapozgatsz a kötetekbe, amikor hirtelen leborul az egész. A halom alján megcsillan valami. Egy **elefántos ezüstamulettet** halászol elő a könyvek közül, amelyre egy cetlit ragasztottak. Cikornyás betűkkel az alábbi szöveg szerepel rajta: „a Rukhmadaré”. Mi lehet az a Rukhmadár? És vajon minek neki egy elefántos ezüstamulett? Úgy döntesz, magaddal viszed, hátha találkozol ezzel a furcsa nevű szárnyassal.

- Most, ha érdekel, megnézheted a könyveket a polcon! → **48**
- Vagy távozhatsz a szobából. → **55**

20 Rálehelsz az ablakra. Ahogy a pára lassan belepeli az üveget, mintha halvány jelek tűnének elő. Nyilván valaki zsíros ujjal rajzolta őket. Lelkesen tovább lehelsz, és ekkor már ki tudsz venni egy apró karikát és alatta egy feliratot. „*A lovagnak szólni!*” – szerepel rajta. Vajon milyen lovagnak? Megragadod a távcsövet, nekiszorítod a kör alakú jelnek, és kikémlelsz az ablakon. Először csak havas fák sötét körvonalait látod. Az egyik kérgén van valami rajz. Hiába mereszted a szemed, nem tudod kivenni, mit ábrázol. Jól megjegyzed, hol láttad – egy bibircsókös törzsű tölgy és egy odvas bükk között. A fa mögött egy apró barna

házikót veszel észre. Talán ott lapul valami, amit a lo-
vag keres. Érdeemes lenne felkutatni! Ezután mit teszel?

- Belelapozol néhány könyvbe a könyvespolcon (ha még nem tetted volna)? → 48
- Vagy távozol a szobából? → 55

21 Eszedbe jut, hogy a bal oldali, azaz a nyugat felé vezető úton bukkant rá Gombóc a virágmintás kótényre, amit Dodó viselt. Valószínűleg arra indultak el Töhötömmel. Ki tudja, talán még itt van a közelben!

- Rögtön utánuk iramodsz nyugat felé? → 56
- Vagy láttál esetleg egy furcsa ábrát egy fatörzsön, amit megnéznél? → 22

22 Eltűnődsz az ábrán. Talán hasznos lenne megtalálni. Ehhez északra kellene menned, ugyanis arra láttad valamelyik fa törzsén. Ellenben Dodó és Töhötöm a nyugati utat választották az ott talált virágmintás kótény alapján. A két nyom közül melyiket követed?

- Megkeresed az ábrát, ezért északnak mész? → 101
- Vagy elhatározod, hogy mindenképp Dodó és Töhötöm nyomában leszel? Ebben az esetben nyugat felé indulsz a széles úton. → 56

23 Eszedbe jut a könyv, amit még utad elején a szobában lapozgattál. Az Aranyszívű puhatestűek szerint a kagylók kedves és ártalmatlan lények, még akkor is, ha rémisztőnek tűnnek olykor. A szerző csak nem tévedett. Szembefordulsz a feléd bukácsoló kagylóval, és most, hogy jobban megnézed, tényleg egész kedvesnek látod. → 78

24 A mászás egyre fárasztóbb. Ráadásul ez a fránya hátizsák is nagyon kényelmetlen. Sőt, néha mintha mozgolódna. Miért is kellett magaddal hoznod! Már egész elpilledsz a kimerítő paplan alatti kúszástól, mikor érzed, hogy valami megváltozott. Furcsa módon a dunyha már nem nehezedik rád akkora súllyal. Sőt, egész könnyű lett! De mitől vagy libabőrös? A levegő körülötted dermesztően hideg, szinte porhanyós. A paplan feletted pedig mintha nyirkos lenne. De hiszen ez hó! Hirtelen feltérdelsz, és kidugod a fejed a hótakaró alól. Friss, hideg szellő legyint meg. Feltápáskodsz, és csodálkozva körülnézel. → 35

25 Elindulsz az egyre erősödő ketyegés irányába. A Baglyocska tompa, fényénél látod, hogy egy tárgy fekszik a lepedő ráncaiban. Mikor odaérsz, óvatosan felemeled. Nahát, ez a rég elveszett **macskás órád!** A számlapról egy gyér bajszú kandúr bánatos képe tekint rád. Két kajla bajuszszála közül az egyik az órákat, a másik a perceket mutatja. Csoda, hogy még jár! Micsoda szerencse, hogy megtaláltad ebben a paplanrengetegben! Elsüllyeszted a hátizsákodban, és továbbindulsz. → **24**

26 Megállsz, és óvatosan felemeled a Baglyocskát, hogy barátságos fénye betöltse a szűk paplanzugot. Körbenézel. Semmi. Vagy mégis van itt valami? Hirtelen mozgásra leszel figyelmes – egy apró hangya mászik feléd, jókora morzsát egyensúlyozva. Normális esetben nem vagy túl boldog, ha hangya van az ágyadban, de ez most nem normális eset! Végre egy másik élőlényel találkoztál itt a sötétben. Mit teszel?

- Megpróbálsz megszólítani? Végül is a ma esti események tükrében azon sem csodálkoznál, ha egy beszélő hangyával futnál össze. → **27**
- Ha komolytalannak találsz, hogy egy hangyát szólongass, menj csak tovább! → **24**

27 Kicsit zavarba jössz, mert hirtelen nem tudod, hogy illik megszólítani egy hangyát.

- Tisztelettudóan „jó napot!”-tal köszönsz neki? → **28**
- Vagy megpróbálkozol egy „Kezit csókolom!”-mal? Abban sem vagy biztos, hogy a hangyának van-e egyáltalán keze. Bár a „Csókolom a lábát!” köszönés meglehetősen furcsán, hovatovább tiszteletlenül hat. → **29**
- Esetleg odavethetsz neki egy laza „csá!”-t? → **30**

28 A hangya simán továbbmegy. Udvariatlan egy állat, azért legalább biccenthetett volna! Most mit teszel?

- Folytatod az utad a paplan alatt? → **24**
- Vagy elindulsz a ketyegő hang irányába? → **25**

29 A hangya apró arcán egy pillanatra enyhe meghatottság suhan keresztül. Megáll, és egy apró darabot lekanyarít a morzsájából, majd folytatja útját a hangyaboly felé. A **morzsa** mikroszkopikus méretű, tehát borzasztóan kicsi, de nagy nehezen sikerül a nyálas ujjadhoz tapasztva felvinned. Beteszted a hátizsákodba.

Bár valószínűleg onnan már sosem kerül elő, mégis örömmel tölt el a tudat, hogy egy morzsa büszke tulajdonosa lettél.

- Ezután folytatod az utad a paplan alatt? → 24
- Vagy elindulsz a ketyegő hang irányába? → 25

30 A hangya méla undorral továbbáll. Úgy látszik, nem rajong az emberekért.

- Most elindulhatsz a ketyegő hang irányába. → 25
- Vagy folytathatod az utad a paplan alatt. → 24

31 Elköszönsz a lovagtól, mert itt az ideje tovább keresni a varázsfőzet összetevőit. Vagy ha már mind megvan, akkor irány a Bagolyvár! Most mindenesetre visszatérsz a rekettyés tisztásra. Rövid séta után ki is bukkansz a bozótosból a három kígyó szobránál.

Merre indulsz tovább?

- Észak felé? → 107
- Vagy délre? → 225
- Esetleg nyugatra? → 200

32 Nagy nehezen előásod a két döglött keresztspókot, amit még otthon találtál az ágy alatt. Kezegtetően meglóbálsz a bibircsókos előtt.

– Nézd, finom pókocska! Majdnem az összes lába megvan! – A varangy elfintorodik, majd sóhajt egyet.
– Elmegy. Ínséges idők járnak – vartyogja lemondóan.

Kiölti hosszú nyelvét, és kiragadja a kezedből a pókot. Hosszasan, kényelmesen nyammog rajta, majd nyel egyet, bólint, és engedelmesen bemászik a hátizsákodba. Lett egy igazi páncélos varangy útitársad! Elégedetten továbbindulsz. → 63

33 Nem könnyű megtalálni egy apró kenyérmorzsát a hátizsákodban. Hosszasan kotorászol, miközben a varangy várakozásteljes pillantással figyel. Lassan már kezdi elunni a dolgot, mikor diadalmasan az orra alá tartod a morzsát. Kiguvadt szemmel mered rá.

– Ez meg mi? – kérdi döbbsen.
– Egy morzsa – feleled büszkén. – Egy hangyától kaptam.

– Nagyszerű. Talán egy másik hangya értékelné is – közli fitymálóan, majd hátat fordít, és eltotyog.
– Azért megkóstolhatta volna... – dűnnyögöd morcosan. Úgy döntesz, folytatod az utad. → 63

34 Előhalászod a hátizsákból a gyufásskatulyát, és óvatosan kitolod az ujjaddal. A **vigyorbogár** széles mosollyal könyököl ki belőle. De amint meglátja a bibircsókos hasonlóan széles mosolyát, vigyora azonnal lehervad az arcáról. Abban a pillanatban kilöködik a varangy meglepően hosszú nyelve, rátekeredik, és berántja hatalmas szájába. Hosszasan, kidülledt szemmel, nagy élvezettel ízlelgeti, majd nagyot nyel.

– Köszönöm, ez egy igazi ínycsafalat volt! – vargyogja elégedetten, és lelkesen betotyog a hátizsákbába.

Egy igen értékes állattal lettél gazdagabb! Újdonsült **páncélos varangyoddal** elégedetten indulsz tovább.

→ 63

35 Egy tágas téren állsz, amit sötét fák szegélyeznek. A leveleik már mind lehullottak, csak csupasz ágaik hajladoznak a szélben. A fák között ösvények indulnak, végük homályba vész. A lábad nagyon fázik – nem véletlenül. A földet vastagon hó borítja. A fejed fölött az égen úgy szaladnak a felhők, mintha egy óriás fűjná őket. Ki-kibukkan mögülük a telihold kerek képe, fénye csíkokat rajzol a friss, ropogós hóra. Körbenézel. Dodónak se híre, se hamva. Jobbra és balra széles utak indulnak. A tér közepén egy maki élethű szobra áll. A kecses állatka kíváncsi, kerek szemmel, érdeklődve tekint az égre, apró orrán hópamacs. Mögötted egy kőből épült, szürke épület magasodik, csúcsíves kapuval. Tetején jegesmedveszobrok sorakoznak, és

mindegyikük aranyos kis hósipkát visel a fején. Milyen ismerős ez a hely! De hiszen ez az állatkert!

E csudálatos felfedezés után kifújod magad, és végre ledobod a súlyos hátizsákot. Mikor földet ér, furcsán nyekken egyet, és kidugja belőle a fejét Gombóc, a macskád.

– Gombóc, te hogy kerülsz ide? – kérded csodálkozva. Nagyon megörülsz kedvenc kandúrodnak ezen az elhagyatott helyen. Megvakargatod a füle tövét. Meglepetésedre a macskadorombolás helyett megszólal.

– Fogalmam sincs. Szerintem te ezt jobban tudod, mivel te hoztál ide.

– Gombóc! – hápogod döbbenetben. – Hiszen te nyávogni szoktál!

– Nyávogni a kényes gyerekek szoktak. Én egész életemben értelmesen beszéltem, csak ti voltatok olyan buták, hogy nem értettétek.

Elámulva állsz a hóban. Merőben szokatlan, hogy a macskád beszélget veled. De tulajdonképpen egész kellemes.

– Gombóc, azt mondd meg, hogy kerültél a hátizsákba?

– Kényelmesnek tűnt, így belemásztam, míg te a szobában tettél-vettél. Nagy hiba volt, már látom – sóhajtja, gondterhelten méregetve a havat. – Viszont van mellettem egy **kolbászos szendvics!** Zacszóban. Ha érdekel – teszi hozzá.

Valóban, a hátizsákban a macska mellett megtalálod a tegnapelőtti uzsonnád maradékát. Kiveszed, és a pizsamanadrágod zsebébe süllyeszted.

– Köszönöm, ez még jól jöhet. És most mihez kezdünk?

– Szerintem menjünk haza! – jelenti ki a kandúr. – Nem tetszik ez a hideg, nedves, fehér szőnyeg. Az otthonit akarom, amit lehet tépni.

– De hát ez hó, Gombóc! Persze nem tudhattad, szobamacska vagy. Azt viszont felejtse el, hogy én most hazacipellek! Addig vissza nem mászom, amíg Dodót meg nem találom! – feleled elszántan. – De féltőleg hazasétálhatsz. Csak be kell bújni itt a hó alá.

– Szó sem lehet róla – szögezi le a kandúr. – Akkor maradok a hátizsákban.

– Rendben – bólintasz. Bár a hátizsák nem könnyű, tulajdonképpen örülsz, hogy valaki veled tart az utadon. Most mit teszel?

- Körülnézel lábnyomok után kutatva a hóban? → **36**
- Vagy odamész a jegesmedveszobros épülethez egy fűtött szoba reményében? → **37**

36 Lehajolsz, és a Baglyocska fényében alaposan szemügyre veszed a havat. Úgy tűnik, nemrég eshetett, friss és porhanyós, így sajnos semmilyen lábnyomot sem találsz. De nem adod fel. Reszkető lábakkal sétálgatsz fel-alá a téren, kicsit megnézed a jobb oldali utat, majd elindulsz a bal oldalán. Ekkor Gombóc hirtelen kiugrik a hátizsákjából, és ráveti magát valamire a hóban.

– Mi ütött beléd? – kérded döbbsen, mikor észreveszed, hogy egy fehér szalag kandikál ki a karmai közül.

– Nem tudtam uralkodni magamon – vallja be, kényesen nyalogatva havas lábcskáit. – Ha madzagot látok, elvesztem az eszem. Hajolj le, hadd másszak vissza a hátizsákba!

– Jaj, de kényelmes állat vagy! Sebjaj, visszateszlek – feleled, és nyakánál fogva megragadod a kandúrt.

Az maga után húzza a szalagot. Már látszik, hogy egy ruhadarab része. Egy **virágmintás kötényre** akadál. Ezt viselte Dodó ma éjjel! Eszerint a bal oldali úton indultak el Töhötömmel. Már utánuk is vetnéd magad, de a lábad kezd elkékülni a hidegtől. Visszadugod Gombócot a hátizsákba, és valamilyen meleg hely után nézel. Alighogy továbbmennél, a fák közül peckesen kísétál egy nyurga, fehér kandúr. Űgyet sem vet rád, egyenesen és határozottan a főbejárat felé tart. Szőre versenyt csillog a hóval. Kíváncsian a nyomába szegődsz. A jegesmedvék mintha föléd hajolnának,

ahogy áthaladsz alattuk. A kapualjban egy résnyire nyitott ajtó van, ahonnan barátságos fény szűródik ki. Az ajtón tábla áll: **BELÉPÉS CSAK ILLETÉKES SZEMÉLYEKNEK!** A kandúr magabiztosan beszél az ajtón. Rögtön látszik rajta, hogy illetékes személy. Űgy döntesz, belesel a szobába. → 41

37 A jegesmedvék kapu felé veszed az irányt. Mikor odaérsz, feltűnik a kapualjban egy résnyire nyitott ajtó. A mögötte rejlő szobából barátságos lámpafény szűródik ki. Az ajtón egy tábla lóg: **BELÉPÉS CSAK ILLETÉKES SZEMÉLYEKNEK!** Miközben azon gondolkozol, hogy vajon te beléphetsz-e, egy nyurga fehér kandúr érkezik a fák irányából. Rád sem hederítve halad el melletted, és magabiztosan beszél az ajtón. Rögtön látszik rajta, hogy illetékes személy. Te is odalépsz, és belesel az ajtórésen. → 41

38 Rövid sétád során az út jobb oldalán szakállas-bajszos bácsik szobaira leszel figyelmes. Űgy kukucskálnak ki a sötét fatörzsek közül, mint holmi nagyra nőtt erdei manók. Fejükre kackiás kis hósapkát biggyesztett a tél. Odalépsz az egyikükhöz, és lekaparod a havat a kis táblácskájáról, amin az alábbi írás válik láthatóvá: Xántus János zoológus és etnográfus, az állatkert igazgatója, 1866–1873. Megnézel még néhány szobrot. Micsoda meglepetés, mind igazgatók voltak itt! Elolvasol pár nevet, majd visszatérsz

az útra. Rövid séta után újra az állatkert bejáratánál találkozol magad. Keletről érkezted egy kényelmes, széles ösvényen, ami nyugat felé vezet tovább.

- Folytatod utadat nyugat felé? → 56
- Esetleg visszamész keletre, egészen a tisztásig, ahol a nagy X van? → 302

39 Tovább keresgélisz a könyvek között. A felső polcon egy apró, bőrkötéses, külseje alapján meglehetősen régi könyv akad a kezdedbe: **Az Ezeregy-éjszaka meséi**. Ezt ismerem! – gondolod, és fellapozod a könyvet. Rögtön izgalmas olvasmányra bukkansz – egy Szindbád nevű tengerészről szól, aki társaival együtt a háborgó tengereken hajózott. Kikötöttek egy szigeten, amiről később kiderült, hogy valójában egy hatalmas tengeri szörny. Nagyon tetszik a mese, ezért úgy döntesz, kölcsönveszed a könyvet. Egyelőre a kezdedben szorongatod, majd később beteszed a hátizsákodba, ha Gombócnak találsz valami jobb helyet.

- Most, ha még nem tetted volna, megnézheted az íróasztalt. → 42
- Vagy kimehetsz a szobából. → 55

40 Mit sem törődve a rossz előérzeteddel, óvatosan felemeled az abrosz csücskét, és belepislogsz a sötétségbe. Váratlanul egy éles, sárga tekintet szegeződik rád, és nem ereszt. Tagjaidat hideg járja át, egy pillanat alatt mozdulatlanra dermed kezded lábaid. Moccanni sem bírsz, a hangok elhalkulnak, a fények elsötétednek körülötted. A rád szakadt végtelen csöndben az a furcsa érzésed támad, hogy eggyé válsz a földdel, a hóval, a kövekkel, és most már te is része vagy ennek a különleges, de számodra egy ideje már otthonos éjszakai világnak. Na jó, most az egyszer vegyük úgy, hogy nem csináltál ilyen butaságot. Lapozz vissza, és válassz valami mást! → 399

41 Kellemes meleg levegő simogatja meg az arcod, ahogy bekukucskálsz az apró szobába. Szemközt egy öreg kandallóban tűz ég, a fahasábok puhán ropognak, és a lángok barátságos fénye sárgászörcsre festi a szobát. Jobb oldalon hatalmas könyvespolc roskadozik. Balra fából készült íróasztal áll, melynek lábai faragott oroszlánmancsokat formáznak. Tetején méretes könyv- és papírhalmon ott trónol a nyurga, fehér kandúr. Csak össze ne verekedjenek Gombóccal! Úgy döntesz, a hátizsákot az ajtó előtt hagyod.

- Mindjárt jövök! Várj meg itt! – szólsz a cicádnak.
- Rendben! Ha találsz valami ehetőt, ne feledkezz meg rólam! – hallod a zsákból.

Besurransz az ajtón. A fehér kandúr unottan rád tekint, és vakaródnizni kezd. Rajta kívül egy lélek sincs a szobában. Az ajtó mellett egy pár olívazöld hótaposó csizmára leszel figyelmes. Felette a fogason meleg prémbunda lóg. Mit teszel?

- Odamész az íróasztalhoz, amin a kandúr terpeszkedik? → **42**
- Belenézel néhány könyvbe a könyvespolcon? → **48**
- Felpróbárod a csizmát és a bundát? → **385**

42 Az asztalhoz lépsz. Ahogy jobban megnézed, olyan érzésed támad, mintha nemrég még dolgozott volna itt valaki. A felső fiók résnyre nyitva áll. Az asztalon nagy halom színes ábrákkal és apró betűvel írt könyv és lexikon hever, teletűzdelve könyvjelzőkkel. Mind közül a legérdekesebb egy hatalmas, bőrkötéses, illusztrált lexikon, amin a kandúr terpeszkedik, aki szemmel láthatóan nem kíván megmozdulni.

Az asztal fölött apró ablak nyílik, amin keresztül benéz a hold a szobába. Mit teszel?

- Kihúzd a fiókokat? → **44**
- Arrébb tolod a kandúrt, hogy megnézhesd a könyvet? → **43**
- Kikukucskálsz az ablakon? → **51**

43 Ahogy taszigálni kezded, a kandúr dühösen rád villantja sárga szemét, felborzolja farkát, és kimereszi a körmeit. Te persze nem ijedsz meg holmi házi macskától, és merészen újra próbálkozol. A kandúr vadul rád néz, karmaival jól megkapaszkodik a könyvben, és fúj egy nagyot. Egy darab papír ki is szakad az oldal tetejéből, és beakad a karmai közé. A továbbiakban még barátságatlanabb pillantással méreget. Gombóc mennyivel kedvesebb! Most mit teszel?

- Megpróbálsz elcsalogni a kandúrt egy darab kolbással a **kolbászos szendvicsedből**? → 45
- Vagy inkább megnézed a fiókokat? → 44
- Esetleg kikukucskálsz a kandúr feje feletti apró ablakon? → 51

44 A fiókot úgy telepakolták kacattal, hogy csak félig tudod kihúzni, utána megakad. Óvatosan benyúlsz a résbe, és az ujjaiddal végigtapogatsz az odabenn feltorlódott tárgyakat. Először egy kék színű, csillogó ásvány akad a kezvedbe – sajnos csupa pókháló, és még ragacsos is. Ezután egy lila-rózsaszín csíkos cipőfűző leszakadt darabját húzod elő, majd nagy halom papírfecnire bukkansz. Hiába vannak teleírva különféle feljegyzésekkel, az egyik szakadt, a másik gyűrt, a harmadik pacás. Legvégül egy gyufaskatulyát

húzol elő a fiók legmélyéről. Kicsit megrázod, és halod, hogy zörög benne valami. A füledhez szorítod, és belehallgatózol, mire apró léptek zizegését hallod. Talán valamilyen veszélyes állat lapul benne. Mit teszel? Bátran kinyitod a gyufásdobozt? → 49

Vagy inkább visszateszed a fiókba, és mással foglalkozol? Mondjuk...

- Megpróbálsz elcsalogni a kandúrt egy darab kolbással a **kolbászos szendvicsedből**? → 45
- Vagy belenézel néhány könyvbe a könyvespolcon (ha még nem tetted volna)? → 48
- Vagy kimész a szobából, és nekiindulsz a hófödte éjszakai kertnek? → 55

45 Pizsamanadrágod zsebéből előveszed az uzsonnászacskót. Kihámozod a szalvétából a másodlagos frissességű szendvicset, és kiturkálsz belőle egy kolbászt. Meglengeted a macska orra előtt. A kandúr méla undorral elfordítja a fejét. Most mi lesz?

- Elhajítod a kolbászt, hátha utánaugrik? → 46
- Vagy kinézel az ablakon? → 51
- Netán kimész a szobából, és nekivágsz az éjszakai kertnek? → 55

46 A kolbászt odahajítod a falhoz. A kandúrt lát-
szólag ez sem érdekli, de azért a szeme sarkából
figyeli az eseményeket. Hirtelen felkapja a fejét, bajsza
vészjóslóan megremeg, farkát felborzolja, és hatalma-
sat ugrik – egyenesen egy egérkére, ami a könyves-
polc alatti egérlukból merészkedett ki a kolbászért.
A halálra rémült állatka hanyatt-homlok menekül
vissza kis zugába. A kandúr diadalmasan körülnéz,
majd lehajol a kolbászhoz, és elégedetten nyammogni
kezd rajta. Végre szabaddá vált az út az íróasztalhoz.
Még sosem láttál ilyen hatalmas könyvet, mint amin
a kandúr feküdt! Lapjai akkorák, akár egy megtermett
elefánt fülei, az egész könyvet kellemes, dohos pin-
ceszag lengi körül. A kinyitott oldal közepén, pont
ott, ahol a macska feküdt, egy tórol készült, apróléko-
san kidolgozott rajtot láatsz. A tavat fák veszik körül,
tükrét pedig temérdek egzotikus madár lepi el. Alat-
ta ez szerepel: „*Titkos-tó*”. De jó lenne egy kirándulás
alkalmával ilyen csodaszép helyre bukkanni! Várjunk
csak! A lap tetején egy kicsi állatkerttérképre odanyi-
lakták a tavat! Eszerint itt van a közelben? A pontos
helye nem látszik, mivel az a fránya macska pont ott
tépte le a papírt, de az biztos, hogy a kert északi részén

található. Sehol sem látod a hiányzó darabot. Feladva
az elveszett lapcsücsök utáni kutatást, félretolod a le-
xikont, és az alatta lévő kötetet kezded tanulmányozni.
Ennek a szélén különleges **széljegyzetek** vannak, ezek-
kel a feliratokkal: Langyos szellő, Süvítő orkán, Lassan
táncoló forgószeél. Mindhármat letéped a perforáció
mentén, és zsebre vágod.

- Tovább kutatsz az íróasztalon, hátha még találsz
pár érdekes dolgot? → 19
- Vagy ha még van kedved, megnézheted a könyve-
ket a könyvespolcon. → 48
- De akár távozhatsz is a szobából. → 55

47 Körülnézel a tisztáson, hogy kitől tudnád meg-
szerezni a varázsfőzet hiányzó összetevőit.
A szőrös teremtmény gyanús ételébe temetkezik, őt
nem zavarnád. A Kárókatona és a Hullámos Gelice
rád se hederít. Gallér Ede fejét a vödörbe dugva hor-
tyog. A többiek érdeklődve néznek rád. Kihez mész
oda?

- A piros fejűhöz, aki a busz mellett csücsül? → 218
- Vagy a lovaghoz? → 391
- Ha tanácstalan vagy, érdeklődhetsz a büfésnél. → 234

48 Odasétálsz a könyvespolchoz, és érdeklődve végigböngészed a könyvek címét. Rengeteg tudományos szakkönyv található itt, mint például a Hogyan fussunk versenyt sikeresen a lajhárral?, A tüskés állatok simogatásának fortélyai és az Aranyszívű puhatestűek. Ez utóbbiba belelapozol. Hamar kiderül, hogy a szerző a kagylók nagy és feltétlen rajongója. Művében hosszasan ecseteli, hogy ezek az állatok, bár nem túl intelligensek, mégis mennyire kedves és ártalmatlan lények. Még akkor is, ha olykor rémisztőnek tűnnek. A szöveg melletti illusztráción egy aprócska ember üldögél mosolyogva egy jókora kagylóhéjon. Becsukod a könyvet, és visszateszed a polcra. Most mit teszel?

- Tovább kutatsz a könyvespolcon? → **39**
- Ha már elegend van a könyvekből, megnézheted az íróasztalt, ha még nem tetted volna. → **42**
- Vagy kimehetsz a szobából. → **55**

49 Óvatosan, magadtól távol tartva kinyitod a gyufásdobozt. A résben megjelenik egy csáp, majd a párja, ezután meg egy fejecske, ami egy apró, zöld bogárhoz tartozik. A skatulya szélére könyököl, és kedvesen rád mosolyog. – Nahát, ilyen még nem pipáltam! Egy **vigyorbogár!** – álmélgodsz. Mielőtt meglépne, gyorsan visszanyomod a bogarat a gyufásdoboz

belsejébe, és a zsebedbe süllyeszted új kincsedet. Ezután eldöntheted, mitévő legyél.

- Megpróbálsz elcsalogatni a kandúrt a könyvhalmról egy darab kolbásszal (az útra csomagolt **kolbászos szendvicsedből**)? → **45**
- Belenézel néhány könyvbe a könyvespolcon (ha még nem tetted volna)? → **48**
- Vagy kimész a szobából, és nekiindulsz a hófödte éjszakai kertnek? → **55**

50 Kilépsz az ajtón, és rögtön belebotlasz a hátizsákodba, és abban Gombócba. Kicsit megbökdösöd, mire kidugja álmos fejét.

– Ezt nézd, milyen klassz prémes bundát találtam! – pördülsz körbe új szerzeményedben.

– Meg vagyok vele elégedve! – közli Gombóc, majd beleugrik a bunda jókora kapucnijába, és még mielőtt tiltakozhatnál, befészkei magát.

Sebaj, legalább a hátizsák felszabadult! A szobában talált tárgyakat átpakolod bele, és újra kísétálsz a sötét fák szegélyezte térre. A hóban felismered saját mezítlábas nyomaidat és a fehér kandúr lépteinek puha, kerek bemélyedéseit. Vajon más állatok is ólálkodnak erre, vagy kihalt az egész kert? Milyen veszélyek leselkedhetnek rád a fekete fatörzsek mögött vagy a kusza

ágak sötét rejtekében? Mindenesetre jó érzéssel tölt el, hogy nem vagy teljesen egyedül, hanem kedvenc kandúrod lustálkodik a bundád kapucnijában. A zsebedben pedig lapul egy térkép és egy iránytű – így talán eltévedni sem fogsz.

Előkaparod a bélésből a térképet, és kihajtogatod. Rövid szemlélődés után megtalálod rajta az állatkert kapuját, ahol most állsz. Meg is jelölöd. Sőt, elhatározod, hogy utad során végig vezeted majd a térképen, hogy merre jársz. Ha találkozol valakivel, azt is leírod. Remekül fogsz így tájékozódni! Úgy teszed zsebre a térképet, hogy mindig a kezed ügyében legyen. Ezután az iránytűt beállítod északnak, és körülnézel. Megállapítod, hogy a bal oldali út nyugati irányba, a jobb oldali pedig kelet felé vezet. Mindkettő széles, egyenes, és vastagon borítja a frissen esett hó. Merre mennél tovább?

- Talán lapul a táskádban egy **virágmintás kötény**? → 21
- Esetleg láttál valamit egy fatörzsön, amire kíváncsi vagy, és azt próbálsz megkeresni? → 101
- Vagy csak úgy elindulsz nyugatra? → 56
- Vagy csak úgy elindulsz keletre? → 80

51 Az ablakot függöny takarja. Óvatosan elhúzod, és orrod az ablaküveghez nyomva kikémeled a sötétbe. Pont oda látsz innen, ahová megérkeztél az Egyszernyíló Átjárón keresztül. Mikor újra kiegyenesedsz, észreveszed, hogy valaki egy apró távcsövet hagyott az ablakpárkányon. Mit teszel?

- Fogod a távcsövet, és kikémeled az ablakon? → 8
- Vagy rálehel az üvegre? → 20

52 Dél felé kanyarogsz a jókora lábnyomok eredetét kutatva. A hold hol felvillan, hol eltűnik a sűrű ágak takarásában. A kacskaringós utacska egy kis kőhídon vezet át. Itt halk csordogálást hallasz, nyilván egy patak búvik meg a hó alatt. Rövid séta után az ösvény egy fánál ér véget. Zsákutcába jutottál. A közelben barna kerti pavilon áll egy kis domb tövében. A nyomok alapján az állat ebből törhetett ki, hogy utána végigügessen az úton. Melletted, egy fa törzsén feliratra leszel figyelmes. Kicsit megkopott, de még olvasható: JAPÁNKERT.

- Megvizsgálod a pavilont? → 132
- Vagy visszamész északra az útkereszteződésig? → 190

53 Ahogy az ajtó felé oldalozsz, felbotlasz egy pár csinos olívazöld csizmában. Felette vastag, kapucnis szőrmebunda lóg. Micsoda szerencse! Elhatározod, hogy kölcsönveszed őket, jól fognak jönni a hóban. A lábad belebújtatod a csizmába, és felveszed a hátadra a kapucnis prémbundát. Rögtön elmúlik a reszketésed. Ahogy belemélyeszted a kezed a szőrös zsebbe, feltűnik, hogy a bal kezedenél lyukas a bélése. Kicsit beleturkálsz, és egy apró, kerek fémtárgyat találsz. Egy iránytű az. Ez nagyon hasznos lesz utad során! Lelkesen kutatsz tovább a szakadt bélés végtelen bugyraiban. Hamarosan egy többért hajtott papírlap akad a kezvedbe. Egy térképet találtál! Jól láthatóan be vannak rajta jelölve az égtájak és az állatkertet beszövő kisebb-nagyobb ösvények, sziklák, tisztások. Boldogan a zsebedbe süllyeszted szerzeményeidet. Az iránytűt inkább a pizsamadrágod zsebébe teszed, hogy könnyebben megtaláld, majd kilépsz a kihalt térre. → 50

54 Ahogy nekiindulnál, valami furcsaságra leszel figyelmes ott, ahol a szörny átvonult a színen. Egy apró, lila, formátlan tárgy hever a hóban. Óvatosan fellemeled. Szálas, szilárd anyagot tartasz a kezvedben, de úgy érzed, ha akarnád, könnyedén szétmorzsolhatnád. Még sosem láttál hasonlót! Elteszed a **lila izét**, hátha egyszer hasznát veszed, majd továbbindulsz. A furcsa, zajos lény nyomai északnak vezetnek a kacskaringós ösvényen. Ezeket követve először egy apró kőhídon

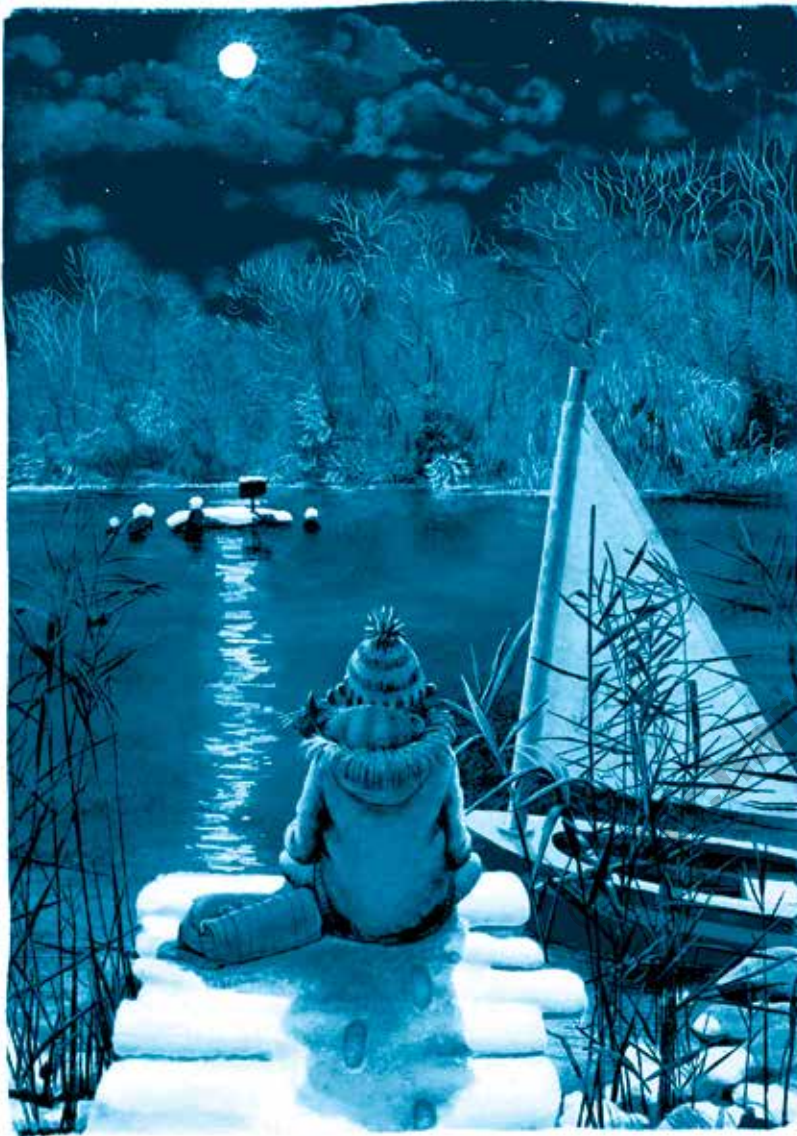
haladsz keresztül. Alóla halk csordogálást hallasz, nyilván egy patak az. Az ösvény hamarosan egy T alakú elágazásba torkollik. → 190

55 Elindulsz az ajtó felé.

- Van csizma a lábadon? → 50
- Vagy tán nincs? → 53

56 Nyugat felé indulsz a széles ösvényen. Mennyire más éjszaka az állatkert, mint nappal! Időnként elhaladsz egy-egy üres ketrec mellett, melyek néhány lépés után újra beleolvadnak a sötétbe. Valahogy olyan idegen minden, mintha az állatkert eleddig ismeretlen részein kószálnál. A fejed felett az ágaikat összekulcsolják a fák, és a felhők között bujkál a hold. Az út egyszer csak elfogy alólad, és máris egy kis famólón állsz, ami halkan megreccsen lépteid alatt. De hiszen ezt a helyet ismered a nappali állatkerti sétáidból! → 57

57 Az állatkerti tó keleti partján, a csendes víztükör előtt állsz, melyre csillogó ezüsthidat rajzolt a holdfény.

Ha már jártál itt, lapozz az **58**-ra! Ha nem, olvass tovább!

Az ezüsthíd pont az orrod elöl indul, és a tó közepén lévő apró szigetre ível át, ahol napközben a kárókatonák és a szürke gémek szoktak ücsörögni szárnyaikat szárogatva. A sziget teljesen kopár, egy szál növény sem nő rajta, mindössze egy magányos tábla árválkodik a közepén, rajta kopottas betűk. Az írást sajnos nem tudod ilyen messziről elolvasni. A móló mellett apró vitorlás csónak vesztegel, amivel talán eljuthatsz a szigetre. Körülötte a sekély vízben kisebb-nagyobb kövek csillognak. Kelet felé széles, kényelmes út vezet, amit vakítóan fehér hó borít. Egy sáros, latyakos ösvény északnyugat felől kerüli meg a tavat, a vége eltűnik a nádasban. Mit teszel?

- Elindulsz az ezüsthídon át a szigetre? → **59**
- Vagy körülnézel a kövek között a vízparton? → **81**
- Esetleg beszállsz a vitorlás csónakba? → **62**
- De választhatod valamelyik szárazföldi utat is. → **63**

58 Ha még nem jártál a szigeten, és van nálad egy **korhad**t, **lila evező**, beülhetsz a csónakba. → **348**
Egyébként kétfelé mehetsz innen tovább.

- Keletnek indulsz a széles, kényelmes úton? → **102**
- Vagy inkább a tavat kerülnéd meg az északnyugatra induló, ködbe vesző, sáros ösvényen? → **70**

59 Szép gondolat egy ezüsthídon átkelni, noha ez csak a tükröződő hold fénye a víztükörben. Bátisan rálépsz, és rögtön bokáig süllyedsz. Ahogy lassan befolyik a víz a csizmádba, jobbnak látod inkább felhagyni a próbálkozással. Mit is szólnának otthon, ha csuromvizes, jéggé fagyott ruhákban érkeznél haza, masszív sárcsíkot húzva magad után? Habár nem is olyan jéghideg a víz, be sincs fagyva! Talán egy hőforrás melegíti? Miközben a tavat vizsgálod, mozgásra leszel figyelmes a kövek között.

- Megnézed, mi lehet az? → **81**
- Esetleg beszállsz a vitorlás csónakba? → **62**
- Vagy továbbindulsz valamelyik úton? → **63**

60 Kezedbe veszed az egyik fúvócsövet. Az egy méternél is hosszabb fából faragott díszes csőbe apró lövedéket vagy nyilat lehet helyezni. Ha valaki jó erősen belefúj, a lövedék kirepül. Erről eszedbe jut, amikor a barátaiddal a suliban kivethető hegyű ceruzából hasonló köpöcsövet készítettetek. Gömbölyűre gyúrt papírgalacsinokkal orvul az előttetek ülőkre lődöztetek, míg a tanító néni szorgalmasan körmölt a táblára. Kellemes emlékeidből hirtelen egy éles hang zökkent ki. Úgy összerezzensz, hogy majdnem kiejted a kezedből a fúvócsövet.

– Tedd csak le! Még összetöröd nekem!

Gyorsan visszateszed a fúvócsövet polcra, és büntudatosan hátrébb lépve az asztalnál ülőkre meredsz. A bagoly továbbra is téged bámul, ellenben a szakállas öregúr feléd sem néz. Vajon ki rivallt rád? Kicsit ijedten tekingetsz az ajtó fölötti bivalykoponyára, hátha onnan jött a hang, de hamar elhessegeted a gondolatot.

- Szóba elegyedsz a szakállas férfival? → **174**
- Vagy szemügyre veszed a baglyot, ha még nem tetted volna? → **173**
- De ki is mehetsz a házból. → **185**

61 Épp azon gondolkozol, hogy azt a nagy köv-
ret vagy a vékony bibircsókost szólítsd-e meg,
amikor az egyikük közelebb mászik hozzád, és varan-
gyoktól szokatlan, átható tekintetével a szemedbe néz.

– Mi járatban vagy, merész idegen, ki megzavar
minket önfeledt kuruttyolásunkban?

- Azt válaszolod neki, hogy Dodót, a testvéredet
keresed? → **82**
- Megtudakolod, hogy juthatnál át a szigetre? → **64**
- Vagy megkérdezed tőle, hogy kik ők, mert még
sosem láttál ilyen különleges varangyot? → **83**

62 Odalépsz a mólón a csónak mellé, és óvatosan
beszállsz a billegő úszóalkalmatosságba. Helyet
foglalsz az orrában, és a vitorlát birizgárod.

– Szerintem ez nem jó ötlet – hallod Gombóc nyá-
vogását a kapucnidból. – Inkább menj tovább gyalog!

– Neked nem mindegy, hogy gyalogolok vagy csó-
nakázok?! – förmedsz rá. – Úgyis csak lustálkodsz
a kapucnimban!

– Egyáltalán nem mindegy. Utálok a vizet. Brrr!

– Te gyalogolj csak nyugodtan! Én csónakázom.
Vagyis csónakáznék, ha lenne szél.

De úgy tűnik, erre hiába vársz. Egy ágacska sem
rezdül, szélcsend van. Így ezzel a csónakkal nem jutsz
messzire...

- Hacsak nincs nálad néhány **széljegy!** → **65**
- Ha nincs, akkor körülnézhetsz a kövek között
a vízparton (ha még nem tetted volna). → **81**
- Vagy továbbállhatsz innen az egyik szárazföldi
úton. → **63**

63 Melyik utat választod?

- Keletnek mész a széles, kényelmes úton? → **102**
- Vagy inkább a tavat kerülnéd meg az északnyugat-
ra induló, ködbe vesző, sáros ösvényen? → **70**
- Esetleg beszállhatsz a vitorlás csónakba (ha eddig
még nem tetted volna). → **62**

64 – Ó, hogy a szigetre? Mi sem könnyebb annál!
Itt van ez a vitorlás – kuruttyolja a varangy.

Körülnézel. Vitorlázni szélcsendben?

– Van itt egy kis bökkenő – válaszolod búsan. –
Szükségem lenne némi szélre.

– Hát, azzal nem szolgálhatunk, de *evézőket lehet kölcsönözni Fréditől a Falodában*. Ő a büfés – brekegi készségesen egy igencsak bibircsókós példány.

– És ha szabad kérdeznem, merre van az a Faloda? – érdeklődsz udvariasan.

– Hát, úgy arra – mutat bibircsókós kezével a varangy.

Az iránytűd szerint főleg északra és kicsit keletre kell menned.

- Ezután megkérded tőlük, nem látták-e Dodót (ha még nem tetted volna)? → 82
- Vagy megtudakolod, hogy miféle furcsa békák ők, hogy páncéljuk van? → 83
- De akár tovább is indulhatsz valamelyik száraz-földi úton. → 63

65 A homlokodra csapsz.
– Hiszen nekem vannak *széljegyeim*! Próbáljuk csak ki őket!

– Na, tessék! Tuti, hogy vizes leszek – bosszankodik a kandúr a kapucniban.

Kipakolod a széljegyeket a térdedre. A cetliken ezeket a feliratokat betűzöd ki: Langyos szellő, Süvítő orkán, Lassan táncoló forgószél. Melyiket választod?

- A „Langyos szellőt”? → 66
- A „Süvítő orkánt”? → 67
- Vagy a „Lassan táncoló forgószélet”? → 68

Ismered az *Óz, a nagy varázsló* elejét? Ha igen, gondolkodj el rajta, mielőtt döntesz!

66 Hangosan kimondod:
– Kérek egy „Langyos szellőt”!

Azonnal kellemes, langyos szellő kerekedik. Épp-hogy megborzolja a víztükroket, meglegyinti az arcodat, és el is illan, ahogy jött. A vitorlás meg sem moccan. Most megpróbálkozhatasz egy másik széljeggyel.

- A „Lassan táncoló forgószélet” választod? → 68
- Esetleg a „Süvítő orkánt”? → 67
- Vagy akár gyalog is folytatod utadat. → 58

67 Magasba emeled a *széljegyet*, és felolvasod: „Süvítő orkán”. Egy pillanat múlva zúgást hallasz a fák közül. Hatalmas szél kerekedik. Kifújja a kezedből az összes széljegyet, amik hamar eltűnnek valahol a messzeségben. Szerencsére rögtön belekap a vitorlába is. Csak úgy dagad a fehér vászon! Egyenesen a szigetre repíti a hajódat, majd felszáll, és továbbcsüvít

nyugat felé, a fák koronáját borzolva. A csónak neki-
ütközik a partnak, és te boldogan kilépsz a csupas
szigetre, kapucnidban a reszkető macskával. Vajon mit
kereshetett itt Dodó? → 140

68 Óvatosan kimondod: „Lassan táncoló forgó-
szél”, majd kicsit aggódva körül nézel. Egy
pillanat múlva meglátod a tölcsért. Még sosem láttál
ilyen hatalmasat – a vízből indul ki, és egészen az égig
ér. Lassan forogva közeledik feléd. Egy pillanat alatt
elér. Veled együtt felkapja a kis csónakot, és a magasba
röpíti. Rémülten kapaszkodsz a vitorlarúdba, Gom-
bóc pedig belemélyeszi karmait a bundán keresztül
a nyakadba. A következő pillanatban már felülről lá-
tod a tavat, de a villámgyors emelkedés nem áll meg.
Úgy érzed, kicsit túllőttél a célon. Már az egész város
láthatóvá vált alattad. Hamarosan kirajzolódnak a sze-
med előtt a kontinensek és az őket körülölelő óceánok.
A kezekben tartott **széljegyek** kirepülnek a világűrbe.
Szerencsére te nem követed őket, hanem visszafelé
kezdsz zuhanni. A kontinensek egyre nagyobbak
lesznek, a fények nőnek, majd újra kivehetővé válik
a város, az állatkert és a tó. A forgószél tölcsére pont a
közepénél lévő kis sziget mellé dobja le a vitorlást,
majd eltűnik, mintha ott sem lett volna. Ha kicsit ka-
landos úton is, de végül célba értél. A kandúr is meg-
könnyebbülhetett, mert végre visszahúzza kieresztett

karmait. Remegő lábbal lépsz a szigetre. Vajon mit
kereshetett itt Dodó? → 140

69 – Haj-haj, mit is lehetne még tenni, bár csak
tudnám! – hallod a tipródást a kockás abrosz
alól. – Várj csak, van még egy ötletem! Ismered Be-
hemótot, a Faloda pultosát? Ő a mindenes itt, az ál-
latkertben! Nekem is ő hordja az élelmet. Bármi baj
történik, őt szokták megkeresni. Nagyon készséges,
segít, ha tud. Próbálkozz meg vele!

– Rendben – bólintok. – Dodó, még egy kicsit vár-
nod kell! Ígérem, sietek!

Nyakadba szeded a lábad, és visszaloholsz a hósipkás
kövek mentén a Fókadombokhoz. → 14

70 Óvatosan lépegetsz a laza, ingoványos talajon
a tó partján. Szép, olívazöld csizmádat már jóko-
ra sárfoltok borítják. A latyakos ösvény néhol egészen
lefut a szárazföldről, és a tóparti, kiszáradt nádasban
kanyarog tovább.

Ha már jártál itt, lapozz a **71**-re! Ha nem, olvass to-
vább!

Épp egy teknős kőszobra mellett haladsz el, ami
egy magas talapzaton foglal helyet az út szélén, mikor
mozgolódásra leszel figyelmes az iszapban. Csodálkoz-
va, bár kissé riadtan figyeled, ahogy egy óriási fekete
kagyló mászik ki nehézkesen a nádasból az ösvényre,

és ott megtorpan. Olyan hatalmas, hogy teljesen elfoglalja az utat.

Egy ideig finoman ring az alsó héján, majd óvatosan kinyílik feléd. Bár úgy tudod, a kagylóknak nincs szemük, de ez itt mintha mogorván méregetne. Gombóc kikukucska a hátad mögül, és mikor megpillantja a jókora puhatestűt, rémülten ráfúj. A kagyló erre átveti kocsonyás lábát az alsó héj peremén, és felétek lendül. Kandúrkád rémülten lapul meg a kapucnidban, fülét-farkát behúzza. Te mit teszel?

- Megpróbálsz szóba elegyedni a puhatestűvel? → 72
- Vagy inkább elbújsz a teknősszobor mögött? → 73
- Esetleg elrohansz az ösvényen északnyugatra (a kagyló a délkeleti irányt állja el)? → 74

71 A nádasban körülötted minden csendes. Gombóc nyugtalanul pillantgat körbe a kapucnidból. Te is szeretnéd minél hamarabb a hátad mögött hagyni ezt a sáros, nyálkás ösvényt. Merre mész rajta?

- Északnyugatnak sétálsz a tó partján, ahol egy különleges fát láatsz? → 120
- Vagy délkeletre, ahol a távolban egy famóló nyúlik a vízbe? → 57

72 Mit mondasz a kagylónak?

- Kedvesen próbálsz a lelkére beszélni (már amenyinyiben van egy kagylónak lelke)? → 76
- Vagy inkább ráijesztesz? → 75

73 Beugrasz a teknősszobor mögé. Sajnos az oszlop, amin áll, igen keskeny, így hiábavaló minden igyekezeted, hogy eltűnj a kagyló elől. Az pedig csak mászik feléd rendületlenül. Ennek fele sem tréfa! Otthagyod a teknősszobrot, és lassan hátrálni kezdesz. A kagyló kitartóan araszol feléd. Néhány méteren keresztül így haladtok. Mit teszel egy ilyen lehetetlen helyzetben?

- Megpróbálsz beszélgetni vele, reménykedve, hogy értelmes lény? → 72
- Vagy egyszerűen elrohansz az ösvényen északnyugati irányba (a délkeleti utat elállja)? → 74

74 Nyakadba veszed a lábad, és lélekszakadva rohanni kezdesz a tó mentén északnyugatra. Kicsit aggaszt, hogy a kagyló is rákapcsol, ott puffog és

klaffog a nyomodban. Nehezen bukdácsolsz a saras, csúsós úton, bezzeg ő jobban veszi az akadályokat! Persze neki könnyű, ismerős terepen mozog. De az mégsem járja, hogy egy kagyló, ahelyett, hogy békésen pihenne a part menti iszapban, ilyen sebesen szalad! Mindjárt utol is ér. Ekkor az ösvény egy tisztásba torkollik a tó északi partjánál. Közepén egy apró, virágzó fa áll. Alatta egy ütött-kopott, rozszant kisbusz vesztegel, vezetőfülkéjében piros fejű lény hortyog. Ahogy megjelenysz a színen, felriad, és harsányan kiordít a buszból:

– Azonnal indul az állatkerti körjárat! Tessék felszállni! Záródnak az ajtók!

Most talán megmenekülhetsz.

- Gyorsan felugrasz a buszra, hátha így meg tudsz lépni? → 77
- Vagy hagyod elmenni a járművet, és bevárod a feléd száguldó kagylót? → 78
- Esetleg olvastál korábban egy könyvet a puhatestűekről? → 23

75 – Hé, te kagyló! – szólítod meg magabiztos, hogy megijedek holmi puhatestűektől! Én kedvelem a fajtádat. A csigákat sem vetem meg, de a kagylókért

kifejezetten rajongok! Főleg konzervformában. – A kagyló szétnyílt héjainak széle idegesen remegni kezd. – Paradicsommártásban sem rossz, de a saját levében az igazi! És frissen, hát, úgy még nem ettem, pedig állítólag úgy a legjobb! Épp ideje lenne kipróbálnom! – vágod ki diadalmasan.

A hatalmas puhatestű reszketve elfordul, és lassan visszacsúszik a vízbe a nádszálak között. Gratulálok, megmenekültél egy kagyló elől! Kifújod magad, és továbbmész az ösvényen.

- Északnyugatnak sétálsz a tó partján, ahol egy különleges fát láatsz? → 120
- Vagy délkeletre mész, ahol a távolban egy famóly nyúlik a vízbe? → 57

76 – Kedves kagyló, nagyon örülök a találkozásnak! – dadogod. A kagyló megtorpan. – Még sosem beszélgettem kagylóval – teszed hozzá bizonytalanul. – Hogy ityeg a fityeg? – A kagyló erre se szó, se beszéd, neked ront.

Be kell, hogy valld magadnak, elég félelmetes érzés, amikor egy ekkora puhatestű üldözőbe vesz. Szégyen a futás, de hasznos. → 74

77 Nagy lendülettel felugrasz az induló buszra, és onnan figyeled, hogy a kagyló eléri-e a járatot. Megkönnyebbülésre a buszvezető az orra, vagyis a héja előtt becsapja az ajtót, és kiszól:

– Kagylóknak tilos!

Majd meghúz egy jókora kart, amire egy sajt van rajzolva, és a jármű nekiindul az északkeletre vezető úton. Egy ilyen ócska járgányhoz képest meglepően puhán és hangtalanul halad. Az ablakhoz nyomott orral figyeled, ahogy a kagyló egy ideig bánatosan mered utánatok, majd szomorúan visszaaraszol az ösvényen. Megkönnyebbülten sóhajtasz, majd a buszt vezető piros fejű lényhez fordulsz. Találkoztál már vele?

- Igen. → 256
- Még nem. → 122

78 Egyszer csak különös megérzésed támad. Ki tudja, mit szeretne ez a kagyló! Lehet, hogy nem is akar megtámadni? Megállsz, és bevárod. Közben a buszsofőr megint odakiált: „Utolsó lehetőség, tessék beszállni!”, majd hallod az ajtó csukódását, és a jármű meglepően hangtalanul elhajt. Ott állsz szemtől szemben a kagylóval. Egészen közel fekszik hozzád, alsó héján finoman ringva, majd látható erőlködéssel akkorára nyitja a héjait, amekkorára csak képes. Sötét

mélyében megcsillan valami. Óvatosan, remegő kézzel benyúlsz a résen, és egy pingponglabda nagyságú **igazgyöngyöt** emelsz ki. A kagyló megkönnyebbülten felsóhajt, megfordul, és visszaaraszol az ösvényen a tó menti nádasba.

– Hát, ez szép fogás volt! – hallod a fa tetejéről. – Ekkora gyöngyöt még nem pipáltam! Jól nyomhatta szegény száját! – Talán egy madár beszél hozzád a magasból?

A nagy izgalom után kifújod magad, elteszed a szerzeményed a hátizsákodba, és körül nézel, hová is érkezted a nagy rohanásban. Az állatkerti tó északi partján vagy. Nem messze tőled egy különleges fácska áll.

Ha már jártál itt, lapozz a **91**-re! Ha nem, olvass tovább!

Ámulattal tölt el a tó partján álló apró fa csodálatos színekben pompázó lombkoronája. Kifejezetten üdítően hat itt, a kopár téli világban. Közelebb lépsz, hogy jobban szemügyre vedd. Várjunk csak! Hiszen ezek nem falevelek, hanem madártollak! Sűrűn borítják a fa ágait, kicsik és nagyok, fehérek, barnák, kékek, pirosak, sárgák, sőt ezüstszínű is akad közöttük. A fa alatt egy **rózsaszín toll** hegye áll ki a hóból. Ahogy lehajolsz, hogy felvedd, hirtelen rossz érzésed támad. Felpillantasz, és döbbenet látod, hogy a fa törzsén, épp az orrod előtt egy száj nyílik vicsorgó fogakkal. Rémműlten hátraugrasz, mire újra a madár hangját halod a lombok közül:

– No, mi az, berezeltél? Megijeszt néhány fogacska? – A pökhendi hang hirtelen rémült csivitelésbe fordul át, mikor Gombóc kidugja a fejét a bunda rejtékéből.

– No, mi az? Megijeszt egy csacska macska? – kérdezed vissza gúnyosan.

– Ööö, szó sincs róla! – hallod fentről. A madár nyilván belátta, hogy egy lusta szobacicával van dolga.

Míg így vitáztok, nyakad tekergetve próbálsz megtalálni a hang gazdáját a sűrű lombok között. A fa némán csikorgatja fogait, te pedig végre megpillantod őt. Egy felettébb furcsa madár csücsül a fa tó fölé nyúló ágán. Testére áramvonalas, citromsárga ruha simul. Fején műanyag kupakot visel, így ruházatából csak csőre és fekete gombszeme kandikál ki. Érdeklődve figyel téged és a macskádat a faágról. Mit teszel?

- Szóba elegyedsz vele, hogy megtudj valamit erről a különleges fáról? → **93**
- Ha nem akarsz beszélgetni, körbenézhetsz, hogy merre lehet innen továbbmenni. → **91**

79 Elindulsz az iránytűd alapján egészen pontosan nyugat-északnyugati irányba az alagútban. Gombóc is felpattan, és utánad lohol. Kicsit csúszkál a csizmád a nedves kövön, miközben próbálsz nem

belepottyanni a fortyogó vízbe. Bár biztos rád férne egy fürdés, de inkább megvárod az otthoni kádadat. Ha egyszer hazaérsz...

– Fogadok, hogy itt nem találunk semmi kaját – mormog valaki a kapucnidban.

– Gombóc, te mindig csak a hasadra gondolsz – csóválod a fejed.

– Az lehet. Azért szólj, ha véletlenül kifognál egykét halacskát a csatornából!

Nem úgy tűnik, mintha ez a hely halak élőhelyéül szolgálna. A főág vizét keskeny csatornák vezetik szerteszét. Talán behálózzák az egész állatkertet. Vajon mi célt szolgálnak? Dodó is járt esetleg erre? Miközben merengsz, csizmád hangosan kopog a padlón. A döngés ide-oda pattog a nedves falakon, majd elhal az alagút mélyén. Hamarosan egy vasrácsához érsz.

• Megvizsgálod? → 252

• Vagy folytatod az utad nyugatnak? → 196

80 Kelet felé indulsz a széles ösvényen. Ahogy sétálsz a ropogó hóban, az út jobb oldalán szakállas-bajszos bácsik szobraira leszel figyelmes. Úgy kukucskálnak ki a sötét fatörzsek közül, mint holmi nagyra nőtt erdei manók. Fejükre kackiás hósapkát biggyesztett a tél. Odalépsz az egyikükhöz, és lekaparod a havat a kis táblácskájáról, amin az alábbi írás válik láthatóvá: Xántus János zoológus és etnográfus, az állatkert igazgatója, 1866–1873. Megnézel még néhány szobrot. Micsoda meglepetés, mind igazgatók voltak itt! Elolvasol néhány nevet, majd visszatérsz az útra, és folytatod sétád kelet felé. Hamarosan kiérsz a fák sűrűjéből, és egy apró, kerek tisztáson találod magadat. → 301

81 A ragyogó holdfényben alaposan körülnézel. Néhány fura, lapos kő között egy öngyújtóra bukkansz. Rögtön ki is próbálsz. A vékony lángocskák fényénél valami megcsillan a vízben. Egy újabb lencsét találtál. Eszerint Töhötöm és Dodó erre jártak. Ahogy gondterhelten a víztükröt méregeted, a szemed sarkából úgy tűnik, mintha a part menti kövek mozognának. És tényleg. A sekély vízben imbolyogva közelednek feléd. Mi több, világítanak! Sőt, kuruttyolnak! Gombóc is feszülten figyeli ezeket a fura lényeket. Nyilván azt méregeti, vesse-e utánuk magát a sekély vízbe, vagy sem. Mikor a közeledbe érnek, a páncéljuk alatt láthatóvá válik nyálkás, bibircsókos bőrük, düllelt

kerek szemük és széles szájuk. Bármilyen furcsák is, ezek varangyok. Éhség ide vagy oda, Gombóc nem fanyalodik az efféle népségre. A különleges állatok hátát teknősbékapáncél borítja, ami borzasztóan erősnek és ellenállónak tűnik. A páncél alól szűrődik ki a fény, mintha egy apró lámpást gyömöszöltek volna be oda.

- Megszólítod valamelyiküket? → 61
- Vagy inkább továbbindulsz valamelyik úton? → 63

82 – Nem láttatok erre egy gyereket? Dodót, a kis-testvéreimet keresem. Elveszett – közlöd a békákkal.

– Hogy nézett ki? – kérdi az egyik csámcsogva, mivel szájából egy bánatos giliszta lóg ki.

– Mondjuk, kezd azzal, milyen volt a feje! – kurutyolja fontoskodva egy másik.

– A feje? Hát, szőke. Göndör. Ő, izé, mint egy gyerekfej.

– A patái? – kérdezi egy igen kövér példány, amelyik elterpeszkedve trónol a sekély vízben.

– Milyen patái? – kérded csodálkozva. – Rendes lába van neki.

- Jó, akkor mondj valamit a szeméről!
- A szeméről? Hát, kék.

– És hány van neki? – érdeklődik bambán egy kevésbé ragyás.

– Hogyhogy hány? – kérded döbbenet. – Olyan rengeteg kislány sétál erre éjnek évadján? És vannak közöttük sokszeműek? Netán szemtelenek?

– Hát, aki erre sétált, elég szemtelen volt. Amúgy kék szemű. És egy plüss vízilót vitt – veti oda a kövér.

– Erre járt? Akkor meg minek kérdeztetek ennyit? – fortlyansz fel.

– Fő az alaposság – feleli a bibircsókos. – És már nagyon unatkoztunk, soha senki nem áll szóba velünk, mindenki csak keresztülgyalogol rajtunk. Kivéve persze téged. Meg azt a kétszemű kék szemű kislányt.

Haragod hamar elpárolog. Hiszen látták Dodóékat!

– Tudtok segíteni, merre mentek?

– Át oda, a szigetre – bök a fejével a tó közepe felé a gilisztaevő varangy. A giliszta kilógó vége helyeslően bólogat, majd eltűnik a széles szájban.

– Tudtam! – morogja Gombóc a nyakadban. – Csak ezt ússzam meg szárazon!

- Megkérdezed tőlük, hogy jutsz át a szigetre? → 64
- Vagy megtudakolod, miféle varangyok ők, hogy páncélt viselnek a testükön? → 83
- Esetleg továbbindulsz valamelyik szárazföldi úton? → 63

83 – Kik vagytok ti? Még sosem láttam ilyen különleges varangyokat!

– Páncélos varangyok vagyunk – feleli az egyik legkövérebb, tokás béka büszkén. – A sötét éjben világítunk, és a hátunkon a páncél olyan erős, hogy se kard, se lándzsa, se úthenger nem tehet kárt bennünk...

– Bár ez utóbbit még nem próbáltuk – teszi hozzá egy apróbb varangy szerényen.

– Tekintetünkkel bármit magunkhoz tudunk vonzani – folytatja a tokás –, vagy el tudunk taszítani. És mindemellett gyönyörűek vagyunk – közli büszkén körbeforgatva kidülledő szemét.

Úgy érzed, jól jönne egy ilyen varangy utad során.

- Megpróbálsz megfogni egyet? → **84**
- Vagy meggyőződsz valamelyiket, hogy csatlakozzon hozzád? → **16**
- Ha már elegend van a varangyokból, továbbállhatsz innen. → **63**

84 Óvatosan hozzáérsz a hozzád legközelebb eső varangyhoz, és megragadod. Ettől az állat rögtön felfújja magát, szeme méltatlankodva kiguvad.

– Jobban jársz, ha rögtön eleresztesz! – vartyogja.

– De szeretnék elvinni magammal! Izgalmas kalandjaink lesznek! – próbálsz lelkesíteni.

– Én nem akarom, hogy izgalmas kalandjaim legyenek! – feleli határozottan a béka.

– Dehogynem, meglátod, milyen jó lesz!

– Azonnal tegyél le! – közli a varangy ellentmondást nem tűrően, olyan vadul forgatva a szemét, hogy még a bibircsókjai is belepirulnak.

- Engedve a kérésnek leteszed a varangyot, és inkább megpróbálsz meggyőzni, hogy csatlakozzon hozzád? → **16**
- Vagy nem teszed le, és kivárod, mi történik? → **85**
- Ha már elegend van a varangyokból, továbbállhatsz innen. → **63**

85 A figyelmeztetésre fittyet hányva két kézzel megragadod a varangyot, és megpróbálsz betuszkolni a hátizsákodba. Váratlanul mintha fenéken billentene egy hatalmas erő – a hátizsák kiesik a kezedből, és a varangyot szorongatva rövid, de szép ívű repülés után nekicsapódsz egy part menti fának, fenakadva egy ágán. A magasból a páncélos varangyokra nézel. Mind meredten rád szegeznek a tekintetüket, és vadul forgatják a szemüket. Úgy tűnik, ők repítettek fel a fára. Pedig csak egyszerű, felfuvalkodott békáknak tűntek. Ki gondolta volna, hogy ilyen varázserejük van! – morfondírozol a levegőben lógva a fénypöttyök

felett, még mindig kezdedben szorongatva az egyik varangyot, ami lassan kicsúszik a markodból. Méltatlanokodó vartyogással lepottyan a földre, kemény páncélján pattan néhányat, majd elterül a hóban. A többiek erre nagy sietve hozzá araszolnak, és ahogy elfordítják rólad a tekintetüket, te is lezutyansz. Puff, placcs. Szerencsére puha havon landoltál, így nem törted össze magad. Mikor sikerül feltápáskodnod, újra a varangyokhoz fordulsz. Egyre növekvő csodálattal tekintesz e különleges teremtményekre. Mit teszel?

- Megpróbálsz meggyőzni az egyiküket, hogy jöjjen veled? → 16
- Vagy inkább továbbállsz? → 63

86 Térdre ereszkedsz a hóban, és lehajolsz a hozzád legközelebb mászó varangyhoz. A tokás bibircsók az.

– Lehet úgy, hogy csak a páncéodat csókolom meg? – suttogod reménykedve.

– Nem, az sajnos hatástalan. Az orcámat kell – mondja a béka, és odatartja bibircsók fejét az orrod elé.

Behunyod a szemed, és próbálsz az anyukádat képzeln a varangy helyére, nem sok sikerrel. Végül összedeszed magad, és megcsókolod a nyálkás bőrt, majd

kíváncsian felnézel. Csalódottan veszed tudomásul, hogy még mindig a bibircsók varangy csücsül előtted. Átszellemült arccal vigyorog rád.

– Ez nem ér! Mégis mikor változol királyfivá? – kérdeled jogos felháborodással.

– Ó, csak később. De ez olyan jólesett! Még sosem csókoltak meg! Ha kapok még egy puszit, hamarabb változom királyfivá!

– Puszit kérünk mi is! Csókolj meg! – tolonganak a többiek is körülötted.

Na, ezek jól lóvá tettek! Mi legyen most?

- Nem adod fel, és megpróbálsz elcsalogatni az egyiküket? → 87
- Ha már elegend van a szélhámos varangyokból, tovább is állhatsz. → 63

87 Belekotorsz a hátizsákod mély bugyraiba, hátha találsz valami használhatót. Az alábbi tárgyak közül valamelyikkel (már amelyik nálad van) megkínálhatod a varangyokat. Mit adsz oda nekik?

- Két döglött pókot? → 32
- Egy kenyérmorzst? → 33
- Vagy a vigyorbogarat a gyufáskatulyából? → 34

88 A tisztáson semmi sem változott, mióta legutóbb itt jártál. Mintha a kertnek ebben a szegletében megállt volna az idő. A fehér madár ugyanazon a fél lábán pihen, távolabb pedig még mindig látod a mozdulatlan kentaurt.

Ha korábbi látogatásod során átfutottál a tisztáson, lapozz a **235**-re! Ha nem, olvass tovább!

Most már tudod, hogy milyen veszélyes hely ez! Jobb itt gyorsan keresztülzaladni, még mielőtt az édes, émelyítő illattól álomba szenderülsz. Nagy levegőt veszel, és átrohansz a réten. Most merre tovább?

- Keletre egy keskeny, elhagyatott ösvény vezet. Ezt választod? → **337**
- Délkeletre nem túl messze fényeket látsz. Elmész addig? → **200**
- Dél felé egy hatalmas szikla emelkedik a látóhatár fölé. Tetejéből időnként vékony füstoszlop száll föl.
- Megnézed? → **17**

89 – Á, kedves Gallér Ede, örülök, hogy újra látlak – mosolyogsz rá. A gyíkszerű lény feléd fordul, és kifejezéstelen tekintettel rád bámul.

– Én nem örülök különösebben – közli hidegen.
– Meg tudod mondani, hogy kerültem ide? – firtatod.

– Az Álomfű-réten találtalak, és ide vonszoltalak, hátha magadhoz térsz.

– Nagyon köszönöm! – hálálkodsz.

– Nem tesz semmit. Ott csak útban voltál – feleli.

– Azért ez kedves volt tőled. De nem is zavarok tovább! – mondod, és felállsz az asztaltól.

Míg Gallér Ede tovább bámulja a csillagos eget, körülnézel. A Falodában nem sok minden változott, mióta utoljára itt jártál. Most mitévő legyél?

- Van valami dolgod a pultossal? → **201**
- Netán az asztalnál ülőkkel szeretnél tereferélni (ha nem beszéltél még minddel, vagy dolgod van valamelyikükkel)? → **215**
- Ha nem szeretnél fecsegni, továbbindulsz a tisztásról. → **203**

90 – Állítólag ma sajthold van – meséled a Holdbéli Nyúlnak. – Te tudsz erről valamit?

– Ó, hát hogyne! Nemrég rengeteg sajtreceptet szereztem, és ma mindet elkészítettem, szépen sorban. Egészen elborítottak a trappista-, ementáli-, brie- és camembert-halmok. Bevallom, hogy itt, a Holdon átható sajtszag terjeng. Kicsit olyan, mint egy Franciaországból hazafelé tartó távolsági busz utastere. Sosem gondoltam, hogy erről ti, földlakók, tudomást szereztek.

– Hát, nehéz nem észrevenni. Egészen olyan ma a hold, mint egy nagy sajt.

– Igen, maga a hold is sajtnak érzi magát ilyenkor.

– Állítólag ez egy különleges nap.

– Miért, nem az?

– De – ismered be rövid gondolkodás után. – És milyen izgalmas!

– Ennek nagyon örülök. De nem egy receptről szerttéél volna kérdezni?

– Tényleg! Már szinte megfeledkeztem róla.

Megkérdezed a nyulat a kővé válás ellenszeréről. → 261

91 Hoztál valamit a fán lakó madárnak? → 129
Ha nem, továbbindulsz a tisztásról.

- Északra, kicsit távolabb egy jókora szikla magasodik. A csúcsáról keskeny füstcsík száll a magasba. Megnézed? → 17
- Északkelet felé egy furcsa jármű haladhatott, különös nyomokat hagyva a hóban. Ezeket követed? → 387
- Keletre a széles út ködbe vész. Erre gyalogolsz, míg a szem ellát? → 190
- A tó mentén délkeletre egy apró ösvény indul, majd eltűnik a nádasban. Kicsit ingoványos erre a talaj, de nyugodtan válaszd ezt, ha szeretsz dagonyázn. → 70

92 – Hé, kedves izé, nem tudod, mi történt ezzel a plüss vízilóval? – lépsz oda az abroszhoz. A szipogás egy pillanatra abbamarad, és egy elgyötört hang hallatszik a terítő alól.

– Engem kérdeztél? Mert így, abrosszal letakarva sosem lehet biztos benne az állat...

– Igen, téged! Ha nem tudnád, ez itt melletted a testvérem plüss vízilója, kővé változva! És Dodó, a tesóm, aki vele kószált, nincs sehol! Nem tudod, mi történhetett velük?

Erre a letakart állat váratlanul zokogásban tör ki, csak úgy rázkódik a terítő.

– A tesód és a plüss vízilója? Brühühüüü! Micsoda csapás! Annyira kedvesek voltak! Hosszasan

elbeszélgettek velem. Elmesélték, hogyan jutottak ide a szobájukból, milyen izgalmas kalandjaik voltak, és mennyi érdekes állattal találkoztak. Aztán Töhötöm meg szeretett volna nézni engem is. Ki gondolta volna, hogy még egy plüss víziló is így jár... Én tehetek mindenről. Olyan szerencsétlen állat vagyok!

– Csak nem te változtattad kővé? – kérded mélyen megdöbbenve.

– Nem akartam! Bárkire ránézek, kővé változik. Mert én Béla vagyok, a baziliszkusz. Tudod te, hogy ez mekkora teher? Szerinted hányan szeretnének beszélgetni velem? Ki jönne el hozzám vendégségbe? Hányan simogatnák meg a fejemet, amikor szomorú vagyok? Mindenki csak elkerül. Aki meg nem, hát, abból meg mindig baj van. Brühühűűűűű!

Nem elég, hogy Töhötöm kővé változott, most itt van a nyakadon ez a zokogó fenevad. Egész megsajnálta.

– Kedves Béla, ez nagyon szomorú, és mélyen együttérzek veled – közelítéd meg óvatosan a fő kérdést –, de nem tudod, Dodó merre van? Haza kéne vinnem.

– Ó, ne aggódj, ő jól van! Mikor Töhötömből kő lett, azt mondta, inkább nem megy sehova, hanem megvárja a nagytestvérét. Itt van benn, a járatomban! – bök a fejével a mögötte lévő kiskapu felé.

– Tipikus! Mindig én oldok meg mindent helyette. Szóval ott lapul a kapu mögött? – sandítasz arra, ahol a baziliszkusz farka eltűnik.

– Igen, beküldtem, hogy meg ne fázzon a hóban. Szerintem elaludt. Menj csak be nyugodtan! – javasolja Béla.

- Odasétálsz a kapuhoz, ami mögött hosszasan tekerződik a baziliszkusz hátsó része, és bemászol a sötétbe? → 15
- Vagy nem bízol a baziliszkuszban, így inkább Dodó után kiabálsz? → 168

93 – Nem csodálom, hogy nem láttál még ilyen fát. Borzasztóan ritka faj! Sőt, tudtommal nincs is más példánya a világon. Kizárólag ezen a tóparton él. Már tél közepén kihajt, de az ágai végén nem virágok és bimbók sarjadnak, hanem színpompás madártollak. Lenyűgöző, igaz? – kérdi büszkén, kedvtelve nézegetve egy türkizkék tollat.

– Az! De miért vannak ekkora fogai? – érdeklődsz, nyugtalanul szemlélve a fát.

– Hát hogy meg tudja rágni a falatot. A rágáshoz fog kell – magyarázza tudálékosan a madár.

– De hát a fák nem szoktak rágni! A fák a gyökereikkel szívják fel a tápanyagukat a földből, és a napfény segítségével beépítik a testükbe – villogtatod meg komoly természetismereti tudásod.

– Látom, nagy szakértője vagy a növényeknek – bólogat a madár. – Ez a fa ebben is különleges. Ahhoz, hogy ilyen szép levelei, akarom mondani, tollai legyenek, jól kell táplálkoznia. Ahogy neked is sokat kell enned, hogy megnőjél, igaz? De ő nem elégszik meg némi vízzel és napfénnel! Figyeld csak! – csipogja hirtelen izgatottan, és a csőrével a nádas felé bökö. Te is arra fordulsz, és látod, hogy gondtalanul szárnyalva közeledik felétek egy trillázó, kövér veréb. Gombóc izgatottá válik, lekuporodik a válladra, és vadászpózt vesz fel. De hiába. A veréb már épp leszállna a tollas fa egyik hívogató ágára, hogy megpihenjen, amikor nyikordulás hallatszik – a fa kitátja jókora fogakkal tartított száját, és egy pillanat alatt elnyeli a szerencsétlent. Végezetül elégedetten csuklik egyet, miközben az egyik ágán új hajtások nőnek – csodák csodájára barna verébtollak.

– Erről beszéltem!– fordul hozzád a madár. – Gondolom, most már azt is érted, miért viselek védőöltözéket.

Némán bólogatsz.

– Na tessék! Nekem meg megint üres maradt a hasam – mérgelődik Gombóc. – Sosem gondoltam volna, hogy egy fa gyorsabb nálam.

– Lehet, hogy érdemes lenne fogyókúráznod! – felesel a madár, de azért egy magasabb ágra száll, amikor a kandúr ráfordul. Közben te arra gondolsz, micsoda szerencse, hogy nem születted madárnak. De nem azért

vagy itt, hogy ezen morfondírozz: szeretnéd végre megtalálni a kistesódat, akiért most már komolyan aggódsz.

- Megkérdezed a madarat, hogy látta-e Dodót errefelé? → 130
- Vagy megtudakolod, hogy miért nem repül el egy biztonságosabb fára? → 128
- Netán továbbállsz a tisztásról? → 91

94 – Ezek az állatkerti körjárat nyomai – feleli a madár. – Nappal kerek kisvonat közlekedik körbe-körbe, éjjel meg ez a busz. Idegurul, aztán vissza, a Falodába. Ha nem tudnád, a Faloda az egyetlen büfé, ami éjnek évadján is nyitva tart. Ha megéheztél, csak kövesd a nyomokat, könnyedén odatalálsz! Bár az ottani ételkülönlegességeket nem bírja mindenkinek a gyomra. De azért látogass csak el oda! Vidám társaság gyűlik össze az asztalok körül éjszakánként!

Mit teszel?

- Elbúcsúzol a furcsa madártól, és elindulsz a nyomokat követve északkeletnek, hogy mihamarabb a Falodába érij? → 387
- Vagy körülnézel, milyen más úton távozhatsz még innen? → 91
- Esetleg tovább beszélgetsz a madárral, hogy megtudj valamit erről a különleges fáról? → 93

95 Bár állítólag nem egészséges este hat óra után vacsorázni, pláne nem kolbászos zömlét, most mégis megkívántad. Előkotrod a táskádból, levakarod róla a szalvétát, kényelmesen elhelyezkedsz az abrosz szélén, és komótosan nekilátsz az étkezésnek. Gombóc is kiugrik a kapucnidból, és elhelyezkedik melletted az abroszon. Azért időnként megbökök, te pedig ilyenkor a szájába nyomsz egy kolbászt. Ahogy lassan morzsolod a fogaid között a másodlagos frissességű zömlét, elgyönyörködsz a csillagok pislákoló fényében. Úgy belefeledkezel a látványba, hogy észre sem veszed, amikor a szipogás abbamarad.

– Ki morzsázik ide az orrom alá? – kérdi váratlanul egy hang az abrosz alól.

Gombóc azonnal eltűnik a kapucnid mélyén. Te is összerezzensz, de mivel kedvesnek tűnik, készségesen válaszolsz az ismeretlennek. Elmondod, hogy csak te vagy, és kolbászos kenyeret majszolsz.

– Esetleg kérsz belőle? Szívesen adok – közlöd előzékenyen.

– Jaj, ne, nehogy felemeld az abroszt! – kiáltja a hang rémülten. – De igazán kedves vagy, hogy megkínáltál! – teszi hozzá gyorsan, mintegy mentegetőzésképpen.

– Miért ne emelhetném fel? – kérded csodálkozva.

– Muszáj elmondanom? Ha megtudod, ki is vagyok én valójában, akkor biztosan el fogsz menekülni előlem – mondja gyászos hangon a lény.

Mit válaszolsz neki?

- Megígéred, hogy bármit is mond, nem menekülsz el? → 96
- Vagy inkább Dodóra tereled a szót, hátha tud róla valamit? → 97

96 Megnyugtatód, hogy téged nem olyan könnyű elijeszteni, sok mindent láttál már, főleg ezen az éjszakán. Az abrosz alatti lény abbahagyja a szipogást, és nagyot sóhajt.

– Rendben, elmondom, ki vagyok. Egy szerencsétlen állat – közli, és zokogásban tör ki. Megsimogatod a fejét az abroszon keresztül. Nagyot sóhajt, egy kicsit hörög, kettőt fújtat, és folytatja. – Annyira egyedül vagyok, mert senki sem áll szóba velem. És ha valaki mégis, ha valaki mégis szóba áll, és véletlenül rám néz,

menten kővé válik. Mert én Béla vagyok, a baziliszkus – fejezi be drámaian.

– Kővé válik? Sejtettem! Tehát ezért van ennyi kőszobor errefelé! – csapsz a homlokodra. – Pedig én már azt hittem, unatkozó szobrászok tömegei szállták meg az állatkertet. De eszerint mindez a te műved.

– Igen, az enyém – szipogja a baziliszkus. – Tegnap két teknős meg egy laposféreg, ma egy nagy mara és egy páva. Utánuk meg idejött egy kölyök egy bumfordi plüssállattal...

– Dodó, a testvérem és Töhötöm! Te jó ég, csak nem őket is... – kérded dermedten.

A baziliszkus zokogásban tör ki. Apró, karmos keze kinyúlik az abrosz alól, és egy hóval betemetett sziklára mutat közvetlenül maga mellett. Ahogy lesöpörd róla a havat, ismerős forma bukkan elő.

– Ajjaj, ez Dodó szalmakalapja!

Sürgősen nekiállsz kiásni az egész alakot a hó alól. Gombóc természetesen nem segít, pedig nagyon is jól ért az ásáshoz. Sokat gyakorol a macskaalomban. Hosszú, embert próbáló munka után előbukkan egy busa fej apró gombszemmel, majd egy párna alakú test. Hiszen ez Töhötöm, a plüss víziló! Mintha épp betekintene a kockás terítő alá.

– Hú, ez szerencsére nem Dodó! – sóhajtasz fel megkönnyebbülten. – Csak Töhötöm. Béla – fordulsz a baziliszkusához –, mi lett a kisgyerekekkel? Őt is kővé változtattad?

– Jaj, dehogy! Ő szerencsére jól van! Mikor Töhötömből kő lett, azt mondta, inkább nem megy sehova, hanem megvárja a nagytestvérét, aki majd mindent megold. Addig is beküldtem ide, a kiskapu mögé a járatomba, hogy meg ne fázzon a hóban. Szerintem elaludt. Menj csak be nyugodtan! – mondja gyöngéden a baziliszkus.

- Odasétálsz a kapuhoz, ami mögött hosszasan tekergőzik a baziliszkus hátsó része, és bemászol a sötétbe? → 15
- Vagy nem bízol a baziliszkusban, így inkább Dodó után kiabálsz? → 168

97 – Csak kérdezni szeretnék tőled valamit. A testvéremet, Dodót keresem, aki itt kószál valahol az állatkertben a plüss vízilójával.

Az abrosz alatti lény meglepetésedre zokogásban tör ki.

– Most meg mi bajod? – kérdezed.

– Én tudom, hol vannak. Nagyon fogsz rám haragudni – suttogja büntudatosan.

– Dehogy! Csak áruld el, merre találok őket! – feleled türelmetlenül.

Ekkor egy apró, karmos kéz nyúlik ki az abrosz alól, és egy hóval betemetett sziklára mutat maga mellett.

– Itt? De hát ez... – elhallgatsz, és söpörni kezded a havat a szikláról. – ...ez Dodó szalmakalapja!

Sürgősen nekiállsz kiásni az egész alakot a hó alól. Gombóc természetesen nem segít, pedig nagyon is jól ért az ásáshoz. Sokat gyakorol a macskaalomban. Hosszú, embert próbáló munka után előbukkan egy busa fej apró gombszemmel, egy párna alakú testen. De hiszen ez Töhötöm, a plüss víziló! Mintha épp tekintene a kockás terítő alá.

– De hát miért tetted ezt vele?! – förmedsz rá a terítő alatt szipogó állatra.

– Én nem akartam, de bárkire ránézek, kővé változik. Nem láttad azt a sok állatszobrot az állatkertben? Az mind én voltam... Mert én Béla vagyok, a baziliszkus. Ó, én szerencsétlen! Tudod te, hogy ez mekkora teher? Szerinted hányan szeretnének beszélgetni velem? Vagy csak megkérdezni, hogy ityeg a fityeg? Ki jönne el hozzám vendégségbe? Hányan simogatnák meg a fejemet, amikor szomorú vagyok? Mindenki csak elkerül. Aki meg nem, hát, abból mindig baj lesz. Brühühúúúúú!

Nem elég, hogy Töhötöm kővé változott, most itt van a nyakadon ez a zokogó fenevad. Egész megsajnálta.

– Kedves Béla, ez mind nagyon szomorú, és mélyen együttérzek veled – közelíted meg óvatosan a fő kérdést –, de nem tudod, Dodó merre van? Haza kéne őt vinnem.

– Ó, ne aggódj, ő jól van! Mikor Töhötömből kő lett, azt mondta, inkább nem megy sehova, hanem megvárja a nagytetstvérét. Itt van benn, a járatomban! – bök a fejével a mögötte lévő kiskapu felé.

– Tipikus! Mindig én oldok meg helyette mindent. Szóval ott lapul a kapu mögött? – sandítasz arra, ahol a baziliszkus farka eltűnik.

– Igen, beküldtem, hogy meg ne fázzon a hóban. Szerintem elaludt. Menj csak be nyugodtan! – javasolja Béla.

- Odasétálsz a kapuhoz, ami mögött hosszasan tekergőzik a baziliszkus hátsó része, és bemászol a sötétbe? → 15
- Vagy nem bízol a baziliszkusban, így inkább Dodó után kiabálsz? → 168

98 Megvizsgálod a kő Töhötömöt, és megnyugodva látod, hogy mindene megvan, még a szalmakalap karimája is tökéletesen ép. Milyen szerencse, hogy jó minőségű sziklává változtatták, nem holmi morzsolódó homokkővé... Kinyitod a hátizsákot, és mindent kipakolsz belőle, hátha találsz valamit, amivel

visszaváltoztathatnád. Az alábbi tárgyak közül talán segíthet az egyik Töhötömön.

- Egy **vörös port tartalmazó kerámiaedény**. → 133
- Egy kissé iszapos **gyűrű, hatalmas vörös kővel**. → 134
- Vagy a **Főnix hamvai**. → 135
- Ha ezek közül semmi sincs nálad, megkérdezheted a baziliszkuszt az abrosz alatt, hogy van-e valami ötlete kővé válás ellen. → 151

99 Előveszed a **szívecskés napszemüveget** a hátizsákodból. Jó sötét az üvege, egyáltalán nem látszik át. Bár tudod, hogy igencsak kockázatos, amit művelsz, mégis benyújtod a szemüveget a baziliszkusznak az abrosz alá.

- Tessék, itt egy napszemüveg. Vedd fel!
- Miért? Nem mondhatnám, hogy süt itten a nap – csodálkozik Béla odabenn.
- Azért csak vedd fel! Rajtad van?
- Igen – hallatszik az abrosz alól.

Ekkor nagyon óvatosan, centiméterről centiméterre felhajtod a kockás terítőt. Először a baziliszkusz karmos gyíklábai tűnnek elő, majd pikkelyes orra, legutoljára napszemüveges feje. Kicsit reszket a kezed, de semmi sem történik. Nem váltál kővé.

– Nagyon jól áll! – jegyzed meg megkönnyebbülten. – Mintha egyenesen baziliszkuszkok számára készült volna!

– Azért kandúrokon egy csöppet jobban állna! – szól közbe Gombóc.

– Ez fantasztikus! Látok! És engem is látnak! Ma új élet kezdődött a számomra! És ezt neked köszönhetem! Köszönöm! – áradozik boldogan a baziliszkusz.

Barátián megpaskolod pikkelyes fejét. Dorombolna, ha tudna. Legalább rajta segítettél. De mi lesz Töhötömmel? Beletúrsz a hátizsákodba, hogy esetleg lapul-e ott valami használható tárgy kővé válás ellen. Ezek közül az egyiket kipróbálhatod, ha nálad van:

- Egy **vörös port tartalmazó kerámiaedény**. → 133
- Egy kissé iszapos **gyűrű, hatalmas vörös kővel**. → 134
- A **Főnix hamvai**. → 135
- Ha ezek közül semmi sincs nálad, megkérdezheted a napszemüvegben vigyorgó baziliszkuszt, hogy van-e valami ötlete kővé válás ellen. → 151

100 Elindulsz a hangok irányába a kitaposott ösvényen, időnként még hátrapillantgatva a hatalmas fára. Lassanként belevész a téli éjszakába, ágas-bogas lombkoronája jókora fehér felhőnek tűnik

az égbolton. Ekkor hirtelen megtorpansz, mert előt-
ted az utat hatalmas lábnyomok keresztezik. Lehajolsz,
hogy megvizsgáld őket. A sarok és a karmok állásából
arra következtetsz, hogy délnyugatról északkelet felé
tartott a lábnyomok tulajdonosa. Úgy érzed, túl kocká-
zatos az útról letérve követni őt, hiszen az erdő túl sűrű
errefelé. Így inkább tovább sétálsz az ösvényen. Előtted
a beszélgetés hangjai felerősödnek, és az út végén fénye-
ket látsz felvillanni. → 200

101 Letérsz az útról, és észak felé settenkedsz a fák
között. A végtelen csendben a hó ropogása a
lábad alatt olyan hangosnak tűnik, mintha az ég dö-
rögne. Ösvénynek nyomát sem látod. Vajon hol lehet
az a fatörzs az ábrával? Az ablakban állva megfigyel-
ted, hogy egy bibircsókos törzsű tölgy és egy odvas
bükk között van. Valahol errefelé... Már pont feladnád
a keresést, amikor felpillantasz az előtted magasodó
fa törzsére. Épp ott van az orrod előtt! Nem is ábra,
hanem egy fehér festéssel írt, kicsit megkopott szö-
veg: JAPÁNKERT. Egy nyíl is mutat északi irányba.
Ahogy arrafelé tekintesz, a sűrűn álló fák törzsei kö-
zött mintha egy apró ösvényt látnál kirajzolódni.

– Valami furá zajt hallok – közli gondterhelten
Gombóc.

– Á, biztos csak a hó ropogása! Ne is törődj vele! –
feleled, de azért jobban fülelsz, mint eddig.

Az ösvénytől kicsit távolabb, egy domb tövében ész-
reveszed a bambuszból készült kerti pavilont. Tehát
ez volt az a barna házikó, amit a távcsővel láttál! Ha
nincs hó, pont egy tóra látni rá az ablakából. Milyen
gyakran majszoltad el itt az uzsonnád, amikor nap-
pal látogattátok meg az állatkeretet! Kicsit nyugtalanít,
hogy már te is hallod a gyanús hangokat a pavilon
irányából. Próbálsz csöndesen továbblopózni az úton,
de ekkor a zajokból éktelen lárma kerekedik. Valami
cserreg-berreg-hurrog-burrog.

– Én szoltam – közli a kandúr, és olyan mélyre hú-
zódik a kapucnidban, amennyire csak tud.

Megdermedsz, szinte földbe gyökerezik a lábad,
amikor ráébredsz, hogy a hang forrása nagy sebesség-
gel közelít feléd.

Mit teszel?

- Villámgyorsan bebújsz a legközelebbi fa mögé?
→ 104
- Vagy bedugod a fejed a hóba? Ez a struccoknak is
be szokott jönni. → 105
- Netán merészen az úton maradsz, és szemtől szem-
ben fogadod, bárki vagy bármi is érkezik? → 106

102 Rövid séta után újra az állatkert bejáratánál találsz magad. Keletre és nyugatra is kényelmes, széles utak vezetnek. A frissen hullott puha hó fehér szőnyeget képez rajtuk.

- Keletnek indulsz? → 80
- Vagy nyugat felé tartasz? → 56

103 Kényelmesen bandukolsz az ösvényen. Körülötted egyre sűrűbb az aljnövényzet, itt-ott bokorcsoportok ölelik körül a fákat. Rövid idő után elérsz egy tisztásra. → 246

104 Nagy lendülettel beugrasz egy fatörzs mögé. Reszketve igyekszel annyira összehúzni magad, amennyire csak tudod, nehogy valamelyik kilógó testrészed eláruljon. Épp idejében bújtál el, mert abban a pillanatban feltűnik az úton egy hatalmas fenevad. Vágtázása közben annyira felkavarja a havat maga körül, hogy sehogy sem tudod kivenni az alakját. Amint a közeledbe ér, lelassít. Lélegzet-visszafojtva reszketesz a fa mögött. Nagy megkönnyebbülésre a lény hamarosan újra nekiiramodik. Ahogy távolodik, úgy csökken a szörnyűséges zenebona a nyomában. Nem is zenebona ez! Leginkább egy falka kutya csaholására emlékeztet. Óvatosan kikukucskálsz a fa mögül, de

csak a felkavart hófelhőt látod, és benne egy hatalmas, himbálódzó kígyófejet, amint távolodik. A fenevad elszelelt északnak. Megkönnyebbülten sóhajtasz. Egy hatalmas szörnnyel való találkozást úsztál meg! Sosem gondoltad volna, hogy ilyen állatokat is tartanak az állatkertben! Napközben persze ezt jól titkolják... Ahogy teljesen elül a zaj, tovább mersz indulni. → 54

105 Hirtelen ötlettől vezérelve bedugod a fejed a hóba. Hideg és nedves. Mindjárt befagy az orrod. És a füled. De legalább kevésbé fülsiketítő az a szörnyű zaj, ami egyre csak közeledik feléd. És máris itt van! De jaj, az a valami megállt, pont melletted! Micsoda ricsaj, mintha harminc pár kutya csaholna víz alatt! Moccanni sem mersz. Elképzelhető, hogy nem volt a legjobb ötlet a hóba dugni a fejedet. Vajon a szörny most felöklel, felfal, vagy csak megkóstol? Végtelen hosszú pillanat. De egyik sem következik be. Hamarosan megkönnyebbülten hallod, hogy a fenevad arrébb lép, majd újra vágtatni kezd. Ahogy a csaholás halkul, óvatosan kihúzod a fejed a hóból. A távolban egy hatalmas, kígyófejű lényt látsz északnak száguldani.

– Hát, ez remek ötlet volt! – jegyzi meg epésen a kandúr. – A fejed nem látszott, de a feneked itt virított a szörnynek. Még jó, hogy nem kóstolt meg. Gondolhatnál rám is! Ha bajod esik, ki fog engem etetni?

– De nem esett bajom. Különben is, amikor otthon porszívózunk, te is úgy szoktál elbújni, hogy bedugod a fejed egy rongy alá – emlékezteted Gombócot.

– Ó, értem! Ha ezt tőlem lested el, akkor mégis jó ötlet volt. Amúgy szép piros lett az orrod – jelenti ki Gombóc.

Lassan megnyugodva továbbindultok. → 54

106 Nagy bátran megállsz az út szélénél, és szembenézel a veszéllyel. Hiszen a legrosszabb, ami történhet, hogy rád ront egy hatalmas fenevad. Bármily meglepő, a legrosszabb be is következik. Reszketni kezdesz, mint a nyárfalevél, a szörnyűséges robaj pedig csak erősödik. Nincs időd elbújni, már ott is áll előtted! Micsoda szerencse, hogy nem trappolt át rajtad! Feje, mint egy hatalmas kígyó. Teste elől pöttyös, mint a leopárdé, hátul meg pöttytelen, mint az oroszláné. Lába mancs helyett patákban végződik. Gyomrából mintha harminc kutya csaholása hallatszana. Mindent egybevetve elég szerencsétlen külsejű egy állat. Már egész megsajnálod, amikor kígyófeje letekereg hozzád, és érdeklődve szemügyre vesz. Majd csuklik egyet (már amennyire meg lehet hallani egy csuklást ebben a szörnyű zajban), és elpucol északnak, hatalmas hófelhőt hagyva maga után. Kígyófeje, mint valami hosszú hajfonat a szélben, lobog mögötte. Hamarosan eltűnik a szemed elől, de a szörnyű csaholást még jó ideig hallani.

– Hát, ez meg mi volt? – dugja ki a fejét reszketve Gombóc a kapucniból.

– Fogalmam sincs! – feleled.

Sosem gondoltad volna, hogy ilyen állatokat is tarthatnak az állatkertben! Napközben persze ezt jól titkolják... Ahogy teljesen elül a zaj, tovább mersz indulni.

→ 54

107 Hamarosan véget ér az ösvény. Milyen ismerős, mintha a fókák medencéje mellett haladnál el! Ahogy kijutsz a fák sűrűjéből, és megpihensz egy fókaszobor mellett, hihetetlen látvány tárul a szemed elé. Apró dombokat látsz magad előtt, kopár felszínük úgy csillog-villog a holdfényben, mint a drágakő.

Ha már jártál itt, lapozz a **291**-re! Ha nem, olvass tovább!

Mindössze pár göcsörtös fa áll rajtuk, de azok is szinte eltűnnek a körük növekedésében. Itt kergetőznek vígan, időnként hatalmasakat bucskázva a fekete-fehér pingvinek. Többen a jégcsapok rejtekében bújókáznak, míg mások a dombok oldalában csúszkálnak, bukdácsolnak fel-alá.

– Gombóc, nem támadt kedved egy kis csúszkáláshoz? – érdeklődsz.

– Csúszkáláshoz? Még a mancsom sem érinteném hozzá ahhoz a hideg, csúszós izéhez. Brrr!

– Üdv a Fókadombokon! – kiáltja váratlanul egy lelkes pingvin, miközben villámgyorsan átcsúszik a lábad

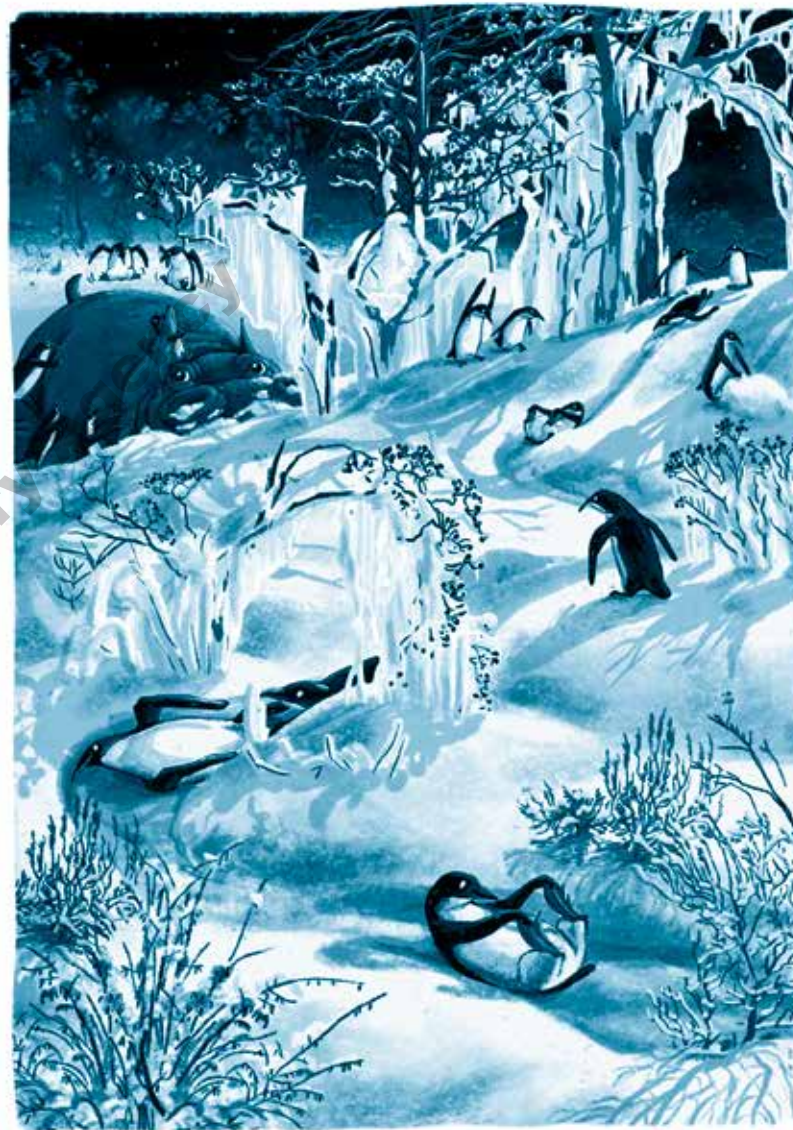
között, felkenődik egy fára, de már fel is pattan, és lohol újra a dombtetőre.

A feneketlen jókedvet mindössze egy apró csoport zavarja meg – a legtávolabbi dombnál bosszús pingvinnek hada egy hatalmas, vízilőszerű teremtmény körül tolong, és próbálja ide-oda toszogatni, többnyire sikertelenül. Mit teszel?

- Beszédbe elegyedsz a gondtalanul csúszkáló pingvintársasággal? → 109
- Vagy odamész a távoli csoporthoz, amely a vízilőszerű állatot taszigálja? → 111
- Esetleg máris továbbmennél? Ez esetben egy dombra felkapaszkodva megnézed, merre lehet továbbmenni innen. → 108

108 A dombon lévő állatok ügyet sem vetnek rád, ahogy felkapaszkodsz a meredek, jeges emelkedőn. Miután az első lépésnél kicsúszik a lábad alól a talaj és hasra vágódsz, másodszor már óvatosabban mozogsz. Végül sikerül feljutnod a hozzád legközelebb eső buckára, miközben három összekapaszkodott, vihogó pingvin könnyedén elsuhan melletted, és eltűnik a domb aljában lévő jégcsaprengetegben.

A tetőn körbekémeled. A tisztásról három úton távozhatsz: nyugatra keskeny ösvény vezet, a vége

a távolba vész. Délnyugatra széles út visz, és nem túl messze egy nagyobb tisztásba torkollik, amit színes fények világítanak meg. Délre az út egyre bozótosabb. Keletre sűrűn sorakozó fák zárják le a látóhatárt, erre mintha nem vezetne semmi. Az egyik fa tövében egy táblát veszel észre. Merre indulsz?

- Lesétálsz keletre a fákhoz, és megnézed, mi van a táblára írva? → 320
- Vagy nyugatnak indulsz? → 336
- Esetleg délnyugatnak a nagy tisztás felé? → 328
- Vagy délnek a bozótos úton? → 103

109 Elindulsz a jégen a csúszkáló pingvinek felé, jobbra-balra tekingetve, hogy melyiket szólíthatnád meg.

– Jó napot, Pingvin úr! – fordulsz oda egyikükhöz, aki félelmetes sebességgel suhan el melletted, vidáman pörögve a jégen.

– Én egy hölgy vagyok! – kiáltja derűsen, miközben eltűnik a domb aljában.

– Helló, kedves Pingvin! Hé, te ott! Stop, rendőrség, megállni! – A pingvinek rád sem bagóznak, annyira belemerültek a mókába.

Dühösen toppantasz, és már azon kezdesz morfondírozni, hogy faképnél hagyod az egész társaságot, mikor egyikük csúszás közben feléd nyújtja szárnyát. Lelkesen megragadod, és már siklotok is lefelé együtt pörögve-forogva, míg végül utatokat állja az egyik jégcsapköltemény. Puff! – és becsúsztok a jégcsapok közé. Durr! – zuttyan rátok egy adag hó felülről. Nyáuuuu! – közli a véleményét Gombóc egy hógolyóval a fején. Mikor végre kibontakoztok a hógörgetegből, a pingvin lelkesen feléd fordul.

– Ez volt eddig a legjobb csúszásom. Segíthetek valamiben?

Mit kérdezel tőle?

- Hogy találkozott-e Dodóval és Töhötömmel? → 114
- Hogy mi ez a hely, és hogy került ide ez a rengeteg jég és jégcsap? → 116
- Hogy mit csinálnak a többiek amott azzal a hatalmas állattal? → 117

110 A tisztásról három úton távozhatsz. Nyugatra távolba vésző keskeny ösvény vezet. Délnyugatra széles út visz, ami nem túl messze egy színes fényekkel tarkított tisztásba torkollik. Délre egyre bozótosabb a táj. Merre indulsz?

- Nyugatnak? → 336
- Délnyugatnak a fények felé? → 328
- Vagy délnek a bozótos úton? → 103
- Esetleg körülnézel, hátha indul még egy út aombok túloldalán? → 155

111 Óvatosan megközelítéd a robusztus állatot taszigáló pingvinek csoportját. A lábad minduntalan ki akar csúszni alólad – üvegsima jégen botorkálsz. Időnként megkapaszkodsz egy hatalmas jégoszlopban, majd imbolyogva továbbcsúszol. Végül mégis sikerül megőrizned egyensúlyodat, és hamarosan a csoport közelébe érsz. Megkapaszkodsz egy jégcsapban, és csendben figyeled, ahogy a pingvinek ide-oda húzzák, vonják, taszigálják a hatalmas, ámde igencsak esetlen, vízilőszerű teremtményt. Ekkor tűnik fel, hogy víziló formája ellenére jókora elefántfüle van.

A behemót lesütött szemmel, megadóan viseli a megpróbáltatásokat. Időnként megkísérel patára állni, de folyton szétcsúsznak kurta lábai, és ilyenkor az óriási test néhány méltatlankodó pingvint maga alá temet.

– Jaj, ne haragudj, nem akartam! Ó, már megint, milyen ügyetlen is vagyok! – mentegetőzik a körülötte sürgölődő pingvineknek.

- Szóba elegyedsz a pingvinekkel? → 112
- Vagy inkább a hatalmas állathoz fordulsz? → 115

112 – Kedves pingvin, mondd: mit csináltok itt? – kérdezed udvariasan a hozzád legközelebb álló madártól.

– Nem látod? Épp elkezdünk csúszkálni, mikor megjelent itten ez a böhöm, és alighogy megérkezett, szétterült a pályánk közepén. Itt hasal órák óta! Mindenkinék az útjában van! De nem segítenél, ahelyett, hogy feltartasz minket a kérdezősködésseddel? – kérdi a pingvin bosszúsan.

Mit teszel?

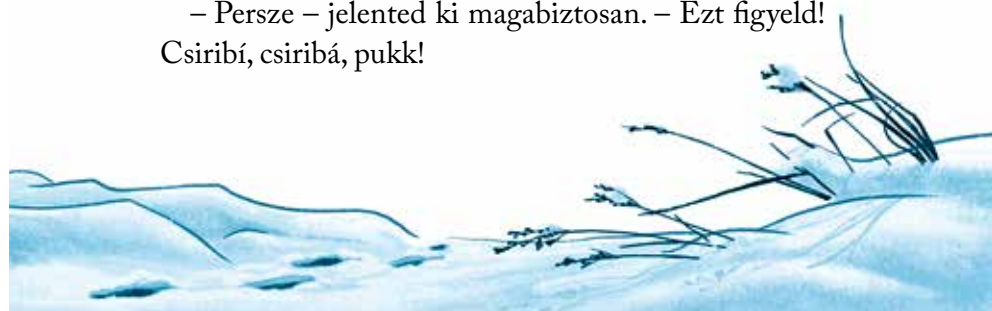
- Ha nem zavar a pingvin pökhendi modora, megpróbálhatsz segíteni nekik. → 118
- Ha zavar, inkább a tehetetlenül fekvő hatalmas állathoz fordulsz? → 115
- Vagy továbbállsz a tisztásról? → 110

113 – Hahó, Behemót! – üdvözlöd az elkeseredetten terpeszkedő óriást. – Nézd csak, mit hoztam neked!

Azzal elővarázsolod hátizsákodból a beleszórt sót, és Behemót orra elé tartod.

– Mi ez? – kérdi izgatottan szaglászva. – Varázspor? – Persze – jelented ki magabiztosan. – Ezt figyelj!

Csiribí, csiribá, pukk!

Azzal körbehinted a jeget Behemót körül, majd elsétálsz a dombok széléig, sójárdát képezve magad mögött.

– Most akkor mit csináljak? – kérdi bambán az óriás.

– Csak állj rá a varázsútra, és gyere ide hozzám! – biztatom a fák tövéből.

Behemót ráhelyezi óriás patáit a fehér kristályokra, és óvatosan lábra áll. Hatalmas szája széles mosolyra húzódik, mikor kiderül, hogy állva tud maradni. Próbaképp idelép, odalép, pukedlizik egyet, majd kecsesen hozzád trappol.

– Nahát! Ez a varázspor csodálatos! – parkol le mellett.

– Csak kóstold meg! – veti oda unottan Gombóc.

– De hiszen ez só! – állapítja meg elhűlve a hatalmas állat, miután megnyalta a földet.

– Igen, a sárkány tegnapi vacsorája után maradt – magyarázod neki.

– Á, értem! Mindig tudtam, hogy a só varázsszer! Nagyon köszönöm! – hálálkodik. – Most nekiállok jégcsapokat szedni, de nagyon fogok vigyázni, hogy a havas részen maradjak, a dombok aljában.

Elégedetten meglebbenti lepedőnyi fülét, és ekkor eszedbe jut a papír, amit a legutóbb észrevettél a retikülje oldalzsebében.

– Behemót, korábban láttam, hogy a táskádból ki-kandikált egy levél. Most már elárulod, mi az?

– Ó, tényleg! Azt egy távoli afrikai törzs varázslója küldte az állatkert igazgatójának. Ööö, magánügyben. Szigorúan bizalmas, azaz többet nem mondhatok.

• Ha van nálad egy hatszögmintás állatbőr, lapozz a **376**-ra!

• Ha nincs, lapozz a **349**-re!

114 – Dodóval és Töhötömmel? Ilyen nevű lényekkel nem találkoztam. Pedig igencsak különleges állatok ólálkodnak most az állatkertben! Egy fura szerzet például egész megrémített! Dél felől érkeztem ide, *a három kígyó tisztásáról igen sietősen, mivel egy fura lény csörtetett ott keresztül az úton!* Váratlanul tört ki a fák közül, a lába rúgkapált, a feje hatalmas kígyóként tekergőzött, a gyomrából pedig mintha harminc pár kutya csaholása hallatszott volna. Brrr, mondhatom, borzasztó volt! Azóta is zúg a fülem. Szerencsére én nem érdekeltem. Valahogy átevickélt a tisztáson, majd bevetette magát a bozótosba, és elnyargalt kelet felé. Bárcsak ez is elnyargalna! – mutat a hatalmas,

vízilőszerű monstrumra, aki szétterülve, bánatos ábrázattal fekszik a jégen. – De attól tartok, azt várhatjuk...

- Kérdezel még valamit a pingvintől? → 119
- Vagy megnézed a távoli csoportot, amely a vízilőszerű állatot taszigálja (ha még nem tetted volna)? → 111
- Vagy ha egyikhez sincs kedved, tovább is bandukolhatsz. → 110

115 Egy ideig kerülgeted a pingvineket, próbálsz közéjük furakodni, hogy a vízilőszerű óriás fejéhez férközhess. Végül négykézlábra ereszkedve sikerül odacsusszannod hozzá két pingvin között. A hatalmas állat olyan bús szemmel tekint rád, hogy egészen megsajnálod.

– Annyi bajt okoztam ezeknek a szegény pingvineknek! Néhányat ki is lapítottam. Nézd, itt kandikál ki az egyik alólam – mutat egy dühös pingvinre, aki elkeseredetten szitkozódva próbál kiszabadulni a hatalmas has alól. – Úgy bánom! De sehogy sem bírok felkelni! Olyan tohonyának érzem magam. Pedig valaha, például ma reggel, még igen hasznos állat voltam!

– Tarhonyának érzi magát! Most mondd meg, ki látott már ilyen súlyos tarhonyát! – fakadt ki a beszorult, némileg lapos pingvin.

Nem hagyod, hogy eltereljék a szót az evés irányába, inkább tovább faggatod a megtermett lényt:

– Hogyhogy hasznos állat? Ki vagy te?

– Behemót vagyok, és itt, a közeli büfében, azaz a Falodában dolgozom. Nagyon fontos munkakört töltök be. Mozgó büfé vagyok, illetve mindenestül. Alkonyatkor Frédi, a Faloda büfése ideküldött, hogy hozzak alapanyagot a jégcsapkásához. Biztos már nagyon vár vissza! – teszi hozzá elszontyolodva.

– Merre van az a Faloda?

– Arra – bökö a fejével délnyugatnak, mozdulatával elsöpörve néhány erőlködő pingvint, akik szitkozódva elhasalnak a hóban.

– Mi lenne, ha odamennék, és megpróbálnék segítséget hozni?

– Nagyon köszönöm, de szerintem itt csak a varázslat segíthet! – sóhajt lemondóan.

– És ki tud erre varázsolni? – érdeklődsz.

– Nem tudom, de a Nagy Szikla lakója talán segíthet. Bár ő csak fizetségért cserébe segít. Ó, szegény fejem... Várj csak! Nézd, itt a retikülöm! Hátha van benne valami, amivel fizetni tudnál neki! – mutat oldalra, meglegyintve sátorszerű fülét.

A bal füle mögött felvillan egy apró női táská. Oda sétálsz, és nekitámaszkodsz az állat kemény bőrének. Lábujjhegyen állva addig nyújtózol, míg végre eléred a táskát, és beletúrsz. Teljesen üresnek tűnik, leszámítva, hogy valami puha, nyúlós dolog ráragad

a kezedre. Pár összetapadt, **maci formájú, színes gumi-cukorka!**

– Á, ez csak az uzsonnám. De tedd el, hátha jól jön majd! – közli csüggedten Behemót.

– Várj csak, még van itt valami! – mutatsz egy levél kikandikáló sarkára az oldalzsebben.

– Az szigorúan titkos! – mordul rád Behemót, jókora fülével sietősen eltakarva a papírdarabot. – Hozzá ne nyúlj! Majd ha megszabadultam innen, akkor esetleg megnézheted – teszi hozzá engedékenyen.

- Elmajszolsz egy gumicukrot, és közben elgondolkodsz, hogyan tudnál segíteni neki. Esetleg van nálad egy **páncélos varangy**? → **371**
- Vagy tán lapul a hátizsákodban egy **lerágott csirkecsont**? → **204**
- Ha nincs, otthagyd ezt a hatalmas állatot, és továbbindulsz a tisztásról. Merre mész?
- Nyugatnak a keskeny ösvényen? → **336**
- Délnyugatnak a széles úton, ahol nem messze fényeket látsz? → **328**
- Vagy délnek a bozótos úton? → **103**
- Esetleg körülnézel, hátha indul még egy út a dombok túloldalán? → **155**

116 – Ez a fókák kifutója melletti dombvidék. Mi csak Fókadombnak hívjuk – mondja a pingvin.

– Arra sokat jártam már, persze nappal – bólogatsz. – Bár akkor valahogy más volt minden az állatkertben. Egy kővárra is emlékszem a környéken.

– Igen, a Bagolyvár! Az is itt van valahol, kicsit távolabb – feleli a pingvin.

– Akárhogy is, most hihetetlenül néz ki! Fókadomb helyett inkább a Jég Birodalmának nevezném! – nézel körbe ámulva. – Mint egy kristályliget! Elvarázsolt a valaki?

– Á, nem. Csak csőrepedés volt – közli a pingvin tárgyilagosan. – Gyakori itt az állatkertben, régiek a vezetőkek. Órákig spriccelt a víz, és ráfagyott a fákra meg a dombra. Aztán befagyott a cső. És végre lehet csúszkálni! – teszi hozzá lelkesen.

- Kérdezel még valamit a pingvintől? → **119**
- Vagy megnézed a távoli csoportot, amely a víziló-szerű állatot taszigálja (ha még nem tetted volna)? → **111**
- Ha egyikhez sincs kedved, tovább is bandukolhatsz. → **110**

117 – Ó, azzal a Behemóttal? Korábban valahogy idekeveredett. Délnyugat felől jött, nehézkesen nyargalt, majd rálépett a jégre. Ott megcsúszott, kétszer megpördült, letarolt egy csomó pingvint, és hason fekvé kikötött a domb alatt. Azóta próbálják elmozdítani őt a pályáról, de úgy látom, nem sok sikerrel.

- Kérdezel még valamit a pingvintől? → **119**
- Megnézed a távoli csoportot, amely a vízilószerű állatot taszigálja (ha még nem tetted volna)? → **111**
- Ha egyikhez sincs kedved, tovább is mehatsz. → **110**

118 Beállsz a lázasan erőlködő pingvinek csoportjába, és próbálsz te is megmozdítani Behemótot. Ez cseppet sem egyszerű, mivel az egyik pingvin húzza, a másik tolja, a harmadik meg bőszen dirigál:

– Mit csinálsz, hé?! Elment az eszed? Ragadd már meg a csülkénél! Te meg told a dagadóját! Ne, ne, inkább húzd! Ne, mégis told! Húha, inkább fúss, dől!

– Én fu... uh, már megint rám esett ez az ormótlan szörnyeteg – méltatlankodik az egyikük.

– De nekem van ormóm! Azt hiszem... – tapogatja meg a fülét bizonytalanul az óriás.

– Engem nem érdekel az ormód! Csak tápázkodj már fel rólam! – sívít kétségbeesetten a pingvin a vízilószerű lény alól. – Szabadítsatok ki!

Együttes erővel kiráncigáljátok szegényt. Szerencsére jól van, bár kissé kilapult.

– De sudár lettél, Huba! – vigasztalja az egyik társa.

A pingvinek újra nekiveselkednek, szerinted teljesen hiába. Reménytelennek látszik a küzdelem, a pingvinek mégis kitartóan próbálkoznak tovább.

- Megpróbálsz inkább megszólítani a hatalmas állatot? → **115**
- Esetleg szóba elegyedsz a kicsit távolabb csúszkáló pingvinekkel (ha még nem tetted volna)? → **109**
- Ha már nem vagy beszédes hangulatban, indulj tovább a tisztásról! → **110**

119 Mit kérdezel még a pingvintől (amit még nem kérdeztél meg)?

- Találkozott-e Dodóval és Töhötömmel? → **114**
- Mi ez a hely, és hogy került ide ez a rengeteg jég? → **116**
- Mit csinálnak a többiek a hatalmas állattal? → **117**
- Ha már nem vagy kíváncsi a pingvinre, megnézheted a távoli csoportot, amely a vízilószerű állatot taszigálja (ha még nem tetted volna). → **111**
- Vagy indulj tovább! → **110**

120 Az állatkerti tó északi partján vagy. Nem messze tőled egy különleges kis fácska áll.

Ha már jártál itt, lapozz a **91**-re! Amúgy olvass tovább!

A tó felé fordulsz. Innen jól kivehető a kopár sziget a közepén. A parton álldogálva hosszan figyeled, ahogy a pislákoló csillagok tükörképe tótágast áll a fodrozódó, sötét víztükörben. A tó mélyén a hold képe ragyog, mint egy jókora, kerek trappista sajt. Kicsit távolabb, délkeletre egy apró vitorlás ringatózik a tavon. Megunva a bámészkodást hátat fordítasz a víznek, és szemügyre veszed a tisztást. Nahát, itt friss nyomok vannak a hóban! Egy jármű állhatott a fa mellett. A keréknyomok alapján északkelet felől érkezett, és ugyanarra távozhatott nemrég. A friss kerékcsíkok között apró lábnyomok tömkelege pötytyözi be a havat. Felnézel a tó partján álló apró fa csodálatos színekben pompázó lombkoronájára. Bámulatosan színes a kopár téli világ közepén! Ahogy jobban megfigyeled, megdöbentő felfedezést teszel. Hiszen ezek nem falevelek, hanem madártollak! Sűrűn borítják a fa ágait, kicsik és nagyok, fehérek, barnák, kékek, pirosak, sárgák, sőt ezüstszínű is akad közöttük. A fa alatt egy **rózsaszín toll** hegye áll ki a hóból. Ahogy lehajolsz, hogy felvedd, hirtelen rossz érzésed támad. Felkapod a fejed, és elhűlve látod, hogy a fa törzsén, épp az orrod előtt egy száj nyílik vicsorgó fogakkal. Rémülten hátraugrasz, mire egy gunyoros trilla hallatszik a lombok közül:

– No, mi az, berezeltél? Megijeszt néhány fogacska? – A pökhendi hang hirtelen rémült csivitelésbe fordul át, mikor Gombóc kidugja a fejét a bunda rejtékéből.

– No, mi az? Megijeszt egy csacska macska? – kérdezed vissza gúnyosan.

– Ööö, szó sincs róla! – hallod fentről. A madár nyilván belátta, hogy egy lusta szobacicával van dolga.

Míg így vitáztok, nyakad tekergetve próbálsz megtalálni a hang gazdáját a sűrű lombok között. A fa némán csikorgatja fogait, te pedig végre megpillantod őt. Egy felettébb furcsa madár csücsül a fa tó fölé nyúló ágán. Testére áramvonalas, citromsárga ruha simul. Fején műanyag kupakot visel, így ruházatából csak csőre és fekete gombszeme kandikál ki. Érdeklődve figyel téged és a macskádat a faágról. Mit teszel?

- Szóba elegyedsz vele, hogy megtudj valamit erről a különleges fáról? → 93
- Esetleg megkérdezed, hogy milyen jármű hagyta a fa körüli nyomokat? → 94
- Ha nem akarsz beszélgetni, körbenézhetsz, hogy merre mehetnél tovább. → 91

121 Elindulsz a nyugatra vezető ösvényen. Kényelmes sétaúton haladsz. A sápadt holdfényben

a fák árnyékai becsikozzák az utadat. Azt játszod, hogy az árnyak mély árkok, amikbe nem szabad belepottyannod. Mialatt ugrándozol, a szél egy felhőt sodor a Hold elé, és minden sötétségbe borul, de egy pillanat múlva újra előtűnnek az árnyékhasadékok. Észre sem veszed, és máris megérkezel egy tisztásra, ahol egy különleges színekben pompázó fán akad meg a szemed. → 120

122 Mit kérdezel a piros fejű buszsofőrtől (több dolgot is lehet):

- Hogy kicsoda ő? → 127
- Milyen busz ez, és hova tart? → 123
- Láttá-e esetleg errefelé Dodót és Töhötömöt? → 125
- Ha véletlenül hallottál a Titkos-tórol, megkérdezheted, hogy hol van. Hátha egy buszsofőr ismeri annyira az állatkertet, hogy tudja. → 124

123 – Ez az állatkerti körjárat! Mi szállítjuk a lusta látogatókat körbe az állatkertben. De ilyenkor, éjszaka rövidített útvonalon járunk, a tó és a büfé között. Egyszer oda, egyszer vissza. Ha megérkezünk, mára vége a műszakomnak, nincs több munka. Már alig várom, hogy leülhessek egy korsó szörzsörp mellé! – teszi hozzá vágyakozva.

– Fantasztikusan halkan megy ez a busz – jegyzed meg elismerően.

– Hát persze, mivel a legmodernebb technikával van felszerelve! – feleli büszkén. – Azt gondoltad, benzin hajtja? Hát nem. A dízellel is rossz nyomon jársz. Sőt, elektromos motorja sincs! Gázzal ne is beszéljünk! Ezt, kérlek szépen, biomotor repíti – büszkélkedik, miközben a busz lassan dökög a havas úton.

– Sosem hallottam még ilyesmiről. Hogy működik?

– Hát, a koci aljára oda van rögzítve 451 egér. Amikor ezt a „Sajt” jelzésű kart letolom, akkor az egerek elé ízletes trappisták és eidamik ereszkednek, pont akkora távolságra, hogy ne érijék el. Így a kis állatkák szaladni kezdenek a sajtok után, és együttes erővel mozgatják a buszt. Ha kormányzom, a sajtot forgatom, ők pedig utánairamodnak. Ha megálló következik, feltolom a kart, az egérék pedig megállnak, mert eltűnik előlük a táplálék. Mikor megérkezünk a végállomásra, megnyomom a kerek gombot a kar tetején, ezt itt ni! Így a sajtok leesnek a földre, az egereknek pedig megvan a jutalmuk. Hát nem zseniális?

Gombóc még nálad is nagyobb izgalommal hallgatja az elbeszélést. Azért reménykedsz, hogy megérkezéskor nem fogja megdézsmálni a „biomotort”.

- Kérdezel még a piros fejűtől valamit? → 122
- Vagy most már csöndben maradsz a végállomásig? → 126

124 – Á, a Titkos-tó? – kérdi csillogó szemmel a piros fejű.

– Igen, tudsz róla? – kérded izgatottan.

– Nem. De nagyon jól hangzik.

Már épp elszontyolodnál, mikor beszélgetőtársad sietve hozzáteszi:

– Azért ne csüggedj! Van egy ötletem, hogy ki tudhat róla. Ha a busszal nem északkelet felé, hanem északnak mentünk volna, pont nekimegyünk egy óriás sziklának. Annak a legtetején van egy sötét barlang, amiben egy rettentő szörnyeteg lakik. Vagyis gondolom, hogy rettentő, mert látni sosem láttam – vallja be a buszvezető. – Tulajdonképpen lehet, hogy kedves. Mindenesetre ő a titkok tudója itt, a kertben. De nem osztja meg őket ingyen, nem ám! Hát, sok szerencsét hozzá!

– Javaslom, hogy ne látogassuk meg! – morog Gombóc a kapucnidban.

Megköszönöd a hasznos, bár fölöttébb meggondolandó tippet. Most mit teszel?

- Kérdezel még valamit a piros fejűtől? → 122
- Vagy most már csöndben maradsz a végállomásig? → 126

125 – Nem találkoztam efféle lényekkel – vakarja a fejét a buszsofőr. – Sem a Falodában nem láttam őket, sem útközben, amikor a tóhoz vezettem. Nem is vettem fel ma más utast rajtad kívül – mosolyog rád.

– De, engem is felvettél. Bár én, mondhatni, potyautas vagyok – vallja be Gombóc a kapucniban.

- Kérdezel még tőle valamit? → **122**
- Vagy most már csöndben maradsz a végállomásig? → **126**

126 Ahogy vége szakad a beszélgetéseknek, rögtön be is fut a busz egy lampionokkal megvilágított, tágas tisztásra, ahol döcögve megáll. Lekászálódasz a rozoga járműről, ami alól halk cincogás és csámcsogás hallatszik. Búcsút intesz a piros fejűnek, és megnézed magadnak a helyet, ahová csöppentél. → **200**

127 – Piros Pojácá vagyok – feleli büszkén.

- Kérdezel még tőle valamit? → **122**
- Vagy most már csöndben maradsz a végállomásig? → **126**

128 – Egy biztonságosabb fára? Ami biztonságos, az unalmas. Én mindig is a kihívásra vágytam! Az izgalmas kalandokra! – pöffeszkedik kiülesztett beggyel a madár, miközben kupaksisakja a szemébe csúsztatja. – Ezért is hagytam ott a korábbi lakhelyemet, a Titkos-tavat az erdő közepén.

– Milyen Titkos-tavat? Az állatkerti tavat?

– Miért, szerinted az titkos? – kérdi gúnyosan, oldalra hajtva kupakos fejét.

– Hát, nem igazán – vallod be némiképp röstelkedve. – De akkor milyen tóról beszélsz?

– A Titkos-tóról, mélyen a fák között, ahol színpompás, mesebeli madarak fészkelnek nagy békeességben, távol a világ zajától. Ahol nem háborgatja őket semmi. Ahol nem történik semmi. Irtó unalmas.

– És mondd: hol van ez a különleges tó? – kíváncsiskodsz.

– Azt sajnos nem árulhatom el. Lakat van a csőrömmön.

– Tényleg? Hol? – méregeti Gombóc a madár csőrét.

– No! Már úgysem laksz ott! Miért ne mondhatnád el, hol az a Titkos-tó? – unszolod.

– Buta kérdés. Mert akkor már nem lenne titkos – közli pökhendien.

Kezd elegend lenni ebből a rátarti kupakfejűből, jól lehet most már te is nagyon kíváncsi lettél az eldugott tóra. Ekkor hirtelen támad egy ötleted, és mézesmázosan odasúgod a madárnak.

– És ha kapnál valamit cserébe azért, hogy elárulod, merre találok azt a tavat? Mondjuk, valami értékeset? Csillogósat? Ízletest?

– Engem nem lehet megvesztegetni. Vagyis... – gondolkodik el a védőöltözetes.

– Vagyis? – firtatod.

– Vagyis egy dologgal talán mégis. Elhagytam a citromsárga zsebórámat, ami a védőöltözetem mellényzsebéből kandikált ki – meg is mutatja a borsónyi zsebet a begyén. – Valahol útközben vesztettem el, mikor a kert felett szárnyaltam, és megpihentem egy nagy fán. Ha azt idehozod, elmondom, hol van a tó. A zsebórámmal nélkül az eleganciám nem tökéletes. Na, pá! – fejezi be a beszélgetést hirtelen, és hátat fordít neked.

– Micsoda pökhendi alak! – mormogja Gombóc. – Még jó, hogy nem pottyantott ide!

- Esetleg van nálad egy apró **zsebóra**? → 129
- Ha nincs, továbbindulsz a tollas fás tisztásról. → 91

129 Odalépsz a citromsárga védőöltözetet viselő madárhoz, és meglengeted a csőre előtt az aprócska órát a pöttöm óraláncon.

– Ez lenne az, amit elvesztettél?

– Igen, kérem, kérem! – csipogja izgatottan a madár, és csőrével megpróbálja kikapni a kezedből az órát, de te gyorsan a tenyeredbe rejtjed.

– Ígértél valamit cserébe! – figyelmezteted.

– Mit is? Nem emlékszem. Ja, azt, hogy elcsipogom a Féllábú madár balladáját? Vagy megkínállak némi csupasz kukaccal?

– Engem érdekel a Féllábú madár balladája! – kapcsolódik be Gombóc a beszélgetésbe.

– De előbb meséld el, hogy jutok el a Titkos-tóhoz! – vágysz közbe határozottan.

– Hát jó, elmondom! – súgja megtörtén a madár. – Csak ne híreszteld, hogy tőlem hallottad! Sem út, sem ösvény nem vezet el oda. Csak a kis türkizkék virágok. Ezek a szent madár lába nyomán sarjadnak, és nem árt nekik sem hó, sem jég. Keresd a türkizkék virágokat! És most kérem azt az órát! *(Ha ezután valahol türkizkék virágokra bukkansz a fák között, és követni szeretnéd őket, akkor adj hozzá 20-at a bevezetés számához, ahol vagy, és lapozz oda, hogy eljuss a tóhoz!)*

Odanyújtod a madárnak a hön áhított óráját. Ő nagy gonddal behelyezi a mellényzsebébe, hogy épp egy kicsit kikandikáljon, majd kényesen illegve-billegve megcsodálja magát a víztükörben. Micsoda piperkóc! Ideje indulnod. Az alábbi utak közül választhatsz:

- Északra, kicsit távolabb egy jókora szikla magasodik. A csúcsáról keskeny füstcsík száll a magasba. Megnézed? → 17
- Északkelet felé egy furcsa jármű haladhatott, különös nyomokat hagyva a hóban. Ezeket követed? → 387
- Keletre a széles út ködbe vész. Erre gyalogolsz, míg a szem ellát? → 190
- A tó mentén délkeletre egy apró ösvény indul, majd eltűnik a nádasban. Kicsit ingoványos erre a talaj, de nyugodtan válaszd ezt, ha szeretsz dagonyázni! → 70

130 – Te biztos szoktál a környéken repdesni. Nem láttál véletlenül egy szalmakalapos gyereket egy pöttyös plüss vízilóval?

– De bizony! Nem sokkal alkonyat után láttam két fura alakot, akikre illik ez a leírás. A kölök nadrágja pont olyan színben pompázott, mint ez a toll itt – mutat egy csodálatos piros madártollra a faágon. – Skarlát íbisz. Szegényből favacsora lett. Már mint a madárból – teszi hozzá rémült pillantásodat látva. – A gyerek meg a víziló hosszasan csodáltak engem és a fát, majd összeszedtek egy csomó lehullott színes tollat, és el-sétáltak.

– Gombóc, hallod? Ezek ők lesznek! Emlékszel, merre mentek? – faggatod izgatottan a madarat.

– Hát, talán kelet felé? Nem vagyok biztos benne, mert épp a tükörképemben gyönyörködtem a tóban. Jellemző, gondolod fejcsóválva. Most mit teszel?

- Sietősen elindulsz keletnek, nehogy elveszítsd Dodóék nyomát? → 190
- Vagy körül nézel, merre hagyhatod még el a tisztást? → 91
- Ha még maradnál, megtudakolhatod, hogy madár létére miért nem repül el egy átlagos fára, ami nem fogyaszt el madarakat? → 128

131 Elindulsz a csillogás felé, magad mögött hagyva a meredek sziklát. Hamarosan kiérsz a fák közül egy kis tisztásra, ahol egy apró, színes fácska áll. Előtted megcsillan az állatkerti tó vize. → 120

132 Odasétálsz a domb tövében álló, bambuszból készült kerti pavilonhoz, ami szinte roskadozik a tetejét belepő hótakaró alatt.

– Pont úgy néz ki, mint egy szörny tanyája! Mindig megtalálsz az ilyen helyeket – jegyzi meg epésen Gombóc. De te nem riadsz vissza, hanem óvatosan bekukucskálsz a házikóba. Szerencsére üres, csak a padló van tele hatalmas lábnyomokkal. Egy jókora állat verhetett itt tanyát, csak kicsit szűk volt a hely szegénynek.

Mindenhol a pusztulás nyomai láthatók – leszakadt a pad, kidőlt a pavilon hátsó fala. Kilépsz a falon keresztül a ház mögé, ahol a nyomokat vizsgálva egy apró, lila, formátlan tárgyon akad meg a szemed. Óvatosan felemeled. Szálás, szilárd anyagot tartasz a kezekben, de úgy érzed, ha akarnád, könnyedén szétmorzsolhatnád. Még sosem láttál hasonlót, így elteszed a **lila ízét**, hátha egyszer hasznát veszed. Más érdekeset nem találsz, így visszasétálsz észak felé az elágazásig, ahonnan jöttél. A csipkebogyóbokrok előtt állva eldöntöd, merre indulj tovább.

- Keletnek, ahol egy nagy fát látsz a távolban? → 225
- Vagy nyugatnak? → 121

133 Fogod a kerámiaedényt, és letekered a tetejét. – Mi ez, mi ez? – nyüzsög körülötted Dodó izgatottan, és beleszagul az edénybe. Rögtön hatalmasat tüsszent. – Hiszen ennek paprikaszaga van!

Valóban. Lehet, hogy az igazgató összekeverte a varázsszerét egy doboz ízletes szegedi paprikával? Vagy a sámán, akitől ajándékba kapta, felcserélte a csudálatos port konyhája kedvenc fűszerével? Sebaj, lesz, ami lesz, most már kipróbálsz. Ha nem sikerül, hazaviszed a konyhátokba a fűszerek közé. Óvatosan csippentesz egy kicsit a vörös anyagból, és Töhötöm hátára hinted,

majd ujjaddal beledörzsölöd a kőbe. Kezed nyomán melegséget érzel, a szürke kő pirossá válik, és a pöttyök is előtűnnek. Dodó is segít, mire az érdes, kemény felület lassan puhává válik. Mikor az utolsó gombostűnyi felülettel is végeztek, hátraléptek, és megcsodáljátok munkátok eredményét. Töhötöm kinyitja a szemét, hármat pislog, és bambán rátok néz.

– Sziasztok, piros kezűek! Valahonnan ismerősök vagytok nekem.

Egymásra néztek, és látjátok, hogy a serény munkátok miatt kezeteiket és arcukat beborította a vörös por. Mosolyogva letörlöd a kabátod ujjával a maszatot az arcodról. Töhötöm szája egyből széles mosolyra húzódik.

– Ó, hát ti vagytok? És te is itt vagy, Dodó? Nahát, Gombóc! De örülök nektek! Micsoda meglepetés! Hol vagyunk? – pislog körbe tanácstalanul. – És ti hogy kerültök ide? Illetve ÉN hogy kerültem ide?

Dodó odaszalad hozzá, és átöleli immár puha barátját.

– Tudtam, hogy kikövülsz! – súgja a fülébe lelkesen.

Te is hátba veregeted Töhötömöt, most, hogy már nem fájdul meg ettől a kezed.

– Töhötöm, el sem hiszem, hogy visszakaptunk! Az állatkertben vagyunk. A ti nyomotokban kajtatam egész éjszaka, miután Dodóval megleptetek otthonról. Bejártam az állatkertet, megismerkedtem egy csomó furá állattal, és végül titeket is megtaláltalak.

Egy szerencsétlen véletlen folytán kővé változtál, de már elmúlt! – A baziliszkuszbűnbánóan sóhajt egyet mellettetek az abrosz alatt.

– Tényleg, most már emlékszem! Annyi izgalmas kalandban volt részem! Csak a végén az az ijesztő sárga szem ne lett volna! Huh, még belegondolni is rémes. Nagyon köszönöm, hogy utánam jöttetek! De most már szívesen hazamennék.

– Nekem is hiányzik már a macskaalmom – teszi hozzá Gombóc.

– Akkor jobb lesz sietnünk! – feleled.

Ebben mind egyetértetek. Érzelmes búcsút vesztek Bélától, a baziliszkusztól, majd nekivágtok a hazavezető ösvénynek.

• Szmorg vezetett el az igazgatóhoz? → 258

• Vagy máshogy találtál rá? → 245

134 Megfogod a gyűrűt, tanácstalanul forगतod, majd az ujjadra húzod. Kicsit lötyög, de legalább nem szorít. Megérinted a piros kővel Töhötöm szobrát. Kíváncsian várakozol, de semmi sem történik.

– Megcsikized a gyűrűvel? – kérdi érdeklődve Gombóc, aki végig ott sertepertél körülöttetek. Tanácstalanul vállat vonsz.

– Olyan szép csillogós, az enyém lehet? – nézi vágyakozva Dodó, aki imád minden mütyürt.

– Persze – nyújtod felé. – Neked legalább tetszik, ha már semmire sem jó.

Van még nálad valami, amivel megpróbálsz Töhötömöt visszaváltoztatni?

• Például egy **vörös port tartalmazó kerámiaedény**? → 133

• Vagy esetleg a **Főnix hamvai**? → 135

• Ha nincs, megkérdezheted a Baziliszkust az abrosz alatt, hogy van-e valami épkezláb ötlete kővé válás ellen. → 151

135 Előkotrod a hátizsákból a Főnix hamvait, ami minden tárgyadat belepte már. Legközelebb zacskóban gyűjtöd az ilyesmit – fogadod meg magadnak. Azért egy kis kupacot össze tudsz kapargatni belőle a hátizsákod rejtett bugyraiból. Dodó csodálkozva szemléli az apró szürke halmot a tenyereden. Egyre közelebb hajol, mikor hirtelen eszedbe jut valami.

– Dodó, vigyázz, neked porallergiád van! – kiáltod rémülten.

De már késő. Dodó orra megremeg, balra facsarodik, jobbra facsarodik, majd egy hatalmasat tüszent

pont a hamu közepébe! Erre az egész eltűnik a tenyeredből, és a kő Töhötömön landol. Döbbsen nézitek, ahogy a szürke por beborítja a követ, és lassan izzani kezd. Olyan meleg támad, mintha begyújtottatok volna egy kályhát ott, a várudvaron.

– Remélem, ez nem árt Töhötömnek – súgja Dodó a vörösen izzó plüss vízilóra bökve, két tüsszentés között.

Szerencsére az izzás hamar abbamarad, és Töhötöm nem kőszobor többé – hanem az a pöttyös plüss víziló, aminek ismertétek. Kinyitja a szemét, és bambán rátok pislog. Kell egy kis idő, míg felismer titeket, de akkor egyből széles mosolyra húzódik a szája.

– De jó látni titeket! Hol vagyunk? És hogy kerültek ide? Illetve ÉN hogy kerültem ide? – néz körül csodálkozva.

Dodó odaszalad hozzá, és átöleli immár puha barátját.

– Tudtam, hogy kikövélsz! – súgja a fülébe lelkesen.

Te is hátba veregeted most, hogy már nem fájdul meg ettől a kezed.

– Töhötöm, el sem hiszem, hogy visszakaptunk! Az állatkertben vagyunk. A ti nyomotokban kajtatam egész éjszaka, miután Dodóval megleptetek ott-honról. Bejártam az állatkertet, megismerkedtem egy csomó fura állattal, és végül titeket is megtaláltalak. Egy szerencsétlen véletlen folytán kővé változtál, de már elmúlt! – A baziliszkusz bűnbánóan sóhajt egyet mellettetek az abrosz alatt.

– Tényleg, most már emlékszem! Annyi izgalmas kalandban volt részem! Csak a végén az az ijesztő sárga szem ne lett volna! Huh, még belegondolni is rémes. Nagyon köszönöm, hogy utánam jöttetek! De most már szívesen hazamennék.

– Nekem is hiányzik már a macskaalmom – teszi hozzá Gombóc.

– Akkor jobb lesz sietnünk! – feleled.

Ebben mind egyetértetek. Búcsút vesztek a baziliszkustól, majd nekivágtok a hazavezető ösvénynek.

→ 245

136 Elindulsz a pikkelyes farkok mentén. Egyre jobban a falhoz lapulsz, és hamarosan teljesen elakadsz. Az állat úgy betolatott ebbe az üregbe, hogy nem tudsz továbbmenni. Mivel nem szeretnél beszorulni, mint Micimackó, felhagysz a további próbálkozással. De a fark túloldala csak nem hagy nyugodni. Hirtelen ötlettől vezérelve Gombóchoz fordulsz, és megpróbálsz meggyőzni, hogy fedezze fel ő az üreget. Vonakodását látva felajánlod neki, hogyha teljesíti a feladatot, egy exkluzív libamájás macskaeledelt kaphat. Végül a kandúr enged a csábításnak, és nekiindul a szűk alagútban. Hamarosan eltűnik a fark mellett. Hosszasan ácsorogsz a csöndben, és már kezded megbánni, hogy egyetlen társadat valami fenevad karmaiba küldted, mikor puha léptek zaját hallod. Gombóc

jelenik meg borzasztó elégedetten. A száját nyalogatja, és pocakja a szokásosnál is jobban gömbölyödik.

– Hát te meg hol jártál? – kérded csodálkozva.

– A fark túloldalán. Hiszen te küldtél oda – értetlenkedik a kandúr.

– De mi tartott ennyi ideig? És mit láttál ott? – fagगतod.

– Egy hatalmas sárkányt láttam bóbiskolni egy barlangban nagy halom ételmaradék társaságában.

– Uh! Megijedtél?

– Nem, jól belakmároztam, aztán visszajöttem. Most már mehetünk – közli elégedetten a Gombóc.

Mit teszel?

• Még körülnézel itt a járatban, hátha találsz valamit? → 137

• Vagy kénytelen-kelletlen visszafordulsz, és leereszkedsz a járaton, ahonnan érkezted? → 139

137 A Baglyocska fényénél körülnézel, hátha a pikkelyes fark tulajdonosa behozott valami érdekeset a barlangjába. Bekukkantasz a sziklarepedésekbe, és megvizsgálod a talajt is. Semmit sem találsz. Egyszer csak azt veszed észre, hogy Gombóc lelkesen pofoz valamit. Ráveti magát, kicsit megrágja, kiköpi, és

újra ugrani készül. Gyorsan elkapod előle. Megcsillan a kezében.

– Hé, add vissza a játékomat! – nyávog rád felháborodva Gombóc.

– De előbb hadd nézzem meg, mi ez!

A csillogó tárgyat a Baglyocska fényéhez emeled. Egy gyönyörűen megmunkált, mívés aranyérmét tartasz az ujjaid között. Az egyik oldala sima, de a másikon egy búsuló juh tekint rád. Ráharapsz – semmi kétség, színarany!

– Gombóc, mit szólnál egy darab kolbászhoz a játékod helyett?

– Nem tiltakozom – feleli a kövér kandúr, és lelkesen befalja a kolbászdarabot a szendvicsből.

– Most viszont induljunk ízibe! – javasolod.

Sietve elteszed a hátizsákba a **búsuló juhot formázó aranyérmét**. Örülve a szerencsédnek, gyorsan megfordulsz, és elsietsz Gombóccal a nyomodban, nehogy az állat utánad (és az aranya után) iramodjon. → 139

138 Vigyázva megkerülsz a vaskos, pikkelyes farkat. Az alábbi szöveg olvasható a papír túloldalán: „A sárkányt sohasem a farka, hanem a feje felől érdemes megközelíteni. Próbálkozz a Nagy Szikla barlangjában!” Megvakarod a fejed. Minden bizonynyal egy sárkány hátsó feléhez van szerencséd. Talán jobb a bestiának ezzel a végével találkozni, mint a másikkal. Most mit teszel?

- Mégis megpróbálsz továbbmenni a járatban az állat mellett, hogy a fejét is lásd? → 136
- Körülnézel a járatban, hátha találsz valamit? → 137
- Netán megfutamodsz, vissza a szűk folyosón? → 139

139 Visszamaszol a föld gyomrába, míg eléred a széles csatornaszakaszt, és abban keletre, azaz az iránytű szerint egészen pontosan kelet–délkeletre veszed az irányt, vissza, ahonnan jöttél. Gombóc lelkesen lohol melletted, és időnként ráveti magát egy pókhálóra. Már nagyon vágyakozol a csillagok fénye után, mikor végre–valahára a távolban felsejlik az alagút vége, ahol csigalépcső emelkedik felfelé. Épp egy érdekes kovácsoltvas rács mellett haladsz el.

- Megvizsgálod a rácsot (ha még nem tetted)? → 252
- Továbbmész a csigalépcsőn? → 198

140 Az állatkerti tó közepén fekvő szigeten állodogálsz tanácstalanul. Gombóc megnyugodva, hogy szárazon átvészelte a csónakázást, lelkesen kiugrik a kapucnidból. A lábához dörgölőzik, majd körbeszaglászik. Az érdes, sűrű repedésekkel tarkított sziget felszíne tompán csillogva veri vissza a holdfényt. Néhány faág hever szanaszét, biztos a kárókatónak

hordták ide, hogy fészket építsenek. A sziget közepén egy tábla áll, amin az alábbi felirat olvasható: „Tűzet rakni tilos!” A tövében, micsoda meglepetés, némi pisztáciahéj és egy szem lencse hever! Dodóék nyomai! Minden csendes, sehol egy lélek. A vitorlás békésen pihen melletted. Széljegy vagy evező híján ezzel ma már nem mész tovább. Örömd, hogy sikerült eljutni ide, a szigetre, hamar elszáll.

– Mit is keresünk mi itt? – firtatja Gombóc, és gyanakodva méregeti a sziget körüli zavaros vizet.

– Dodóék erre jártak. A nyomukban vagyunk – feleled bizonytalanul.

– Nem hinném, mivel ők már nincsenek itt. Ellenben mi itt ragadtunk. Remélem, van nálad száraz macskaeledel – pillant rád a kandúr kérdően.

Szomorúan rázod a fejed. Gombócnak igaza van, úgy tűnik, tényleg itt ragadtatok. Csak tudnád, Dodóék hogyan távoztak innen. Most mihez kezdesz?

- Körülsétálsz a szigetet, hátha találsz a vízben valamilyen segítőkész élőlényt? → 141
- Esetleg ugrálni és integetni kezdesz, mert így talán valaki meglát a partról, és a segítségére siet? → 142
- Vagy csak csendesen lefekszel, és gyönyörködös a csillagos égboltban? → 143
- Ha van öngyújtód, tüzet is gyűjthatsz a tilalom ellenére az itt heverő szárazabb faágakból, hátha valaki felfigyel rátok. → 144

141 – Van itt valaki? – kérdezed a víz fölé hajolva, de hangod válasz nélkül elhal az éjszaka csendjében. Csüggedten körbesétálsz a szigetet, újra bele-belekukkantva a vízbe, hátha feltűnik valamilyen élőlény, de a mozdulatlan vízfelszín alól csak a saját arcod tükörképe néz vissza némán. Hirtelen nagyon magányosnak érzed magad – ilyen lehet hajótöröttnek lenni egy lakatlan szigeten. De nem adod fel!

- Ugrálni és integetni kezdesz, hátha valaki meglát a partról és a segítségére siet? → **142**
- Vagy csak csöndesen lefekszel, és bámulod a csillagos égboltot? → **143**
- Ha van **öngyújtód**, tüzet is gyújthatsz a tilalom ellenére az itt heverő szárazabb faágakból, hátha valaki felfigyel rátok. → **144**

142 Ugrálni kezdesz a szigeten vadul integetve, és teli torokból kiabálsz:

– Van ott valaki? Itt ragadtam a szigeten! Mentsetek meg! Mentsetek meg!

Hangod felveri az éjszaka csendjét. Távolabb a fákról madarak rebbennek fel rémülten, a tó körüli bozótosból megriadt állatok neszezése hallik. Már jó ideje rikkolozol, mikor hirtelen megmozdul alattad a föld. Hát ez meg mi? Földrengés? – gondolod megszeppenve.

Gombóc egy pillanat alatt a kapucnidban terem, fülét-farkát behúzza. A remegés folytatódik, és a sziget szép lassan emelkedni kezd. Hamarosan kibukkan két hatalmas szikla, rés nyílik rajtuk, és mögülsz óriási szem szegeződik rád! Egy vízi szörnyön kötöttél ki!

– Mit kerestek itt, idegenek? Nem kedvelem, ha a hátamon ugrálnak, és közben a fülemben üvöltöznek! – zengi mély, dörgő hangon. Eszedbe jut, hogy apukád is ezt szokta mondani, mikor pihenni próbál, de te a hátán ugrálsz üvöltözve. Ettől kicsit honvágyad támad.

– Ne haragudj, nem akartalak megzavarni! – mentegőzöl. – Nagyon örülök, hogy végre tudok valakivel beszélgetni! Már úgy éreztem, egyedül vagyok az egész világon.

A vízi szörny megenyhülni látszik.

– No, jól van, semmi baj. Ezt nagyon meg tudom érteni, mivel magam is rengeteget vagyok egyedül. Szinte mindig. Nem bánom, hogy itt vagy. → **145**

143 Leteríted a bundádat az érdes kőre, és kényelmesen leheveredsz rá. Gombóc dorombolva melléd telepszik. Könnyű szellő simogatja az arcotokat, miközben magyarázol a kandúrnak.

– Milyen tiszta a téli égbolt! Még a Tejút is látszik. Az ott a Göncölszekér, a Nagy Medve csillagkép része. Őt kerülgeti a Kismedve, akinek a farka végén lévő csillag körül fordul meg az egész égbolt. Ez a Sarkcsillag.

A két medve között tekereg a sárkány. Ó, és ott az Orion, a nemes vadász, aki a bikával küzd!

– Milyen csodálatos dolgokat mesélsz! – hallatszik egy mélyen zengő hang, valahonnan alólad. Rémülten felpattansz, és Gombócra meredsz.

– Mi volt ez? Gombóc, te szólaltál meg ilyen mély hangon?

A kandúr nyugtalanul rázza kerek fejét, majd sűrűn visszavonul a kapucnid rejtekébe.

– Én voltam, a sziget alattatok! – hallod újra a mélyből. – Ne ijedjetelek meg, most feljebb emelkedem, hogy a szemem kilátszódjon a vízből, és megnézem, miről beszélgettetek!

A sziget megremeg a lábad alatt, és óvatosan emelkedni kezd. Hamarosan két hatalmas, kerek szikla magasodik ki a vízből. Egy rés támad rajtuk, majd teljesen megnyílnak, és két tengerzöld szem tekint a magasba.

– Tényleg ott vannak a medvék – közli elérzékenyülve a hatalmas lény. – És ott tekereg a sárkány. Vajon Orion legyőzi a bikát? De jó, hogy itt vagytok!

– Na, tessék! Úgy látszik, ebben a tóban egyetlen szikla sincs. Mind vagy varangy, vagy tengeri szörny. Hová kerültem! – súgja Gombóc a rejtekéből.

Szerinted viszont hiába hatalmas ez a szigetszörny, nagyon kedvesnek látszik. Örömmel elegyedsz szóba vele. → 145

144 Úgy döntesz, mégis tüzet gyújtasz, hátha észreveszi valaki a fényt a partról, és a segítésekre siet. Összehordod a gallyakat, közéjük dugsz egy darab papírt, majd megpöccinted az öngyújtót, és a lángot a gyújtós alá tartod.

– Hé, nem olvastad a táblán, hogy tilos tüzet rakni? Bár felőlem azt csinálsz, amit akarsz – fordít hátag Gombóc, és leül a sziget legtávolabbi csücskében.

– Szerintem jó ötlet, Gombóc! Ki tudja, meddig csücsülünk itt a hidegben, így legalább nem fagyunk meg! Nézd csak, úgysem tud itt semmi lángra lobbanni ezen a sziklán!

Lassan begyulladnak a gallyak. Gombóc is visszatér melléd melegedni. A lángok teremtette otthonos hangulatban kényelmesen elheverték, és arról ábrándoztok, milyen jól jönne most néhány nyárs és egy jókora szalonna, mikor a sziget váratlanul remegni kezd alattatok. Rémülten kapaszkodtok egymásba.

– Ajjaj, most aztán történik valami! – hebegi Gombóc, és sűrűn elbújik a kapucnidban.

Te mit csinálsz?

- Villámgyorsan eloltod a tüzet? → 152
- Vagy inkább megvárod, hogy mi történik? → 153

145 – Ki vagy te? – kérded.
– Szmorg vagyok, a tengeri szörny. Amióta az eszemet tudom, ebben a pocsolóban élek – néz csüggedten a nádassal és fákkal körülölelt, ezüstösen fodrozódó tóra. Valóban, gondolsz bele, egy ekkora lénynek olyan szűkös lehet ez a tó, mint neked egy babakád. – Még sosem láttam az óceánt! Hát milyen tengeri szörny az ilyen? – kérdezi bánatosan Szmorg, és látod, hogy menten sírva fakad.

– A barátainkat keressük, de nincsenek itt, így már mennénk! – vág közbe Gombóc, aki láthatóan mihamarabb távozni szeretne.

– Kicsodák a barátaitok? – kérdezi Szmorg könnyek között.

– A kistestvérem az, Dodó, és a pöttyös plüss vízilója, Töhötöm. Göndör, szőke haja van, és jókora szalmakalapot visel, ha el nem hagyta... Mármint Dodó – feleled.

– Ó, hát őket ismerem! – csillan fel a szörnyeteg szeme. – Ma jártak itt! Jó sokáig elidőztek a hátamon, és nagyon kellemesen elbeszélgettünk a víz alatti meleg áramlatok jótékony hatásairól és a halpedikúrról.

– Mi az a halpedikúr? Meg lehet enni? – kérdi Gombóc a szája szélét nyalogatva.

– Sajnos nem. A halpedikúr az, amikor halak tisztogatják a vízi szörny lábát – magyarázza Szmorg. – Még az iszappakolás is szóba került. Dodó állítólag nagyon szeret iszapot pakolni. Ti próbáltátok már? No,

mindegy, utána kiúsztam velük a partra. Elbúcsúztunk, ők pedig tovább-bandukoltak.

– Nem úsznál ki velünk is a partra? – kérdezed reménykedve.

– Most, hogy végre van társaságom? Nektek biztos vannak barátaitok, olyan állatok, mint ti, akikkel öröm találkozni...

– Én időnként összeverekedhetek a szomszéd kanderrel – közli Gombóc. – Nem nagy öröm, mondhatom.

– Hát, én nagyon egyedül vagyok – sóhajtja a vízi szörny. – Sehol a világon nincs hozzám hasonló. Ne menjetek, maradjatok itt velem! – szipogja.

Mit csináltok?

- Próbáltok a lelkére beszélni? → 146
- Esetleg megnézed, van-e nálad valamilyen tárgy, ami segíthet? → 147

146 – Honnan tudod, hogy nincsenek más tengeri szörnyek? Biztos élnek még valahol – kérded tőle.

– Miért, te talán találkoztál egy másikkal? Vagy hallottál már egyáltalán úszó szigetről?

Ha hallottál, itt az állatkertben, lapozz a 149-re! Ha nem, olvass tovább!

– Hát, nem mondhatnám – vallod be.

– Mondtam én, hogy teljesen egyedül vagyok e Földön!

– És a madarak? Akik rajtad tanyáznak nap mint nap? – firtatja Gombóc. – Meg a rengeteg látogató?

– Nekik nem mutatkozhatok. Tilos. És különben is pénzt meg kenyeret meg mindenfélét dobálnak a vízembe. És nekem túrnöm kell. Brühühű!

– Kedves Szmorg! – fordulsz az elkeseredett óriáshoz. – Akárhogy is, én nagyon örülök, hogy megismerhettelek! Sosem volt még tengeri szörny barátom! Bár most el kell mennem, nem fogok megfélemezni rólad. Ígérem, akárhányszor az állatkertbe jövök, írok neked egy levelet. Hajtogatok belőle egy kis papírcsónakot, és vízre bocsátom. Aztán este, amikor kiürül az állatkert, nyugodtan elolvashatod.

– Tényleg? Levelet írsz nekem? Még senki sem írt nekem levelet! – derül fel Szmorg. – Rendben, menjetek csak! Vagyis induljunk! → 154

147 Körülnézel a hátizsákodban, hátha találsz benne valamit a tengeri szörnynek, amitől jobb kedvre derül.

- Megmutatod neki a **macskás órát**? → 148
- Megkínárod a **kolbászos szendvicseddel**? → 150
- Olvasol neki Az **Ezeregyéjszaka meséiből**? → 149
- Ha egyik sincs nálad, akkor beszéljess vele! → 146

148 Szmorg szeme elé tartod a macskás órát, bár magad sem igazán tudod, miért. A vízi szörny észre sem veszi. Úgy döntesz, inkább a lelkére beszélsz.
→ 146

149 Előveszed a könyvet, és kikeresed azt a részt, ahol Tengerjáró Szindbádék kikötnek egy szigeten: „– Gyorsan, vissza a hajóra, utasok! Hagyjatok ott mindent, mert a sziget, amelyen vagytok, nem sziget, hanem egy nagy hal!”

Szmorg elragadtatva hallgatja a történetet.

– Hihetetlen! Élnek más tengeri szörnyek is! Nem vagyok egyedül! De boldog lennék, ha az igazgató megengedné, hogy visszatérjek a tengerbe! Lehet, hogy a családomat is megtalálnám. Szerintetek a tengeri szörnyeknek is van apukájuk meg anyukájuk?

– Én nagyon valószínűnek tartom – vélekedik Gombóc.

– Az igazgató biztosan tud segíteni. Megkeresitek, és szóltok neki az érdekekben?

– Szívesen. De ilyenkor is dolgozik? – kérded kételkedve, körülpillantva a sötétben.

– Ilyenkor dolgozik csak igazán!

– És hol találom?

Szmorg elmagyarázza, hogy az igazgató egy eldugott házikóban él valahol az állatkert közepén. Csak az találhat el hozzá, aki ismeri az odavezető, két csipkebogyóbokor mögül induló rejtékösvényt. Megígéred,

hogy megkeresed. *Ha utad során eljutsz a csipkebogyóbokrokhoz, lapozz vissza 10 számot, hogy megtaláld az ösvényt!*

– Nagyon köszönöm! Meglátod, az igazgató sok egyéb dologban is segít majd nektek! Remélem, megtalálsz! Amúgy valaki említette, hogy másik út is vezet hozzá, a föld alatt, de arról nem tudok sokat. Mindenesetre nála jobban senki sem ismeri az állatkertet! – derül fel Szmorg. – Én pedig szívesen kiviszlek titeket a partra. → 154

150 – Nézd csak! Itt a kolbászos kenyérem. Neked adom! – nyújtod oda Szmorgnak a közepesen szottyadt uzsonnádat. Előtte azért kiveszel belőle pár kolbászt, hátha jól jön majd Gombócnak.

– Bedobnád nekem a vízbe, ide, az orrom elé? – kérdi a vízi szörny.

Fogalmad sincs, merre lehet az orra, így hát csak úgy taláломra behajítod az uzsonnát a tóba. A sziget szendvics felőli oldala lassan kiemelkedik a vízből, elnyeli a kenyeret, majd visszacsobban. Ti is meginogtok, épphogy csak nem pottyantok a vízbe.

– De kedves vagy! – közli a tengeri szörny rövid csámcsogás után. – Ez isteni! Főleg az a különleges ragacsos-foszlós bevonat a külsején!

– Te, rajtamaradt a szalvéta! – súgja a füledbe Gombóc.

– Örülök, hogy ízlik! – feleled Szmorgnak, miután végre visszanyerted az egyensúlyodat. – És annak is,

hogy találkoztunk! Sosem volt még tengeri szörny barátom! Bár most el kell mennem, nem fogok megfedkezni rólad. Ígérem, akárhányszor az állatkertbe jövök, mindig hozok neked kolbászos zsömlét. Szalvétában.

– Tényleg? Ez nagyon kedves tőled! – derül fel Szmorg. – Én pedig szívesen segítek nektek kijutni a partra. → 154

151 – Béla, bár sok bajt csináltál, de most itt az alkalom, hogy jóvátedd! Tudsz segíteni nekem, hogy hogyan lehet ezt a kővé válást visszacsinálni? Amilyen nagy tapasztalatod van a megkövítésben, remélem, erről is tudsz mondani valamit!

A baziliszkus elgondolkozik a kérdésen. Már azt hiszitek, hogy elszunyókált, mikor hirtelen újra meghalljátok recsegő hangját.

– Igen, talán van valami, ami segíthet! Vagyis valaki! Egyszer meséltek róla nekem.

– Kicsoda? – kérdezitek kórusban a baziliszkuszt.

– Hát, a Holdbéli Nyúl.

– Nincs valaki közelebb? – kérdi Gombóc.

– Nem tudok róla – csóválja a fejét Béla. – A Holdbéli Nyúl viszont mindenféle varázsfőzeteket készít odafenn. Állítólag mindenre ismeri a gyógyírt. Remélem, a megkövülés benne van a „mindenben”.

– Hát, fogalmam sincs, hogy tudna segíteni olyan messziről – tárod szét a karod.

– Pedig szívesen kérnék segítséget egy nyúltól! – nyalja meg a szája szélét Gombóc.

– Állítólag valaki ismeri őt itt, a kertben! Frédi a Falodából mesélte, amikor ételt hozott a múltkor. Tudod, ő a büfés. Keresd meg, hátha tud segíteni! Mondd, hogy én küldtelek, és add át neki ezt! – Egy karmos kéz nyúlik ki az abrosz alól, és a kezébe ejt egy apró, hatszögmintás, áttetsző hárttyát. – Levedlett baziliszkuszbőr, igazi ritkaság – teszi hozzá szerényen. Megköszönöd, és zsebre teszed a **hatszögmintás állatbőrt**. Már pont indulni készülsz, mikor Dodó megjegyzi:

– Ha nem bánod, én itt maradok, és őrzöm Töhötömöt. Nehogy valakinek megtetsszen, aztán elvigye a kertjébe a kerti törpéi mellé!

– Jól van, Dodó – válaszolod. – De csak akkor, ha megígéred, hogy Béla mellett maradsz, és nem mozdulsz innen sehová. És persze nem nézel a szemébe. Rendben?

– Oké, nem vagyok dilis! Ne izgulj! – válaszolja vékonyka hangján a tesód. – Tessék, itt a maradék elemóziám, hogyha megéheznél. – Azzal átnyújt neked egy **marék pisztáciát**. Elropogtatsz párat, a maradékot pedig zsebre teszed.

– Köszönöm! Sietek vissza! Sziasztok! Gombóc, gyere!

Gombóc még utoljára Dodóhoz dörgölőzik, majd beugrik a kapucnidba. Te pedig nekiindulsz, vissza nyugatra a dombokhoz, hogy mihamarabb a Falodába

érj, és kifaggathasd a büfést, merre is találd azt a híres holdbéli nyulat. → 14

152 Megragadsz egy ágat, és gyorsan besöpröd az égő gallyakat a vízbe. De a sziget tovább remeg, sőt, lassan emelkedni kezd! Hamarosan kibukkan két hatalmas, kerek szikla, rés nyílik rajtuk, és mögülük óriási szem szegeződik rátok! Egy vízi szörnyön kötöttetek ki!

– Nem tudtok olvasni? – mennydörgi. – Nem szórakozásból hordok táblát a hátamon!

– Ööö, pedig igazán szép tábla. Jól áll! – hebeged.

– Ha csinos szeretnék lenni, inkább otthonkát viselnék! Vagy nyerget!

Büntudatosan néztek a hatalmas, mérgesen villogó zöld szemekbe.

– Ne haragudj, nem akartunk bántani! Remélem, nem pörkölődött meg a hátad! Csak meg szerettünk volna kicsit melegedni! Hűvös van itt egyedül ezen a szigeten, vagyis a hátadon – helyesbítesz gyorsan. – Nagyon örülünk, hogy végre tudunk valakivel beszélgetni! Már úgy éreztük, egyedül vagyunk az egész világon.

A lény megenyhültni látszik.

– No, jól van, semmi baj. Ezt nagyon meg tudom érteni, mivel rengeteget vagyok egyedül. Szinte mindig. Nem bánom, hogy itt vagytok. → 145

153 A sziget remegése egyre jobban erősödik, már szinte rázkódtok. Előfordulhat, hogy egy vulkánon állunk, ami nyomban kitör? – fordul meg a fedben. Ekkor a sziget váratlanul nekiindul északnak. Rémülten kapaszkodtok, de hiába. A part közelében egy rándulással kihajít titeket a sekély vízbe, majd visszatér a tó közepe felé, ahol váratlanul elsüllyed. A helyén csak bugyborékolás és némi füst marad.

– Te jó ég, mi volt ez? – rázza meg magát Gombóc a parton.

Tanácsstalanul széttárod a karod. Szerencsére nem lettél nagyon vizes. Felveszed a karodba a reszkető kandúrt, és belesüllyeszted a meleg bundakapucniba. Ezután körül nézel, hova kerültetek. → 120

154 A sziget újra megremeg, és lassan megindul északnak. Hamarosan eléritek a partot. Gombóccal a kapucnidban belecsoobbansz a sekély vízbe.

– Sajnos innentől elválnak útjaink – sóhajtja Szmog. – De nem szeretném, ha a barátaim üres kézzel távoznának! Nézzétek, itt van néhány dolog, amit a látogatók a tóba dobáltak. Hátha valaminek hasznát veszitek. Nyúlj csak be a vízbe, ide kotortam a lábadohoz, az iszapba!

Lehajolsz, és kipakolsz a vízből egy nagy adag hírnárt, egy **szívecskés napszemüveget** és egy iszapos **gyűrűt csillogó vörös kővel**. A napszemüveget és a gyűrűt

elrakod. A hínár átható halszagot áraszt, így inkább lemondasz róla.

– Köszönöm! – nézel fel, de a tengeri szörny már nincs ott. Bepakolod új szerzeményeidet a hátizsákodba, miközben a sziget lassan újra kiemelkedik a tó közepén, csillogóbban, mint valaha. → 120

155 Nagy nehezen felkapaszkodsz a hozzád legközelebbi dombra, miközben jobbról-balról csúszkálnak le melletted a pingvinek, és körül nézel. Továbbra is csak a három, korábban már felfedezett utat látod, nyugatra, délnyugatra és délre. Kelet felé sűrűn sorakozó fák zárják le a látóhatárt, erre mintha nem vezetne tovább semmi. Az egyik fa tövében egy táblát veszel észre.

Megnézed? → 320

Vagy nyugatnak indulsz? → 336

Esetleg délnyugatnak a nagy tisztás felé? → 328

Vagy dél felé a bozótos úton? → 103

156 A hegy tetején állsz, egy barlang szája előtt.

- Találkoztál már valakivel a barlangban? → 157
- Ha nem, lapozz a 158-ra!

157

- Van nálad valami a sárkány számára? Ha igen, belépsz a barlangba, és odaadod neki. → 288
- Ha nincs, lapozz a 159-re!

158 Úgy döntesz, ezúttal bátrabb leszel, és beme-részkedsz a barlangba.

- Felkapcsolod a Baglyocskát, és belépsz, bármi is fogadjon ott? → 271
- Vagy inkább a sötétben csöndesen belopakodsz, hogy senki meg ne láthasson? → 273
- Vagy mégis inadba szállt a bátorságod, és inkább lesétálsz a hegyről? → 159

159 Elhagyod a barlangot, és legyalogolsz a hosszsan kanyargó ösvényen és a meredek kőlépcsőkön át a szikla tövébe. Lefelé mennyivel könnyebb megtenni ezt az utat! Hamarosan a hegy lábánál talá-lod magad, egy hármás útelágazásban. Innen északra vagy délre folytathatod az utad egy szélesebb úton, vagy kelet felé egy kanyargós ösvényen.

Merre mész?

- Észak felé indulsz? → 160
- Vagy keletnek mész a kanyargós ösvényen, míg el nem jutsz egy tisztásig? → 200
- Netán délre támadt kedved sétálni, ahol a távolban mintha csillogna valami? → 131

160 Rövid gyaloglás után, amint kiérsz a fák sűrűjéből, egy hóborította, szív alakú réten talárod magad. Melletted egy kárókatona szobra áll. A tisztáson meghitt, álmos csend honol.

- Van nálad egy világoskék csipesz? → 236
- Ha nincs, de már jártál itt, lapozz a 88-ra!

A fehér hódunyhát sűrűn növe hegyes fűszálak lyuggatják ki, amitől a tisztás leginkább egy hatalmas, fehér bőrű, zöld tüskéjű sündisznóhoz hasonlít. Ott-honos érzés fog el, mivel oly rég nem láttál már zöld színt ebben a rideg, téli tájban. Sőt! A fűszálak között itt-ott sárgásfehér, tölcsérszerű virágok derengenek halványan a sápadt hold fényében. Dacára a háborítatlan csendnek hamar észreveszed, hogy nem vagy egyedül a tisztáson. Több állat is ácsorog a szügyig érő hóban. A közeledben egy nyurga, fehér madár strázsál fél lábon.

– Jé, nincs neki feje? – kérdi csodálkozva kapucnidból kisanlítva Gombóc.

– De van, csak elrejtette a szárnya alá. A madarak így szoktak aludni – magyarázod neki halkán.

– És az meg mi ott? – kérdi a kandúr megborzongva. Mancsával egy távolabb strázsáló fura teremtményre mutat, aminek ló teste és patái, de ember törzse és feje van.

– Ez egy kentaur! – suttogod elhűlve. Szerencsére háttal áll nektek, kicsit távolabb, így nem vesz észre.

Ebben a pillanatban valami különleges, édes illat csapja meg az orrod. Mit teszel?

- Óvatosan átlopakodsz a tisztáson, hátha megúszod a félelmetes lényvel való találkozást? → 161
- Vagy inkább keresztülrohansz rajta? → 162
- Ha vagy olyan bátor, illetve botor, akár oda is mehetsz a rémisztő kentaurhoz. → 163
- Vagy megvizsgálhatod a füvet és a virágokat. → 164

161 Óvatosan, csigalassúsággal araszolsz keresztül a réten. A hó itt jóval magasabb, mint az ágas-bogas fák takarta utakon. Egyre nehezebben haladsz, és időnként térdig süppedsz. Milyen jó lenne leheveredni egy csöppet, hogy kinyújtóztathasd fáradt tagjaidat! A puha hó szinte magához vonz. Megnyugodva látod, hogy a kentaur mozdulatlanul álldogál a helyén, mit sem törődve veled. Már alig vonszolod magad. Épp egy halvány virág mellett állsz. Mit teszel?

- Lehajolsz és megvizsgálod? → 164
- Vagy továbbvászorogsz? → 165
- Ha rossz érzésed támad, megpróbálhatsz futva elmenekülni erről a csendes rétről (megkockáztatva, hogy magadra vonod a kentaur figyelmét). → 162

162 Nagy lendületet veszel, és amilyen gyorsan csak tudsz, keresztülrohansz a réten. Csöppet sem egyszerű átvergődnöd a térdig, sőt, néhol derékig érő havon, miközben súlyos fáradtság nehezedik a tagjaidra. Ennek ellenére kitartóan trappolsz olívaöld csizmádban, Gombóc pattog a kapucnidban, a hó pedig csak úgy ropog a talpad alatt. Nem is érted, miképpen történhetett, hogy sem a madár, sem a kentaur nem figyelt fel rád. Így hát magad mögött hagyod őket, csak álldogáljanak némán és mozdulatlanul az alvó réten! Merre mész tovább? Keletre, délkeletre vagy délre?

- Keletre egy keskeny, elhagyatott ösvény indul. Ezt választod? → 337
- Délkeletre egy szintén kevésbé kitaposott út vezet, itt nem túl messze fényeket látsz. Elmész addig? → 200
- Dél felé egy hatalmas szikla emelkedik a látóhatár fölé. Tetejéből időnként vékony füstoszlop száll föl. Erre indulsz? → 17

163 Letérve az útról a réten át egyenesen a kentaur felé indulsz. Ahogy elsétálsz a madár mellett, látod, hogy fejét szárnya alá rejtve mélyen alszik. Még arra sem riad fel, hogy szinte súrolod a kabátoddal. Mialatt közeledsz a lótestű, emberfejű állathoz, erősödik a bódító illat is. Egyre fárasztóbb tovább lépkedned. Elnéhezül a fejed, és már csak arra tudsz gondolni, milyen jó lenne ennyi megpróbáltatás után elmerülni a puha hóban, és összekuporodva aludni egy jót. De összeszeded magad, és amikor a kentaurhoz érsz, erősen dobogni kezd a szíved. Megkerülöd, hogy a szemébe nézzél, de látod, hogy csukva van. Alszik ő is, mint mindenki errefelé.

Ez már gyanús! Próbaképpen óvatosan megbököd, de erre sem mozdul. Rezzentelenül pihen tovább, csak a lassú lélegzetvételt érzed a kezekkel. Ekkor újra rád tör a korábbi végtelen fáradtság, tagjaid elnehezülnek. Lerogysz a fűbe szőrös kabátodban, és

ráhajolsz egy fűszálra, önkéntelenül belélegezve bódító illatát. Ezután, hátradőlve a puha hóban, mély álomba merülsz a kentaur mellett. Az alvó rét teljes csöndbe burkolódik. → 166

164 Lehajolsz, és alaposabban megnézed a sárgásfehér növényt. Kicsit a harangvirágra emlékeztet, csak tölcse mélyebb, hosszúkásabb. A belsejéből, amint közel hajolsz hozzá, halk, végtelenül távoli morajlás kigyózik feléd. Talán ez a tenger zúgása, amit nagyobb kagylók, csigák mélyéből szoktál hallani? Sőt, időnként úgy érzed, mintha valaki beszélne hozzád a távolból. Vagy csak képzelődsz? A bódító illat egészen a hatalmába kerít. Épp ezért meglepődve tapasztalod, hogy a virág teljesen szagtalan. De akkor mi illatozik ilyen andalítóan? Megdörzsölöd ujjaddal a körülötted sűrűn burjánzó, lándzsás végű fűszálak egyikét, és orrodhoz emeled a kezéd. Ez az! Ilyen mámorító illatot még nem éreztél! Lehunyod a szemed, mert már nem is bírod nyitva tartani, és beledőlsz a hóba. Mély álomba merülsz. → 166

165 Egy csiga sebességével vonszolod magad tovább a réten át. A lábadat már alig bírod megemelni, mintha ólomból lenne. A fejed is lóगतod, a szemed minduntalan lecsukódik. Elhatározod, hogy megpihensz egy röpke pillanatra, és lerogysz a rét közepe. Megtaláltad az andalító illat forrását – gondold

boldogan, ahogy az egyik fűszál fölé hajolva nagyot szippantasz az éjszaka igéző levegőjéből. A következő pillanatban már alszol is, mélyen, békésen, miközben körülölel a meghitt, álmos csend. → 166

166 Halk hangokra, tányércsörgésre és villakocsnásokra ébredsz. Sőt, mintha valamilyen finom étel szaga csiklandozná az orrod. Lassan kinyitod a szemed, és belenézel egy apró lámpás pislákoló fényébe. A fényfolt nincs egyedül – még számtalan színes lampion világít a tisztást körülölelő fák ágain. Fényük hosszú árnyékot vet az éjszaka mélyébe. Hova kerültél a hó borította, álmot hozó rétről? Óvatosan felemeled a fejed, és látod, hogy egy padon fekszel egy asztal mellett. Az öledben Gombóc horkol. Veled átellenben egy gyíkszerű teremtmény fürkészi álmodozó tekintetével az eget. Előtte az asztalon átlátszó folyadékkal teli vödör áll.

Találkoztál már vele? Ha igen, lapozz a 89-re! Ha nem, olvass tovább!

Bágyadtan felülsz, és megdörzsölöd a szemed.

– Hol vagyok? – mormogod. A gyíkszerű feléd fordul, és kifejezéstelen tekintettel közli, hogy a Falodában. – És hogy kerültem ide? – firtatod.

– Az álomfüves réten találtalak, és ide vonszoltalak, hátha magadhoz térsz. Egy kandúr is volt a kapucnidban, azt is ide hoztam.

Közben Gombóc is ébredezni kezd, és bambán bámul a gallérosra.

– Nagyon köszönöm! – hálálkodsز neki.

– Nem tesz semmit. Ott csak útban voltál – feleli hidegen.

– Azért kedves volt tőled – mondod, és udvariasan bemutatkozol.

– Gallér Ede! – veti oda, majd tovább fürkészi az eget. Ekkor tűnik csak fel, hogy apró, úszóhártyás kezével egy jókora fadarabot szorongat az asztal alatt.

– Miért van nálad egy fatuskó, ha szabad kérdeznem? Nagyon kíváncsi vagyok – próbálsz folytatni a beszélgetést. Rád sem bagózik. Tovább próbálkozol:

– Mit nézel ott fenn, az égen?

– A barátomat – feleli.

– A barátodat? – firtatja Gombóc.

– Igen, ott ül a Holdon. De úgysem hiszi el senki. Hiába is mondogatom – feleli csüggedten.

– De, én elhiszem – feleled nem túl meggyőzően.

A gyíkszerű ekkor feléd fordul. Fénytelen halszemével rád mered, és jelentőségteljesen közli:

– Jól jegyezd meg, a baglyok nem azok, aminek látszanak!

Ezután maga elé húzza a vödör vizet, és váratlanul beledugja a fejét. Rövid idő után kiemeli. Figyeled, ahogy a vízcseppek lassan lecsurognak ezüst pikkelyes nyakán a gallérjára. Majd újra az ég felé fordul, és bármit teszel, már nem tudod kizökkenteni a koncentrációjából.

Látod, hogy nincs beszédes kedvében, így inkább körülnézel, hogy hova csöppentél. Gombóc is elfoglalta már megszokott helyét a kapucnidban. Egy tágasabb tisztás szélén állsz, ahol asztalok, székek, valamint különféle állatok találhatóak, akik nem túl bizalomgerjesztő ételeket, italokat és trutymókat fogyasztanak. A tisztás másik szélén egy bódé áll. Megismered, itt szokott lenni az állatkerti étterem! Most egy ütött-kopott fatábla takarja le a nappali feliratot, és az áll rajta, hogy „Faloda”.

Ha már jártál itt, lapozz a **223**-ra! Ha még nem, olvass tovább!

A bódében egy fura, vékony fejű kék lény álldogál a pult mögött. Amikor jobban megnézed, látod, hogy ez nem is igazi pult, hanem egy sötét takaróval leterített állat, amire egy hosszú fadeszkat kötöztek, hogy kényelmesebb legyen rápakolni a tányérokat és poharakat. Egy tábla fölötté az „Éjjeli étel- és italkínálat”-ot hirdeti. A bódé előtt elszórtan asztalok állnak, és különféle állatok esznek, isznak. Néhányan egymáshoz hajolva beszélgetnek, de többen csak magányosan üldögélnek és nézelődnek, vagy a gondolataikba merülnek. Mit teszel?

- Megnézed az étel- és italválasztékot a pultnál? → **201**
- Vagy szemügyre veszed az asztaloknál üldögélőket, és szóba elegyedsz valamelyikükkel? → **202**
- Esetleg rögtön továbbálsz a tisztásról? → **203**

167 – Gombóc – vakarod meg a hozzád törleszkedő kandúr tokáját –, esetleg nincs kedved besurranni a rácson, és megnézni, mi van odabenn?

- Nincs – dorombolja a macska.
- És ha adnék egy kolbászt? – próbálkozol.
- Kedvem akkor sem lenne, de azért benéznék.

Előkotorsz egy kolbászt, és a kandúr szájába adod. Gombóc egy pillanat alatt lenyeli, majd feltápászkodik kurta lábaira, és elindul a rács felé. A kovácsoltvas majomfej rosszallóan vicsorog rá.

– Te, ez nem kedvel engem. Azért menjek? – néz rád kérdően Gombóc.

- Persze, csak rajta!

A kandúr erre, uzsgyi, átbújik a rácson, és eltűnik. Pár perc múlva már vissza is ér, a bajsza csupa pókháló.

– Nagyon rövid járat ez, hamarosan vége szakad. Ott egy létrán fel lehet mászni valahova. Egy krétával rajzolt, felfelé mutató nyilat is találtam egy felirattal, ami szinte teljesen le van kopva.

– Mégis, mit tudtál kibetűzni? Egyáltalán, tudsz te olvasni?

– Még jó! Szóval az volt odaírva, hogy „GAZ..TÓ”. Szerintem ne menjünk oda! Lehet, hogy valami tó mélyére érkezünk.

Nem tartod valószínűnek, hogy egy létra tetején egy tó mélye lenne, de egyelőre úgysem tudsz bejutni a járatba. Merre mész tovább innen?

- Nyugat felé indulsz a csatornában? → 196
- Vagy keletre, ahol nem messze egy csigalépcső vezet felfelé? → 198

168 – Hé, Dodó, merre vagy? – ordítózol. Semmi. Odasétálsz a kapuhoz, és újra próbálkozol. – Hahó, van itt valaki?

– Ki az? – szól ki egy meglehetősen álmos és felettből ismerős hang.

– Én! És Gombóc – feleled.

– De jó! Tudtam, hogy jössz! De hogy Gombócot is hozod! Micsoda meglepetés! – hallod Dodó lelkes hangját, és hamarosan a kapuban megjelenik egy borzas, szőke fej. Tényleg ott aludt benn, ahogy a baziliszkusz mondta.

– Dodó! Hál’ istennek! – öleled át megkerült kistesódat. A kandúr kiugrik a kapucnidból, és üdvözlésképpen Dodó lábához dörgölődzik. Ilyenkor persze a hó sem zavarja. Amikor megvakargatják a fülét, kéjes dorombolásba kezd. Macskázás közben szemügyre veszed a tesód. Szerencsére jól van, csak kicsit fáradtnak tűnik, és az arca szép piros színt öltött a hidegben.

– Már nagyon vártalak! Jó sokáig tartott, mire ideértél! – néz fel rád két simogatás között.

– Hát, nem volt könnyű téged megtalálni, de szerencsére végül sikerült! És persze Gombóc is segített.

De most már induljunk hamar haza! Ki tudja, meddig van nyitva az átjáró, amin keresztül ideérteztünk?

Megfogod Dodó kezét, és már indulnál is, de ő finoman kiszabadítja magát.

– Én nem hagyom itt Töhötömöt – közli halkán, de igen határozottan.

– Jaj, ne, őt nem tudjuk magunkkal vinni! Legalább egy mázsát nyom! Meg sem bírjuk mozdítani!

– Akkor varázsold vissza! Te olyan okos vagy, biztos rájössz, hogy kell! – biztat Dodó lelkesen.

Nem tudsz neki nemet mondani. Leguggolsz a plüss víziló kőszobra mellé, ahol Béla, a baziliszkusz továbbra is csendesen, de kitartóan szipog. Vajon mi használ kővé válás ellen?

- Esetleg lapul a táskádban egy **szívecskés napszemüveg**? → 99
- Vagy megnézed, van-e nálad valami, amivel segíteni tudsz Töhötömön? → 98

169 Odalopózol az ablak mellé, és vigyázva, nehogy észrevegyenek, bekukucskálsz. Egy barátságosan berendezett, különféle tárgyakkal telezsűfolt szobát látsz. Az ablakhoz közel, egy asztal mellett idős, szakállas férfi ül egy bagoly társaságában. Gyorsan lehúzd a fejed, nehogy észrevegyenek. Nem tűnnek

veszélyesnek. Ellenkezőleg, kedved támad csatlakozni hozzájuk.

- Bátran belépsz az ajtón? → 171
- Vagy először körbejáród a házat (ha még nem tetted volna)? → 170
- De dönthetsz úgy is, hogy inkább távozol innen. → 185

170 Megkerülöd a szalmatetős házat. Ahogy körbesétálsz a földből döngölt fal mentén, szomorúan látod, hogy nincs több ablak, ajtó, de még egy szellőzőnyílás sem a házon, így nem fogsz tudni hátulról titokban beosonni. Már éppen visszamennél a ház elé, amikor a tető alatti, érintetlen hóban gyerek-lábnymokra és apró, kerek pöttyökre leszel figyelmes. Követed őket, amíg egy kisebb és egy nagyobb, ellipszis alakú nyomra bukkansz. Itt ketten lecsücsültek a hóba! A kisebb nyomban egy lencse fekszik! A nagyobbikban pedig egy csomó pisztáciahéj! Töhötöm és Dodó jártak itt! Úgy tűnik, a házba nem mentek be, biztos megijedtek a lándzsás bennszülött szobrától. Te viszont szívesen benéznél.

- Először bekukucskálhatsz az ablakon, ha még nem tetted volna. → 169
- Vagy, elsétálva a lándzsás bennszülött mellett, belépsz az ajtón, hátha nyitva van. → 171
- Esetleg azonnal Dodó és Töhötöm nyomába szegődsz, nem vesztegetve az időt a házikóra? → 18

171 Kicsit feszélyez az ajtó előtt álló bennszülött harcos. Pedig ő csak egy szépen faragott, festett faszobor. Testére különböző ákombákomok vannak tetoválva, orrában díszes karikát visel, fején hópamacs. Mi lenne, ha otthon, a szobátok előtt is strázsálna egy ilyen? Talán senki sem merne belépni, pláne Dodó nem. Vagy épp ellenkezőleg, mindenki látni akarná a saját bejárátú lándzsás bennszülöttedet?

Ábrándozás közben óvatosan lenyomod a kilincset, és belépsz az ajtón. A konyha belsejét csupán egy imbolygó gyertyaláng világítja meg. Körben, a fal mentén mennyezetig érő polcokon könyvek és trófeák, valamint afrikai dísz tárgyak sorakoznak. A padlót puha, süppedős perzsaszőnyeg borítja. Az ajtó fölé, amin át beléptél, egy hatalmas bivaly koponyáját tűzték, alatta felirat: Nagy Endre. A trófea elég félelmetesnek tűnik. A szoba közepén, kerek asztalka mögött idős, szakállas férfi ül egy karosszékben. Kezében porcelán teáscsészét szorongat. Mellette, a szék karfáján egy hatalmas bagoly terpeszkedik. Előttük az asztalon apró fémtábla

„Etetni tilos!” felirattal. A konyhá közepén álló kályhában sóhajtozik a szél. Ahogy belépsz, a bagoly rád villantja mélysárga szemét. Az idős úr rád sem hederít. Biztos süket szegény – gondolod. Gombóc egy ideig méregeti a baglyot, de túl nagy zsákmánynak találja. Így inkább kiugrik a kapucnidből, és a kályha mellé telepszik. Most mi lesz?

- Körbesétálsz, és megvizsgálod a könyveket és az afrikai tárgyakat? → 172
- Vagy szóba elegyedsz a szakállas férfival? → 174
- Esetleg szemügyre veszed a baglyot? → 173

172 A könyvespolc roskadozik a különféle bőrkötésű könyvek súlya alatt. Néhányba futólag bepillantasz – az egyikben rémisztő afrikai maszkok képei láthatók, a másik hosszasan taglalja egy afrikai törzs életét és szokásait, részletesen kitérve a varázslók tevékenységére. A harmadik egy gazdagon illusztrált album olyan különleges állatokról, amelyekről még nem is hallottál. A legfelső polcon trófeák, agancsok és kitömött madarak sorakoznak. Mellettük különleges tárgyakra bukkanz – vannak itt díszesen faragott nyilak, dárdák, fúvócsövek és néhány kerámiaedény. Mit teszel?

- Leveszed a polcról az egyik fűvócsövet? → 60
- Vagy szóba elegyedsz a szakállas férfival? → 174
- Esetleg szemügyre veszed a baglyot, ha még nem tetted volna? → 173
- Vagy megvizsgálod az egyik díszes kerámiaedényt? → 175

173 Alaposan megszemléled a hatalmas madarat. Tollai rozsdabarnák, feketés vonalkákkal, sárgás hasán hullámos, barna rajzolatok futnak. Feje tetején kibukkan tollfüle. Sárga szemével mélyen a szembe néz, horgas csőre fölött pedig, legnagyobb meglepetésedre, vékony, fekete keretes szemüveget visel.

- A bagoly tanulmányozása után az öregúrhoz fordulhatsz, és megkérdezheted tőle, hogy miért visel a baglya szemüveget. → 176
- De körbe is sétálhatsz a szobában, hogy megvizsgálod a könyveket és az afrikai tárgyakat (ha még nem tetted volna). → 172

174 Odalépsz a szakállas öregúrhoz.
– Jó napot! – köszöntöd.

Zavartan mosolyogva rád néz, majd tovább mered maga elé az asztalra.

Követed a tekintetét, és látod, hogy a keze ügyében néhány szelet alma van az asztalon egy tányéron. Ekkor újra rád néz kérően, majd megint az almákra. Lehet, hogy valamiért nem tud venni belőlük? Mit teszel?

- A szájába adsz egy almaszeletet? → 177
- Vagy inkább megpróbálsz beszélgetni vele? → 178

175 Odalépsz az egyik a roskadozó polchoz, kezdedbe veszel egy agyagedényt, és kinyitod. Színültig van valamilyen vöröses porral.

– Tedd csak le azonnal! – süvít abban a pillanatban egy furcsa hang keresztül a szobán.

Majdnem kiesik a kezedből a kerámiaedény. Gyorsan visszateszed a polcra. Az asztalnál ülőkre nézel. A bagoly továbbra is téged bámul, a szakállas öregúr feléd sem néz. Vajon ki rivallt rád? Kicsit ijedten nézel az ajtó fölötti bivalykoponyára, hogy hátha onnan jött a hang, de hamar elhessegeted ezt a gondolatot.

- Szóba elegyedsz a szakállas férfival? → 174
- Vagy szemügyre veszed a baglyot, ha még nem tetted volna? → 173
- De ki is mehetsz a házból. → 185

176 A szakállas öregúrhoz fordulsz, és megkérded, miért visel a baglya szemüveget. Zavartan mosolyogva rád néz, majd tovább mered maga elé. Követed a tekintetét, és látod, hogy a keze ügyében néhány szelet alma van egy tányérban. Ekkor újra rád néz, majd megint az almákra. Lehet, hogy valamiért nem tud venni belőlük? Mit teszel?

- A szájába adsz egy almaszeletet? → **177**
- Vagy inkább megpróbálsz beszélgetni vele? → **178**

177 Megfogod az almaszeletet, és a bácsi felé nyújtod. Mikor az arca közelébe érsz, hirtelen nagyra tátja a száját, és megpróbálja bekapni a kezedet, csak az utolsó pillanatban tudod visszarántani. A bácsi kicsit csalódottnak látszik, majd zavartan lesüti a szemét.

– Nem láttad, hogy ki van írva, hogy nem szabad etetni? – veti oda unottan a bagoly. – Egyébként ártalmatlan, meg lehet simogatni! – teszi hozzá bátorítóan.

Óvatosan megsimogatod az idős férfi sűrű, oroszlán-sörényre hasonlító ezüstös haját. A bácsi elmosolyodik, majd megpróbálja terjedelmes szakállát az előtte álló befőttesüvegbe gyömöszölni.

– Ügyes vagy, többet biztosan nem próbál megharapni! – közli elismerően a bagoly. – És most mondd: mi járatban vagy? → **181**

178 – Jó napot! Nagyon szép ez a kunyhó! Ön kutató vagy híres tudós? Mesél a könyveiről? Milyen madár ez a kitömött itt? Honnan van ez a csodálatos szőnyeg? Ez egy fülesbagoly?

Bármit kérdezel tőle, a bácsi zavartan mosolyog, és a szakállát babrálja.

– Kár próbálkoznod, úgysem mész vele semmire – közli váratlanul a bagoly unott hangon.

A bácsi közben megpróbálja terjedelmes szakállát az előtte álló befőttesüvegbe gyömöszölni. Úgy döntesz, érdekesebb a bagollyal beszélgetni, így odafordulsz hozzá. → **181**

179 Elindulsz vissza délnek az egyre keskenyedő ösvényen. A vége egészen összeszűkül, le kell hajolnod az utat beszövő ágak alatt, miközben fura ábrákat metszenek a kabátodra a csipkebogyóbokor alattomos tüskéi. Utálok a csipkebogyót! – morogja hátulról Gombóc. A résen átmászva végre kiegyenesedhetsz – széles, kényelmes, kelet–nyugati irányú úton találod magad. Merre tovább?

Keletnek indulsz? → **225**

Vagy nyugatnak mész? → **121**

180 Odalépsz a csipkebokrokhoz. Most, hogy egész közel vagy hozzájuk, látod, hogy pont át tudsz bújni közöttük. Körülnézel az úton, hogy nem figyel-e valaki, de kihalt minden. Ekkor óvatosan átbújsz a résen. A túloldalon egy keskeny, szinte hajszálnyi utacska tekereg a sűrű bozótban. Tétova léptekkel indulsz el rajta északnak, minduntalan félrehajtva a téged bőszen megszúrni igyekvő tüskéket. Az ágas-bogas bokrok csak részben engedik át a holdfényt, egyre sötétebb minden körülötted. Kezd inadba szállni a bátorságod. Megállsz egy pillanatra, és megkapaszkodsz egy arra járó fatörzsben. Hogy megnyugodj, egy dalt dúdolgatsz magadban séta közben. Ezalatt ágak simogatnak, és hópelyheket hullatnak a fejed tetejére. Hamarosan kilépsz a bokrok közül egyenesen egy kunyhó elé. Ha már jártál itt, lapozz a **179**-re! Ha nem, olvass tovább!

A kerek kunyhó pont olyan, mintha Afrikából hozták volna ide. Falai döngölt földből készültek, tetejét szalma borítja. Ajtajában egy bennszülött életnagyságú szobra strázsál. Kezében lándzsát tart, egyik lábfejét a másik térdére támasztja, és közben barátságosan mosolyog. A mosolya ellenére Gombóc gyanakodva szemléli. Mit teszel?

- Megpróbálsz belépni az ajtón, hátha nyitva van? → **171**
- Vagy bekukucskálsz az ablakon? → **169**
- Esetleg körbejáród a házat? → **170**

181 Mit mondasz a bagolynak? Többet is kérdezhetsz!

- Megtudakolod, kicsoda a szakállas öregúr? → **182**
- Megkérded, miért hívják az ajtó fölötti bivalytrófeát Nagy Endrének? → **183**
- Közlöd vele, hogy az igazgatót keresed (ha már hallottál az igazgatóról)? → **184**
- Vagy megmondod, hogy menned kell, mert még meg kell találnod a testvéredet? → **187**

182 – Ő Ottó, hűséges ebem. Mikor legutoljára Afrikában jártam, beszabadult egy törzsi varázsló sátrába, és felzabált valamilyen varázspont. Ezután szakállas bácsivá változott. De én így is szeretem, azóta is hűséges társam. Csak kicsit harapós, és gyakran nem tud mit kezdeni azzal, hogy ember. Igaz, Ottó? – a szakállas úr lelkesen mosolyog, lihegni kezd, és röptében bekap egy arra repülő muslicát.

- Kérdezel még valamit a bagolytól? → **181**
- Vagy megmondod, hogy menned kell, mert még meg kell találnod a testvéredet? → **187**

183 – Nagy Endrének kedves barátomat, a híres Afrika-kutatót hívták! – feleli a bagoly.

– Ez érdekes, egy bivaly volt a barátja? – firtatja Gombóc.

– Á, dehogy, Afrika-kutató volt, de már meghalt. Ő ejtette el ezt a hatalmas bivalyt, és a koponyáját nekem ajándékozta. Most a szobám díszé.

– Kicsit sajnálom szegényt. Mármint a bivalyt. Hogy elejtették – feleled, és már nem is találod félelmetesnek a trófeát. Közben Nagy Endre az ajtó felett elmosolyodik, jólesnek neki a szavaid.

- Megkérdezed a bagolytól, vajon kicsoda ő, hogy egy ilyen neves tudóssal barátkozott? → **186**
- Esetleg közlöd vele, hogy az igazgatót keresed (ha már hallottál az igazgatóról)? → **184**
- Vagy megmondod, hogy menned kell, mert még meg kell találnod a testvéredet? → **187**

184 – Ó, hát akkor a legjobb helyen jársz! – vált szívélyes hangnemre a bagoly. – Én vagyok az igazgató.

– Nahát! – feleled, pedig mindig is gyanítottad, hogy a baglyok nem azok, aminek látszanak.

– Vagyis én voltam réges-régen. De kitől hallottál rólam?

Ha Szmogtól, lapozz a **340**-re! Ha mástól, olvass tovább!

– A sárkánytól. Kíváncsi voltam, mit keres itt ez a sok furcsa állat, és ő azt javasolta, magától kérdezzem meg.

– Bizony, erre a kérdésre csak én tudom a választ – bólogat mosolyogva a bagoly. – És örömmel el is mesélem neked. Fiatal koromban rengeteget utaztam Afrikában, Dél-Amerikában, Ázsiában. Különleges állatok után kutattam a világ minden táján, és rengeteget össze is gyűjtöttem. Vidéki házam hemzsegett a furá lényektől, a pincétől a padlásig benépesítették. Később, mikor az akkori állatkert-igazgató nyugdíjba ment, engem neveztek ki e neves intézmény élére. Rögtön láttam, hogy az állataim itt sokkal jobb helyen lennének, mint a szűk házikómban. Így szép lassan betelepítettem őket ide. Napközben az állatházak mélyén szunyókálnak, míg a megszokott állatkerti állatok, a tigrisek, oroszlánok, gorillák a kifutókban henyélnek. Éjjel viszont helyet cserélnek. Ó, ez az éjszakai állatkert, ez az én világom! Hogy imádtam sétálgatni benne a holdfényben! Persze a látogatóknak ezt nem engedhettem meg! Még belegondolni is rossz, mi történne, ha olyan állatokat látnának itt, amikről azt hiszik, nem is léteznek! Rémülten elmenekülnének! Vagy épp ellenkezőleg, vad látogatók hada lepné el a kertet, és itt tolongana egy csomó ember egymás hegyén-hátán! Aztán az is előfordulhatna, hogy különleges állataim ezen felbőszülnének, és, khm,

elfogyasztaná az egy-két lelkes látogatót. Szóval ez a dolog inkább maradjon köztünk, rendben? – hajol oda hozzád bizalmasan. – Kíváncsi vagy még valamire?

– Igen – feleled kissé zavarban. – Arra, hogy hogy lett önből bagoly?

– No, jó, ezt is elmesélem – sóhajt az igazgató. – Egy ázsiai sámánnal kicsit összekaptunk, khm, hát, egy csinos csüngőhasú vízi malacon, és a sámán úgy felbőszült, hogy mérgében bagollyá változtatott. Később kibékültünk, és akkor bevallotta, hogy elfelejtette a visszaváltoztató varázslatot. De már nem bánom, bagolynak lenni jobb, mint embernek.

Örülsz, hogy ennyi minden érdekeset megtudtál az állatkertről, de most már úgy érzed, ideje indulnod Dodó és Töhötöm után. Megmondod a bagolynak, hogy búcsúzol, mert még meg kell találnod a testvéredet. → 187

185 Honnan érkeztél a kunyhóhoz?

- A titkos ösvény felől? → 179
- Vagy a föld alatti járaton? → 188
- Találtál pisztáciahéjakat a környéken? Ha igen, követheted a nyomokat. → 18

186 – Hogy ki vagyok? Egykoron én voltam ennek az állatkertnek az igazgatója. Bizony ám! – bólogat. – Ha a föld alatti majmos kapun át jöttél, láthattad, hogy ki van nyilazva a létra aljában, hogy „IGAZGATÓ”. De talán már lekopott a felirat.

– Maga az igazgató? De mitől lett önből bagoly?

– Hát, erről nem szívesen beszélek. Egy ázsiai sámánnal kicsit összekaptunk, khm, hát, egy csinos csüngőhasú vízi malacon, és a sámán úgy felbőszült, hogy mérgében bagollyá változtatott. Később kibékültünk, de sajnós visszaváltoztatni nem tudott. De már nem bánom, jobban szeretek bagoly lenni, mint ember.

– Nahát! – feleled, pedig mindig is gyanítottad, hogy a baglyok nem azok, aminek látszanak.

– Mire vagy még kíváncsi? – érdeklődik az igazgató barátságosan.

– Annyi mindenre! – feleled mohón. – Például arra, hogy kerül ez a rengeteg különleges állat ide. És hol vannak azok az állatok, akikkel rendes nyitvatartási időben szoktak találkozni a látogatók?

– Rendben, kezdjük az elején! Fiatalkoromban rengeteget utaztam Afrikában, Dél-Amerikában, Ázsiában. Különleges állatok után kutattam a világ minden táján, és nagyon sokat össze is gyűjtöttem. Vidéki házamban hemzsegett a fura lényektől, a pincétől a padlásig benépesítették. Később, mikor az akkori állatkert igazgató nyugdíjba ment, engem neveztek ki e neves intézmény élére. Rögtön láttam, hogy az állataim itt

sokkal jobb helyen lennének, mint a szűk házikómban. Így szép lassan betelepítettem őket. Napközben az állatházak mélyére vannak bezárva, míg a megszkott állatkerti állatok, a tigrisek, oroszlánok, gorillák a kifutókban henyélnek. Éjjel viszont helyet cserélnek. Ó, ez az éjszakai állatkert, ez az én világom! Hogy imádtam sétálgatni benne a holdfényben! Persze a látogatóknak ezt nem engedhettem meg! Még belegondolni is rossz, mi történne, ha olyan állatokat látnának itt, amikről azt hiszik, nem is léteznek! Rémülten elmenekülnének! Vagy épp ellenkezőleg, vad látogatók hada lepne el a kertet, és itt tolongana egy csomó ember egymás hegyén-hátán! Aztán az is előfordulhatna, hogy különleges állataim ezen felbőszülnének, és, khm, elfogyasztanának egy-két lelkes látogatót. Szóval ez a dolog inkább maradjon köztünk, rendben? – hajol oda hozzád bizalmasan.

Örülsz, hogy ennyi minden érdekeset megtudtál az állatkertről, de most már úgy érzed, ideje indulnod Dodó és Töhötöm után. Megmondod a bagolynak, hogy búcsúzol, mert még meg kell találnod a testvéredet. → 187

187 – Elveszett a testvéred a kertemben? – kérdi kíváncsian a bagoly. – Akkor ez hozott ide téged éjnek évadján! Kérlek, mondd el, pontosan hogyan is történt mindez!

Részletesen mesélsz a bagolynak Dodóról, Töhötömről, az Egyszernyíló Átjáróról és a kalandjaidról a varázslatos éjszakai állatkertben.

– Csodálatos egy történet! – lelkesedik a bagoly. – Nagyon szeretnék segíteni neked, hogy megtaláld a testvéredet! Sajnos én évek óta nem mozdultam ki a kunyhómból, öreg vagyok már, és kedves barátomnak is én viselem gondját (itt csőrével a szakállas felébök, aki épp egy almaszeletet próbál a fülén egyensúlyozni). De nem szeretném, hogy üres kézzel távozz! Nézd, ott, a szekrény felső polcán látsz néhány mives kerámiaedényt, közülük a harmadik színültig tele van vörös porral. Vedd le bátran a polcra, és tedd el, neked adom! Egy afrikai törzs varázslójától kaptam, aki egy igen különleges, bár szerfelett veszélyes állattal gazdagította kertünk gyűjteményét. Amolyan kigyószerű lényel. Remélem, nem fogsz vele találkozni – teszi hozzá aggodalmasan. – De ha mégis, és bármi baj történik valakivel, ez a por varázserejű. Én sosem próbáltam, de remélem, hat. Sok szerencsét a további utadra!

Finoman beteszed a **vörös port tartalmazó kerámiaedényt** a hátizsákodba, és megköszönöd a bagolynak a nagylelkű ajándékot. Ezután elköszönsz, és kilépsz az ajtón. Boldog vagy, hogy egy ilyen csodálatos állattal beszélgethettél, és egy különleges tárggyal lettél gazdagabb. → 185

188 Megkeresed a ház mellett, a fák között megbúvó csapóajtót, felemeled, és lassan leereszkedsz a létrán. Óvatosan végiggyalogolsz az omladozó járaton a korhadt deszkákat és hatalmas pókhálókát kerülgetve, míg a majmos rácshoz nem érkezel. Kilepsz rajta a kelet–nyugat irányú, széles csatornaágba. Merre indulsz?

- Nyugat felé? → 196
- Vagy keleti irányba, ahol nem messze egy csigalépcső vezet felfelé? → 198

189 Belépsz az ódon csatornába, óvatosan kerülgetve a deszkákat, amelyek az omlásnak indult köveket támasztják alá. Hamarosan a járat végére érsz. Gombóc lelkesen lohol a nyomodban. Szerencsére egy létrát veszel észre a falon a Baglyocska fényénél. Bár a teteje sötétbe vész, úgy döntesz, megmászod. Felemeled Gombócot, és finoman behajítod a kapucnidba. Ahogy lassan kapaszkodsz fel a jéghideg, csúszós fémfokokon, a kezed egyre jobban reszket. Igazán hozzattál volna kesztyűt is! Hirtelen nekiütközik a fejed egy csapóajtónak. Körbetapogatod, mígnem egy fogantyút markolsz. Minden erődet összeszedve kitolod a fedelet, és kidugod a fejed. Friss levegő csap meg, és a csillagok barátságos fénye villan rád.

Kimászol az ég fénypompájától színes, téli éjszakába. Gombóc prüsszöl egy nagyot a nyakadba. Fák között állsz, de nem messze tőled fény pislákol. Elindulsz feléje. Hamarosan egy egészen apró tisztáson találsz magad, ahol egy kunyhó áll. A kör alakú épület teteje szalmából, fala döngölt agyagból készült. Az egész úgy fest, mintha valaki egy afrikai nép törzsfőnökének vagy varázslójának a kunyhóját repítette volna ide. A kunyhó ajtajában egy afrikai bennszülött életnagyságú szobra áll. Kezében lándzsát tart, egyik lábfejét a másik lába térdére támasztja, és barátságosan mosolyog közben. Mit teszel?

- Belépsz az ajtón, remélve, hogy nyitva van? → 171
- Vagy előtte bekukucskálsz az ablakon? → 169
- Esetleg körbejárod a házat? → 170
- Ha már jártál itt, távozhatsz a tisztásról. Lapozz a 188-ra!

190 Egy széles, kelet–nyugati irányú úton állsz. Vagyis hirtelen megtorpanál, mert egy hatalmas állat lábnyomai keresztezik az utat az orrod előtt. A nyomok egy dél felől becsatlakozó ösvény irányából érkeznek, és északkeleti irányban eltűnnek a fák között. Sajnos nem tudod követni őket, mert ahhoz le kellene térned az útról, de a sűrű erdő miatt erre nem

vállalkozol. Az út északi oldalán két szorosan egymásba kapaszkodó csipkebokor áll. Odalépsz, hogy szakíts néhányat a piros gyümölcsből.

– Nézd, milyen furcsa alakú bogyó! – bök a kandúr egy piros szövetdarabra, ami a tüskés ágon lóg.

– Bogyó az eszed tokja! Ez egy szövetdarab Dodó nadrágjából! Eszerint erre járt, és beakadt a tüskékbe!

Nagyon örülsz, hogy végre nyomon vagy! Gyorsan megkóstolod a csipkebogyót: először édes, mint a lekvár, majd csiklandós-szúrós, mintha egy csokor durva szórt szopogatnál. Gyűjtesz néhány szemet, mielőtt útnak indulnál. De merre?

- Keletnek indulsz? → 225
- Vagy nyugatnak mész? → 121
- Esetleg délnek fordulsz az ösvényen, hogy megtudd, honnan származnak a lányomok? → 52
- Ha hallottál már a csipkebokrokról, tudod, mit kell tenned.

191 A fák közül kilépve egy kelet–nyugati irányú úton találod magad. Lábad mellett apró, türkizkék virág nő. Melyik irányba indulsz?

- Kelet felé haladsz, a dombok irányába? → 107
- Vagy nyugat felé indulsz? → 160

192 – Hé, neked meg mi bajod? – kíváncsiskodsz. – Jaj, én olyan szerencsétlen vagyok! – szipogja a titokzatos lény.

– Ő Béla – magyarázza Dodó.

– És ezért olyan szerencsétlen? – csodálkozik Gombóc. – Pedig milyen szép név!

– Jaj, dehogy! Csak már megint bajt csináltam! Miattam történik minden baj! Brühühühű! – zokogja a boldogtalan állat.

– Bizony – bólogat nagy komolyan Dodó. – Töhötömöt kővé változtatta! De nem direkt! – teszi hozzá gyorsan, mivel a lény zokogásban tör ki.

– Ki vagy te pontosan? – kérded az abrosz alatti izét gyanakodva.

– Béla vagyok, a bús baziliszkusz – közli a lény csüggedten. – Aki a szemembe néz, menten kővé változik. Ezért senki sem néz rám. Senki sem beszél velem. Mindenki messze elkerül. Pedig én senkit nem akarok bántani. Minek nekem az a sok kő. Brühühühű!

– Esetleg lehetne belőle építkezni. Vagy nyithatnál kiállítás mint tehetséges szobrász – próbálja vigasztalni Dodó.

Egészen megsajnálod Bélát, a bús baziliszkuszt, de jobbnak látod hazaindulni. Ki tudja, meddig van nyitva az az átjáró, amin keresztül ideérkeztetek.

– Na jó, nekünk most már mennünk kell! Kedves Béla, örülök, hogy megismerkedtünk. Gyere, Dodó!

Megfogod Dodó kezét, de ő finoman kiszabadítja magát.

– Én nem megyek haza Töhötöm nélkül – közli hal-
kan, de igen határozottan.

– Jaj, ne, őt nem tudjuk magunkkal vinni! Legalább
egy mázsát nyom! Meg sem bírjuk mozdítani!

– Akkor varázsold vissza! Te olyan okos vagy, biztos
rájössz, hogy kell! – biztat Dodó lelkesen.

Nem tudsz neki nemet mondani, meg különben is,
izgalmas valakit visszavarázsolni. Leguggolsz a plüss
víziló kőszobra mellé, miközben Béla, a baziliszkusz
továbbra is csendesen, de kitartóan szipog. Vajon mi
használ kővé válás ellen?

• Esetleg van nálad egy **szívecskés napszemüveg**?

→ 99

• Vagy megnézed, van-e nálad valami, amivel segí-
teni tudsz Töhötömön? → 98

193 – Dodó, hogy lett Töhötömből kővíziló?
– Hát, megismertük Bélát, beszélgettünk meg
játszottunk, és pisztáciát ettünk, aztán Töhötöm be
akart nézni az abrosz alá, Béla meg mondta, hogy ne,
de Töhötöm mégis benézett, aztán ez lett – hadarja el
Dodó egy szuszra.

– Ezt értem, de ki az a Béla?

– Én volnék – hallotok egy mélabús hangot az
abrosz alól, két szipogás között. – Béla, a bús bazi-
liszkusz. Aki a szemembe néz, menten kővé változik.
Ezért senki sem néz rám. Senki sem beszél velem.
Mindenki messze elkerül. Pedig én senkit nem akarok
bántani. Minek nekem az a sok kő! Meg sem lehet
enni. Brühühühű!

– Esetleg építkezhetnél belőle. Vagy nyithatnál szo-
borkiállítást – próbálja vigasztalni Dodó.

Egészen megsajnálod Bélát, a bús baziliszkuszt, de
jobbnak látod hazaindulni. Ki tudja, meddig van nyitva
az az átjáró, amin keresztül ideérkeztetek.

– Na, jó, nekünk most már mennünk kell! Kedves
Béla, örülök, hogy megismerkedtünk. Gyere, Dodó!

Megfogod Dodó kezét, de ő finoman kiszabadítja
magát.

– Én nem megyek haza Töhötöm nélkül – közli hal-
kan, de igen határozottan.

– Jaj, ne, őt nem tudjuk magunkkal vinni! Legalább
egy mázsát nyom! Meg sem bírjuk mozdítani!

– Akkor varázsold vissza! Te olyan okos vagy, biztos
rájössz, hogy kell! – biztat Dodó lelkesen.

Nem tudsz neki nemet mondani, meg különben is,
izgalmas valakit visszavarázsolni. Leguggolsz a plüss
víziló kőszobra mellé, miközben Béla, a baziliszkusz
továbbra is csendesen, de kitartóan szipog. Vajon mi
használ kővé válás ellen?

Kutasd át a hátizsákod!

- Esetleg van nálad egy **szívecskés napszemüveg**? → 99
- Vagy megnézed, van-e nálad valami, amivel segíteni tudsz Töhötömön? → 98

194 A hatalmas fa törzse körül négy út indul négyfelé.

- Északra egy keskeny, egyenes ösvény fut. Ezt választod? → 103
- Északnyugatra egy alaposan kitaposott utacska vezet. A távolból hangokat is hallasz. Erre mész? → 100
- Nyugatra egy széles út indul, a távolban, kicsit északabbra egy jókora szikla magasodik. Ezen gyalogolsz végig? → 190
- Dél felé is tart egy ösvény. → 13
- Ha felfedeztél itt korábban egy másik utat, azt is választhatod. → 394

195

- Van nálad tulokból készült **tülok**? → 253
- Ha nincs, lapozz a **254**-re!

196 Tovább-baktatsz nyugatra a föld alatt. A csatorna hirtelen véget ér, és az út egy felfelé vezető keskeny járatba torkollik. Ugyanebben a pillanatban jobb kéz felől forró levegő csap az arcodba. Oldalra fordulva látod, hogy a falban egy sötét nyílás ásító szája dereng fel, és odabentről furcsa bugyogás hallatszik. Mít teszel?

- Bekukucskálsz a falnyílásba? → 230
- Továbbmész a felfelé vezető keskeny járatban? → 284
- Esetleg visszatérsz a csigalépcsőhöz, fel a felszínre? → 238

197 Széles, egyenletes úton lépdelsz, egy furcsa jármű sajátos nyomain. A járgány kerekei között a hó tele van apró pöttyökkel. Vajon ki vagy mi hagyhatta ezeket? Hamarosan kiérsz a fák közül, és előtted megcsillan az állatkerti tó víztükre. → 120

198 Felkaptatsz a hosszasan kanyargó, meredek csigalépcsőn, ami egy sötét, szabálytalan alakú üregbe torkollik. A Baglyocska fénye egy sárgaréz kilincset világít meg. Lenyomod, és kilépsz az ajtón. Végre újra megcsap a friss, hűvös levegő. Gombóc kicsit megnyalogatja a havat, majd újra a kapucnidban

terem. Még mindig nem békült ki a hóval. Egy hatalmas, őszöreg tölgyfa alatt álltok, amelyből épp az imént léptetek ki. → 194

199 Odalépsz Töhötömhöz, és alaposan szemügyre veszed. Megnyugodva látod, hogy mindene megvan, még a szalmakalap karimája sem tört le. Milyen szerencse, hogy jó minőségű sziklává változtatták, nem holmi morzsolódó homokkővé... Már éppen megnéznéd a hátizsácodat, hogy van-e nálad valami használható, mikor az abrosz alól valaki sírós hangon megszólal:

– Már megint bajt csináltam! Miattam történt minden! Brühühühű! – zokogja a boldogtalan állat.

– Bizony – bólogat nagy komolyan Dodó –, Töhötömöt kővé változtatta! De nem direkt! – teszi hozzá gyorsan, mivel a lény zokogásban tör ki.

– Ki vagy te pontosan? – kérded az abrosz alatti izét gyanakodva.

– Béla vagyok, a bús baziliszkusz – közli csüggedten. – Aki a szemembe néz, menten kővé változik. Ezért senki sem néz rám. Senki sem beszél velem. Mindenki messze elkerül. Pedig én nem akarok bántani senkit. Minek nekem az a sok kő! Meg sem lehet enni. Brühühühű!

– Esetleg építkezhetnél belőle. Vagy nyithatnál szoborkiállítást – próbálja vigasztalni Dodó.

Nem elég, hogy Töhötöm kővé változott, most itt van a nyakadon ez a zokogó fenevad. Egészen megsajnálsz. De most a kő-plüss vízilóval kell törődnöd. Kinyitod a hátizsácot, és mindent kipakolsz belőle, hátha találsz valami használhatót. Az alábbi tárgyak közül vajon segíthet az egyik Töhötömön?

- Egy **vörös port tartalmazó kerámiaedény**. → 133
- Egy kissé iszapos **gyűrű, hatalmas vörös kővel**. → 134
- Vagy a **Főnix hamvai**. → 135
- Ha ezek közül semmi sincs nálad, csak egy **csirke-lábszárcsont**, akkor elindulsz a lovag javaslatára nyugat felé. → 232
- Ha még az sincs, megkérdezheted a baziliszkuszt az abrosz alatt, hogy van-e valami ötlete kővé válás ellen. → 151

200 Egy tágasabb tisztáson állsz, ahol végre nem a megszokott csend fogad – pezsgő, eleven éjszakai életbe csöppentél. Ha még nem jártál itt, olvass tovább!

- Van egy **virág a gomblyukadba** tűzve? → 47
- Van nálad egy **fura, hatszögletű állatbőr**? → 355
- Ha már jártál itt, lapozz a **223**-ra!

A téli „kerthelyiséget” apró lampionok meleg fénye festi színesre, amiket lazán ráaggattak a tisztást körülölelő fák ágaira. Fényük hosszú, tarka árnyékot vet az éjszaka mélyébe. Nem messze tőled egy bódé áll. Megismered, itt szokott lenni az állatkerti étterem! Most a nappali felirat helyett egy ütött-kopott fatábla hirdeti, hogy ez itt a „Faloda”. A bódében egy karcsú, vékony fejű kék lény álldogál a pult mögött. Várjunk csak, hisz ez nem is igazi pult! Inkább egy sötét takaróval lefedett állat, aminek a hátára egy hosszú fadeszkát erősítettek, hogy kényelmesebb legyen rápakolni a tányérokat és poharakat. Fölötte egy tábla az „Éjjeli étel- és ital kínálat”-ot hirdeti.

A bódé előtt elszórtan asztalok hevernek, ahol különféle állatok egymáshoz hajolva beszélgetnek, esznek-isznak, vagy csak magányosan üldögélnek gondolataikba merülve. Izgatottan végigtekintesz rajtuk, de sajnos Dodó és Töhötöm nincs közöttük. Mit teszel?

- Megnézed az étel- és italválasztékot a pultnál? → 201
- Vagy szemügyre veszed az asztaloknál üldögélőket, és szóba elegyedsz valamelyikükkel? → 202

201 Van nálad néhány maci formájú gumicukor? → 208

Kényelmesen odasétálsz a pulthoz, és szemügyre veszed a kínálatot. A táblán az alábbi kecsgetető fogásokat olvasod:

A pult mögöl a kék lény zavartan tekint rád. Látod, hogy egyik hosszú keze eltűnik a pultot fedő takaró alatt.

– Maga Frédi? – érdeklődsz.

– Igen. Mit parancsol? – kérdi, majd hirtelen más hangnemre vált. – Maradj már nyugton! – sziszegi a fogai között. Csodálkozva meredsz rá, de hamar kitalálod, hogy nem hozzád beszél. A pult megrázkódik és vakaródnizni kezd, mire leborul róla egy pohár zöld

trutymó, amit nyilván valamelyik kedves vendégnek készítettek oda.

– Na tessék, látod, hogy mit csináltál? – böki oldalba a pultot a kék lény, majd kényszeredetten rád mosolyog. – Ne haragudjon, remélem, nem lett nagyon trutymós...

A pult alól nyikorgó vihogás hallatszik. Biztosítod Frédit, hogy tiszta maradt a ruhád. A pult csalódottan horkant egyet. Mit teszel?

- Kérsz valamit a választékból, aztán leülsz valamelyik asztalhoz? → 215
- Esetleg Dodó felől érdeklődsz? → 205
- Vagy a különleges büfépultról kérdezed Frédit? → 206
- Ha úgy hallottad, hogy itt, a Falodában kölcsönkérhetsz pár evezőt, megteheted. → 369

202 Odasétálsz az asztalokhoz, melyek mellett különféle lények üldögélnek szedett-vedett ládákon, dobozokon, hokedlikén. Körülnézel, hogy melyikükhöz csatlakozhatnál. Közel hozzád egy földből kiemelkedő kürtő tején, ami talán csatornaszellőző

lehet, rémisztő, szőrös teremtmény csücsül. A mellette lévő asztalnál egy Kárókatona folytat egy Hüllámos Gelicével elmélyült beszélgetést. A fákhöz közel egy piros fejű lény üldögél, mellette rozoga busz parkol. A tisztás túloldalán, meglepő módon, egy lovak foglal helyet egy asztalnál talpig páncélban. Mellette nagy fehér kutya vakarózik lihegve. És utoljára, de nem utolsósorban észreveszel egy gyíkszerű teremtményt, aki mindenkitől távol, egy magányos asztalnál kortyolgatja csendben az italát, és közben az eget bámulja. Melyik asztalhoz mész oda?

- A szőrös teremtményhez? → 210
- Vagy a Kárókatonához és társához? → 211
- Esetleg a piros fejű lényhez a busz mellett? → 212
- Vagy a páncélos lovak keltette fel az érdeklődésed? → 213
- Netalántán a gyíkszerű teremtmény, aki előtt egy vödör van az asztalon? → 214

203 A Faloda tisztásáról hat irányban is továbbmehetsz. Melyiket választod?

- Az északkeleti széles utat, ami a szőrös teremtmény asztala mögül indul? Errefelé, a távolban mintha dombokat látnál. → **328**
- A keletre vezető ösvényt, amit kicsit tovább bokrok szegélyeznek sűrűn? → **103**
- A lovag asztala mögül délkeletre induló utacskát, ami egy hatalmas fa felé tart? → **225**
- A délnyugatra menő széles, egyenes utat a piros fejű, buszos lény mögött? Itt, a hóban egy furcsa jármű nyomait látod. → **197**
- A jókora sziklához vezető nyugati kanyargós ösvényt? → **17**
- Vagy az északnyugatra tartó, kevésbé kitaposott utat a galléros teremtmény asztala mögött? → **160**

204 – Kedves Behemót! A segítségedre lenne szükségem! – fordulsz a jégen elterült lényhez.
– Nagyon szívesen segítenék, de amíg itt fekszem tehetetlenül...

– Még hozzá rajtam... – teszi hozzá leverten egy lapos pingvin, akinek csak a csőre látszik ki az óriás alól.
– ...addig nem tehetek érted semmit! – fejezi be szomorúan Behemót. – Kérlek, menj el a Nagy

Sziklához, és szabadíts ki valahogy! Akkor meglátjuk, mit tehetünk.

Megígéred neki, hogy megpróbálsz eljutni a Nagy Sziklához. Előveszed a térképedet, és megvizsgálod, hogy melyik a legrövidebb odavezető út. Merre indulsz?

- Nyugatnak? → **336**
- Délnyugatnak? → **328**
- Délnek? → **103**

205 Elmeséled Frédinek, hogy mi járatban vagy. Leírod Dodó és Töhötöm külsejét, és reménykedve megkérdezed, hogy nem jártak-e erre.

– Sajnos nem láttam őket, én csak nemrég érkeztem. Talán Behemót, a régi pult találkozott velük, ő itt volt már nyitás előtt. Haj, de jó is volt vele! – áradozik a kék lény. – Miért is küldtem el jégcsapért! Vajon hol lehet most?

A Behemótot helyettesítő pult izegni-mozogni kezd.

– Farkaskrokodil, nyughass! – sziszegi Frédi, egy jól irányzott rúgással nyomatékosítva szavait, miközben megmarkolja a pultról lecsúszni készülő kiskanalakat.

– Szóval Behemót volt itt? És hova küldte? – próbálsz újra a fontos dolgokra terelni a szót, de a vékony fejű kék lény nem tud figyelni, mert közben a pultról leborult egy pohár sűrű zöld trutymó, és a Farkaskrokodil rögtön bele is lépett.

– Na, tessék, most takaríthatok! – mustrálja a takaró alól kilógó, gusztustalan zöld trutyival borított karmos lábat.

– Lenyalom, ha elengeded a pofám – próbálkozik alamuszin a Farkaskrokodil.

– Még mit nem! – csattan fel Frédi. – Haj, bárcsak itt lenne Behemót, a régi pult! Sajnálom, most nem tudok beszélgetni – fordul feléd zavartan. – Majd ha egyszer Behemót visszatér! Bárcsak lenne egy kis nyugalom! Mit teszel?

- Megkéred Frédit, hogy csak annyit áruljon el, hová küldte jégcsapért Behemótot? → 207
- Átmenetileg lemondasz a további eszmecsereéről, és szóba elegyedsz az asztalnál üldögélőkkel? → 202
- Netán továbbállsz a tisztásról? → 203

206 – Ó, ő csak Farkaskrokodil, a pótpult. Kölcsönadták a szomszéd cirkusból. Nem tudom, ott milyen nevelést kapott, de viselkedni, azt nem tud... Sajnos ma nyitás előtt Behemót, az eredeti pultom eltűnt – panaszkodik Frédi. – Olyan nyugodt és megbízható bútor darab volt! Ez a Farkaskrokodilról nem mondható el. Fel-le mászkál, vakarózik, és megkóstolja a vendégeimet. Ezért kell felszolgálás közben befognom a pofáját a takaró alatt. – Odahajol hozzád, és bizalmasan a füledbe súgja: – Ne mondd el senkinek, de nemrég erre járt a csupasz farkú kuskusz az Ausztrál Házból. Éjszakai állat, ezért ilyenkor szokott ellátogatni hozzám egy szőrszörpre. Egy pillanatig elfordultam, hogy kiszolgáljam, és amikor visszanéztem – volt, nincs! A Farkaskrokodil szőröstül-bőröstül felfalta. Rögtön kérdőre vontam, de csak a vállát vonogatta, és nyelt egy nagyot. Túl nagyot. Majd ártatlan képpel azt állította, hogy a kuskusz nem is állat, hanem egy köret. Ki hallott már ilyet? Felháborító! – A pult megrázkódik, és újabb gúnyos rötyögés hangzik fel a takaró alól.

– Nem maradsz nyugton? – rúgja oldalba a Farkaskrokodilt bosszúsan a büfés.

- Megkérded, hogy tűnt el Behemót? → 207
- Kérsz valamit, és leülsz egy asztalhoz? → 215

207 – Nyitás után elküldtem alapanyagot beszerezni. Azt hallottam, északkelet felé, a domboknál isteni jégcsapok teremnek. Gondoltam, készíték némi ízletes jégcsapkását a vendégeimnek. Görényköménnyel szoktam ízesíteni – hajol oda bizalmasan hozzád Frédi –, csak utána kell bele egy kis kölni, hogy elnyomja a szagokat, és némi rum, hogy elnyomja az ízeket. Ezután már bátran fogyasztható! – Miközben elgondolkozol, hogy mi lehet az a görénykömény, próbálsz a kék lény szavaira is figyelni. – Behemót sajnos nem tért még vissza a jégcsappal, pedig már rég itt kéne lennie – folytatja Frédi, miközben rezignáltan elkap egy poharat, ami majd lecsúszik a mocorgó pultról. – Így egyelőre marad a Farkaskrokodil. De most már dolgom van. Adhatok valamit, vagy nem?

Úgy döntesz, kérsz valamit a választékból, és aztán leülsz valamelyik asztalhoz. → 215

208 – Nagyon fontos dolgot szeretnék mondani – hajolsz oda bizalmasan Frédihez.

– Jaj! – válaszolja a kék lény.

– Mi az, nem akarod hallani? – kérded csodálkozva.

– De, csak a Farkaskrokodil megharapta a nagylábujjam.

Van nálad egy jégcsap? → 312

Ha nincs, olvass tovább!

Elmeséled Frédinek, hogy találkoztál Behemóttal a domboknál. Megemlíted, hogy szegény képtelen

lábra állni és visszajönni, hogy újra pultként funkcionálhasson, pedig nagyon szeretne.

– Ó, szegény Behemót! Hogy fog visszajutni hozzám? Hogy lesz így rendes pultom? A végén még a nyakamon marad ez az izé, Farkaskrokodil, hogy a fene enné meg! – sopánkodik a büfés. A Farkaskrokodil lelkesen vigyorog, és megnyalja a szája szélét.

– Miért nem mész el érte? Hátha te ki tudnád szabadítani! – biztatod Frédit.

– Á, kizárt! – legyint lemondóan. – És mialatt odavolnék, a Farkaskrokodil felfalná a vendégeimet. Jaj, pedig milyen jó lenne Behemóttal dolgozni megint! Sőt, ő talán neked is tudna segíteni!

– Hát jó, akkor majd én megpróbálom kiszabadítani a kedvenc pultod. Attól tartok, muszáj lesz elmennem a Nagy Szikla lakójához. Ő állítólag tud segíteni. Remélem nem túl veszélyes – vakarod a fejed.

– Köszönöm! Menj csak, a Nagy Szikla rögtön itt van, tőlünk nyugatra! – feleli lelkesen a büfés.

• Most kérhetsz valamit a választékból, hogy aztán leülj vele valamelyik asztalhoz. → 215

• Vagy továbbállhatsz a tisztásról. → 203

209 – Kedves Pellinor – szólsz bele te is –, esetleg tudunk neked segíteni valahogy a Csahos Fenevad megtalálásában?

– Ó, hát persze! – mosolyodik el a lovag. – Ha véletlenül exkrementumra bukkantok valahol, az a nyomára vezethet! Én sajnos még nem találtam.

– Exkremicsodára? – kérded értetlenül.

– Hát, exkrementumra. Az az üzött vad ürüléke.

– Vagyis a kakija – magyarázza Gombóc.

– Áhá, most már értem! És milyen az az exkrementum? – érdeklődsz. – Honnan ismerem fel, hogy a Csahos Fenevadtól származik?

– Minden állatfaj exkrementuma egyedi darab. A Csahos Fenevadét könnyű azonosítani. Apró, lila színű, és szálakból áll. Könnyen szétmorzsolódik.

- Nincs nálad semmi ilyesmi? → 372
- Vagy van nálad egy ilyen lila ízé? → 221
- Esetleg több is van? → 222

210 Odaoldalogsz a rémisztő, gyapjas teremtményhez. Előtte az asztalon a tányérjában valami mozog. Mikor közelebb érsz, látod, hogy egy csomó fogas kukac az. Olyanok, mint valami különleges, tekergető spagetti. A szőrös teremtmény, ami oly rémisztő, hogy le sem merem írni (szerencsére nem sok látszik

belőle a gyapjától), időnként belemarkol a kukactálba, és mintha csak pattogatott kukoricát majszolna a vásárnapi matiné alatt, a szájába töm egy jókora adagot. Megállapítod, hogy a kukacevés annyiban különbözik a pattogatottkukorica-evéstől, hogy a lepotyogó szemeket nem kell feltakarítani, hanem lelkesen elmásznak maguktól. Miközben báméskodsz, a szőrös észrevesz, és feléd fordítja busa fejét. Valószínűleg rád mered, de ezt nem tudhatod biztosan a szemét borító sűrű szőrtakaró miatt. A feszült csöndet te töröd meg először.

– Leülhetek? – kérded félénken.

Lassan bólint. Helyet foglalsz vele szemben egy banános dobozon.

– Én a Gyapjas Pomogács vagyok – közli hosszú csend után vészjóslóan a szőrös. Nagyt nyelsz. Eddig még nem hallottál pomogácsokról, vagy ha mégis, akkor sem sok jót. Félénken te is bemutatkozol.

– Vegyél! – tolja eléd a pomogács a kukacostálat. Nem akarsz udvariatlannak látszani, ezért óvatosan belenyúlsz, és kiemelsz belőle egy kukacot. Az állat a kezekben unottan körülnéz, majd apró fogaival az ujjadba harap. – Gyorsan be kell kapni! – biztat a gyapjas. Mit teszel?

- Gyorsan bekapod? → 216
- Netán jó messzire elhajítod, majd udvariasan elköszönsz a pomogácstól, és felállsz az asztaltól? → 215
- Vagy sürgősen távozol a Faloda tisztásáról? → 203

211 Odasétálsz a Kárókatona és a Hullámos Gelice asztalához.

Ha ezúttal hoztál pár **kukacot** a gelicének, lapozz a **382**-re! Ha először vagy itt, olvasd tovább!

Azok ketten annyira belemerültek a társalgásba, hogy tudomást sem vesznek rólad. Úgy döntesz, nem zavarod meg őket, és már épp továbbindulnál, mikor elkapsz néhány szófoszlányt a beszélgetésükből.

A Kárókatona érzékletes szárnymozdulatokkal épp azt magyarázza társának, hogy az állatkert mélyén, a fák sűrűjében egy kis kunyhó lapul. Sem út, sem ösvény nem vezet hozzá, csak az találhatja meg, aki ismeri az odavezető titkos csapást. Ebben a kunyhóban egy igen különleges figura él, egzotikus tárgyak és kitömött állatok között. A gelice kételkedve csóválja a fejét, hogy ő már elég régóta él itt a kertben, ismeri minden rejtett zegét és zugát, de még sosem hallott semmi hasonlóról. A Kárókatona erre magabiztosan közli, hogy tévedés kizárva, a történetet egy nagyon szavahihető illetőtől hallotta. A gelice természetesen tudni akarja, hogy kitől, mivel igen kíváncsi állat. A Kárókatona egy ideig hímez-hámoz, majd kinyögi, hogy ezt az ő titkos barátja mesélte, aki a tó közepén él. Mikor a gelice csúfondárosan e titkos barátja kilétéről faggatja, a Kárókatona bevallja, hogy még sohasem látta, csak a hangját hallja olykor, mikor a többi madár épp nincs a szigeten, csak ő. Ekkor a gelice hirtelen rád

néz, majd megböki a Kárókatonát is, és mindketten barátságtalanul rád merednek. Mit teszel?

- Zavartan biccentesz feléjük, és továbbindulsz az asztalok között, mintha épp az egyikhez igyekeznél? → **380**
- Vagy kérdezel tőlük valamit? → **381**

212 Odasétálsz a rozzant buszhoz. Ezzel érkeztél ide? Ha igen, lapozz a **217**-re! Ha nem, olvasd tovább!

– Ugye, milyen frankó jármű? – kérdi büszkén a piros fejű, látva, hogy a lepukkant buszt méregeted.

– Hát, igen, érdekes – válaszolod tapintatosan.

– Ez az állatkerti körjárat! Én fuvarozom a lusta vendégeket az állatkertben. Éjszaka rövidített útvonalon járunk, a tó és a büfé között. Nincs sok utas, így most lazíthatok! Jaj, ne haragudj, még be sem mutatkoztam, Piros Pojácá vagyok! – nyújtja piros mancsát feléd.

Miközben mesél, látod, hogy Gombóc izgatottan kémlel ki a kapucnidból, mivel a busz alól fura hangok hallatszanak. Mintha valakik rágnának. Gyanakodva pillantgatsz arrafelé, de nem látsz be a busz alá.

– Minden rendben a járművel? Csak mert mintha valaki épp elfogyasztaná az alvázat odalenn – figyelmezteted a Pojácát.

– Ááá, az csak a motor, pihenő üzemmódban. Nem benzin, nem gáz, még csak nem is elektromos energia hajtja. Ez tiszta bio! A legmodernebb technológia repíti a buszt! – teszi hozzá büszkeségtől dagadó mellel. Nehéz elképzelned, hogy bármi is repíti ezt a rozoga tákolmányt, de azért komoly képpel bólogatsz. A piros fejű folytatja. – Úgy tudom elindítani, hogy a kart, amin a sajt van, letolom. Ekkor a kocsí aljára kötözött 451 egér vad rohanásba kezd, hogy elérje a sajtot. De persze ez nem sikerülhet nekik, mivel pont olyan távolságban lóg az orruk előtt, hogy nem érhetik el. Ha kormányzok, a sajtot forgatom, ők pedig utána iramodnak. Megálló esetében feltolom a kart, és ekkor az egérek abbahagyják a loholást, mert eltűnik előlük a táplálék. Most, hogy megérkeztünk a végállomásra, megnyomtam ezt a gombot itt, a kar tetején! Így a sajtok a földre estek, az egerek pedig végre megpihenhetnek és kedvükre rágcsálhatnak. Hát nem zseniális?

– Mmmm, de! – válaszolja lelkesen Gombóc, és megvillan a szeme.

– Macskát is be lehet fogni hajtásra, ha valami történik az egereimmel – néz rá figyelmeztetően a piros fejű.

– Á, nem lesz rá szükség. Elment az étvágyam – legyint Gombóc.

Erre te közlöd a piros fejűvel, hogy a busz egészen fantasztikus, még sosem láttál hasonlót. Viszont ha buszozik, biztos sok emberrel találkozik. Megkérdezed,

hogy nem látta-e esetleg Dodót és Töhötömöt valahol útközben.

– Nem találkoztam efféle lényekkel – válaszolja a piros fejű. – Sem a Falodában, sem útközben, amikor a tóhoz vezettem. Sajnálom.

- Most megkéred, hogy meséljen a Falodában iszogatókról? → 219
- Ha véletlenül hallottál a Titkos-tóról, megkérdezheted, hogy hol van. → 341
- Vagy inkább csak úgy odasétálsz egy másik asztalhoz is? → 215
- Ha még nem tetted volna, odamehetsz a pulthoz, hogy megnézd, mit lehet kapni a Falodában. → 201
- De távozhatsz is a tisztásról. → 203

213 Már egy ideje figyeled ezt a furcsa szerzetet, aki egy kissé kirí ebből a díszes társaságból. Magányosan csücsül, időnként zavartan körbepillant, majd az előtte álló jókora korsó békanyálba temetkezik. A kutyája, egy bozontos fehér eb porázra kötve fekszik mellette, és sűrűn vakaródzik. Mikor a közélébe érsz, a lovag félénken rád tekint. Csodálkozva látod, hogy felcsapott sisakrostélyá alatt szemüveget visel. Ekkor a kutyája is észrevesz, felpattan fektéből, és lelkesen ugrándozni kezd. Úgy érzed, Gombóc most

egy ideig nem fog előbukkanni. Kedvesen megsimogatód a kutya buksiját, amitől olyan izgalomba jön, hogy többször körülnyargalássza a rémulten az asztalba kapaszkodó gazdáját, pórázával szoroson körbetekerve őt. Közben rekedten zihál, mintha asztmás volna.

– Na, tessék, már megint milyen neveletlen voltál! – dorgálja kedvesen a bozontos kutyát a lovag, majd feléd fordul, már amennyire mozdulni tud a súlyos páncélban, az asztalhoz kötözve. – Üdvözöllek, kedves éjjeli vándor! Én... – kezdené mondani, de ekkor a kutya megrántja a pórázt. A boruló asztallal együtt megbillen a lovag széke, a szemüveg lecsúszik az orráról, és még mielőtt utánakapna, eltűnik a páncélja mélyén.

– Ma nincs nagy szerencsém – állapítja meg csüggedten.

– Miért nem kötsz rá madzagot? – kérdezed.

– Micsoda kitűnő ötlet! Nincs véletlenül nálad egy?

– Sajnos nincs nálam. Most mi lesz a szemüveggel? – kérded, miközben segítesz a lovagnak feltápaszkodni, és letekered róla a pórázt.

– Á, ne is törődj vele, majd előkerül! Anélkül is látok, ööö, valamicskét – feleli vaksin feléd pislogva. – Ó, de milyen udvariatlan vagyok, még be sem mutatkoztam, Pellinor a nevem! – nyújtja feléd páncélos kezét. Finoman megrázod. – Egy könyvből érkeztem – folytatja. – Tulajdonképpen nem értem teljesen, hogy kerültem ide. De te mi járatban vagy?

Elmeséled neki, hogy az elveszett tesódat és a plüss vízilovát keresed.

– Dicső feladat! De nagyon megterhelő is, gondolom. Már régóta keresed?

– Hát, már jó ideje bolyongok itt a kertben – feleled.

– Én is valakinek a nyomában vagyok – sóhajtja Pellinor, amiből arra következtetsz, hogy ő közel sem kutat olyan lelkesen, mint te. – Már hetek óta nem láttam a Csahos Fenevadat. Szent Mihály-napon lesz 17 éve, hogy üldözöm. Nagyon unalmas. Ez a Pellinorok kötelessége – közli csüggedten.

– Mi az a Csahos Fenevad? – érdeklődsz.

– Hát, tudod, egy igazán különleges lény. Kígyófeje van meg leopárdteste, hátsó fele, mint az oroszláné, és patái vannak, mint a szarvasbikának. Amerre csak ez a vadállat jár, olyan lármát csap, mintha harminc pár kutya csaholna a gyomrában.

Találkoztál ilyen lényel itt, az állatkertben?

• Igen. → 220

• Nem. → 292

214 Odasétálsz a legtávolabbi asztalnál ülő gyík-szerű lényhez. Hiába ácsorogsz mellette, ő rád sem hederít – álmodozó tekintetével minduntalan az eget bámulja. Mellette az asztalon átlátszó folyadékkal teli vödör áll.

Találkoztál már vele? Ha igen, lapozz a **215**-re, és válassz egy másik asztalt, kivéve, ha van nálad egy **hatszögletű állatbőr**! Akkor lapozz a **356**-ra!

– Szabad? – kérded tőle, a székre mutatva. Lassan feléd fordul, kifejezéstelen tekintettel átnéz rajtad, majd vállat von, és tovább fürkészi az eget. Úgy döntesz, leülsz mellé. Ekkor tűnik csak fel, hogy apró, úszóhártyás kezével egy jókora fadarabot szorongat az asztal alatt. Bemutatkozol neki. Rád sem néz, csak odaböki: – Gallér Ede.

– Miért van nálad egy fatuskó, ha szabad kérdeznem? Nagyon kíváncsi vagyok – igyekszel beszélgetést kezdeményezni. Rád sem bagózik. Tovább próbálgatsz: – Mit nézel ott fenn, az égen?

– A barátomat – feleli.

– A barátodat? – firtatja Gombóc.

– Igen, ott ül a Holdon. De úgysem hiszi el senki. Hiába is mondogatom – feleli csüggedten.

– De, én elhiszem – feleled nem túl meggyőzően.

A gyíkszerű ekkor feléd fordul. Fénytelen halszemével rád mered, és jelentőségteljesen közli:

– Jól jegyezd meg, a baglyok nem azok, aminek látszanak!

Ezután maga elé húzza a vödrot, és váratlanul bele dugja a fejét. Rövid idő után kiemeli. Figyeled, ahogy a vízcseppek lassan csurognak le ezüst pikkelyes nyakán a gallérjára. Majd újra az ég felé fordul, és bármit

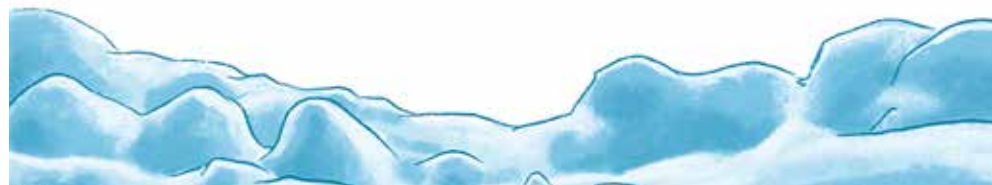
teszel, már nem tudod kikökkenteni a koncentrációsádból. Úgy döntesz, továbbállsz.

- Odasétálsz egy másik asztalhoz is? → **215**
- Ha még nem tetted volna, odamehetsz a pulthoz, hogy megnézd, mit lehet kapni a Falodában. → **201**
- De távozhat is a Faloda tisztásáról. → **203**

215 Melyik asztalhoz mész oda (ahol még nem voltál, vagy ahol valami dolgod akad)?

- A szőrös teremtményhez? → **210**
- Vagy a Kárókatonaéhoz és társához? → **211**
- Esetleg a piros fejű lényhez a busz mellett? → **212**
- Vagy a páncélos lovaghoz? → **213**
- Netalántán a gyíkszerű teremtményhez? → **214**
- Vagy továbbindulsz a tisztásról? → **203**

216 Összeszeded a bátorságod, és ráharapsz a kukacra. Micsoda finom csemege! Ki gondolta volna! A pomogács, látván, hogy egy tálból csemegetek, egészen feloldódik a társaságodban.

– Különleges kukacdiétán vagyok – magyarázza. – Ezen a héten csak a **Pampák Vad Kukacait** fogyasztom. Nyugodtan tegyél el belőlük uzsonnára is! Jól fog jönni!

Megköszönöd kedves ajánlatát, és elcsomagolsz néhány fogas kukacot egy szalvétába, vigyázva, nehogy megharapjanak.

- Most megkérdezed, hogy nem látta-e Dodót véletlenül? → **359**
- Vagy elköszönsz tőle, és odasétálsz még valakihez beszélgetni? → **215**
- Esetleg odamész a pulthoz, ha eddig nem tetted volna? → **201**
- Ha egyik sem, távozol a Faloda tisztásáról. → **203**

217 Barátságosan üdvözlöd a piros fejűt, és udvariasan megkérdezheted, hogy leülhetsz-e mellé egy kis tereferére. Még egyszer megköszönöd, hogy megmentett a téged üldöző rémisztő kagylótól, és elhozott ide, a Falodába. Piros Pojáca borzasztóan megörül, hogy újra lát. Lelkesen helyet kínál maga mellett, és nyomban oda is kurjantja a büfésnek:

– Hallod-e, cimborá, lódíts már ide nekünk még két pohár békanyálát!

Miközben a büfés lassan odaslattyog az asztalotokhoz két zöld trutumóval teli pohárral, ti végigméritek

a körülöttetek ülő furcsa szerzeteket. A piros fejű, aki láthatóan nagyon tájékozott az itteni viszonyokat illetően, lelkesen magyaráz:

– Az a gyapjas, aki úgy néz ki, mint egy túlméretes felmosóröngy, bármily rémisztő is, igen jámbor állat – mutat a pulthoz legközelebb eső asztalra. – Minden éjjel itt eszegeti az aktuális diétás kosztját. Az a két madár, akik annál a kerek asztalnál susmusolnak – mutat a Kárókatonára és a Hullámos Gelicére –, hetente egyszer találkoznak, és elmesélik egymásnak az aktuális pletykákat. Nem állnak szóba senki mással, elég barátságatlan egy népség. Ott messzebb, a fákhoz közel az a magányos, gyíkszerű teremtmény, aki az eget bámulja, az Gallér Ede. Ő aztán fura szerzet. Túl sokat nézte a tévét, és nehezen tudja megkülönböztetni a valóságot a kedvenc sorozatától. Emellett a fejébe vette, hogy nincs más barátja, csak egy, aki a Holdon él. Mindenki bolondnak tartja. Persze bátran próbálj meg beszélgetni vele, hátha megoldódik a nyelve! Őket ismerem, de van egy új vendég is. Azt az ezüstruhást a kutyával – mutat a lovagra – még nem láttam itt soha. Még egy kicsit beszélgetsz a Pojácával, majd elköszönsz tőle.

- Oda szeretnél még ülni valakihez beszélgetni? → **215**
- Vagy elsétálsz a pulthoz megnézni a kínálatot (ha még nem tetted volna)? → **201**
- Esetleg továbbmész a tisztásról? → **203**

218 – Szép estét, mi járatban? – köszön rád barát-
ságosan Piros Pojáca.

– De örülök, hogy találkoztunk! Csak te tudsz se-
gíteni nekem!

– De jó, pont én? Mire lenne szükséged? – kérdi
készségesen a piros fejű.

– Hát, némi gépszírra – közlöd, miközben a rozzant
járműre sandítasz.

– Gépszírra? – kérdi meghökkenve. – Mi az, berozs-
dásodtál?

– Egy különleges főzetbe lesz – magyarázod. – Nem
könnyű gépszírt szerezni így az éjszaka közepén...

– Ó, hát persze hogy van, szívesen adok belőle.
A biomotor alkatrészeihez is szükség van zsírra, hogy
jobban csússzanak! Pillanat!

Felhajtja az italát, egy sűrű, babarózsaszín, apró
szőrdarabokkal dúsított lötytyöt, majd fogja az üres
poharat, és eltűnik a busz mögött. Hosszas kattogás,
löttyenés, cuppogás és gluggyanás után megjelenik,
fülig olajosan, és lelkesen átnyújtja a fekete zsírral teli
ragadós-csúszós poharat. – Íme, a **gépszír**. Sok szeren-
csét a főzethez!

Megköszönöd a kedvességét.

- Odamész még a lovaghoz (ha eddig nem próbál-
koztál nála)? → **391**
- Vagy elhagyod a tisztást? → **203**

219 A piros fejű, aki láthatóan nagyon tájékozott az
itteni viszonyokat illetően, lelkesen magyaráz:

– Az a gyapjas, aki úgy néz ki, mint egy túlméretes
felmosóröngy, bármilyen rémisztő is, igen jámbor ál-
lat. – mutat a pulthoz legközelebb eső asztalra. Minden
éjjel itt eszegeti az aktuális diétás kosztját. A két madár,
akik annál a kerek asztalnál susmusolnak – mutat a Ká-
rókatonára és a Hullámos Gelicére –, hetente egyszer
találkoznak, és elmesélik egymásnak az aktuális plety-
kákat. Nem állnak szóba senki mással, elég barátságta-
lan egy népség. Ott messzebb, a fákhöz közel az a ma-
gányos, gyíkszerű teremtmény, aki az eget bámulja, az
Gallér Ede. Ő aztán fura szerzet. Túl sokat nézte a tévét,
és nehezen tudja megkülönböztetni a valóságot a ked-
venc sorozatától. Emellett a fejébe vette, hogy nincs más
barátja, csak egy, aki a Holdon él. Mindenki bolondnak
tartja. Persze próbálj csak meg beszélgetni vele, hátha
megoldódik a nyelve! Őket ismerem, de van egy új ven-
dég is. Azt az ezüstruhást a kutyával – mutat a lovagra –
még nem láttam itt soha. És persze ne feledkezzünk el
arról a kék alakról ott a pult mögött! Ő Frédi, a büfés.

- Elbúcsúzol a piros fejűtől, és odaülsz még valaki-
hez beszélgetni? → **215**
- Vagy elsétálsz a pulthoz megnézni a kínálatot (ha
még nem tetted volna)? → **201**
- Esetleg továbbállsz a tisztásról? → **203**

220 – Én találkoztam veled, nem is olyan rég! A Japánkertnél! Ezen az éjszakán! – kiáltod lelkesen. – Korábban láttam egy jelet egy ablakon, és azt követtem! És oda volt írva, hogy szóljak a lovagnak erről! Vagyis neked!

– Komolyan? Micsoda fantasztikus hír! És mondd, láttad, hová ment? Hol találom? Várjunk csak! – torpan meg. – Egészen biztos, hogy őt láttad? Annyi szörny rohangál itt éjfél tájban...

Biztosítod, hogy csakis a Csahos Fenevad lehetett az, tökéletesen illik rá a leírás. Pontosan elmeséled a lovagnak a találkozásotok körülményeit. Pellinorba visszatér a lelkesedés.

– Ez tényleg ő! És exkrementumot hagyott? – kérdi izgatottan.

– Exmicsodát? – értetlenkedsz.

– Hát, exkrementumot. Az az űzött vad ürüléke.

– Vagyis a kakija – magyarázza Gombóc.

– Áhá, most már értem! És milyen az az exkrementum? – érdeklődsz. – Honnan ismerem fel, hogy a Csahos Fenevadtól származik?

– Minden állatfaj exkrementuma egyedi. A Csahos Fenevadét nagyon könnyű azonosítani. Apró, lila színű és szálakból áll. Könnyen szétmorzsolódik.

• Van nálad egy ilyen **lila ízé**? → **221**

• Netán több is? → **222**

221 Előkotrod a táskádból a szálas **lila ízét**, és megmutatod Pellinornak.

– Ez az, bizony ám, semmi kétség! Habár elég régi darab. Remélem, meg fogjuk találni! Kérlek, ha a fenevad újabb nyomára bukkansz, mindenképp értesíts!

– Hogyan? Talán küldjek levelet? – kérded.

– Hát, úgy tudom, a posta igen túlterhelt mostanában. Mire ideérne a levél, a Csahos Fenevad hegyenvölgyön túl jár majd. De van jobb módszer! Tessék, itt ez a **tülök**! – nyújt oda egy díszesen faragott kürtöt Pellinor. – Egy tülök szarvából készült. A tülök a Pellinorok kedves háziállata ősidők óta. Nagyon közel áll hozzánk – teszi hozzá meghatódottan.

– Sejtem, miért – jegyzi meg epésen Gombóc a kapucniban.

– Ha bárhol, bármikor friss exkrementumot találsz, csak megfűjod ezt a tülköt, és én menten ott termek!

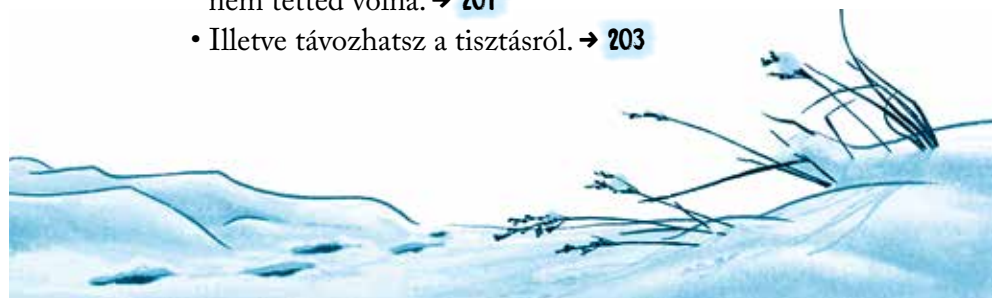
– Nagyon köszönöm!

Elteszed a kürtöt, és elbúcsúzol a lovagtól, aki sokkal bizakodóbbnak és boldogabbnak tűnik, mint elsőre.

• Ha gondolod, még beszélgethetsz valakivel a Faloda vendégei közül. → **215**

• Vagy megnézheted a kínálatot a pultnál, ha még nem tetted volna. → **201**

• Illetve távozhatsz a tisztásról. → **203**

222 – Több is van belőle! – azzal előkotrod a táskából a lila szálas ízét, és megmutatod a lelkes Pellinornak. – Azt hiszem, tudom, merre jár a Csahos Fenevad! Ezt keletre találtam, a szomszéd tisztáson!

– Ujjé!!! Micsoda öröm! Induljunk ízibe! – szól Pellinor, és felugrik a székből, vagyis csak felugorna, mert elfelejti, hogy páncélban van. Így nagy nehezen feltápáskodik, és bebotorkál a fák közé, ahol gyönyörű fehér paripája várja. Hathatós segítségével sikerül feltornászni magát a lovára, és a kutya pórázát megmarkolva nekiiramodik kelet felé. Te is sietve loholsz utána, mialatt a Faloda többi vendége az itala mellől figyelni kivonulásotokat. A piros fejű még lelkesen integet is nektek. Hamarosan magatok mögött hagyjátok a tisztást, és a fák között sétáltok. A hangok lassan elhalnak, csönd borul rátok. Elég döcögösen haladtok, mivel a lovag kutya a minduntalan odaszalad egy fához, és köréje csavarodik.

– Ejnye, gyere már, te kutya, hagyd a fenébe azt a bokrot. Pfuj, pfuj, szófogadatlan. Tudniillik szenvedélyesen űzi a vadat. Engedelmeskedj, ha mondom! Sosem engedelmeskedik – teszi hozzá.

Nagy sokára eljuttok a szomszédos bozótos tisztásra.

– Ez az! – kiáltod oda a lovagnak.

– Hé, te, hóóóó! – fékezi Pellinor a lovát, mire az olyan hirtelen lecövekel, hogy a lovag keresztülbukázik rajta, és elterül a földön, mint egy páncélos béka.

– Mindig így szokott leszállni? – kérdi őszinte érdeklődéssel Gombóc, mialatt nagy nehezen talpra állítod a lovagot.

– Nem, ezt most csakis a ti kedvetekért mutattam be – válaszolja Pellinor, miután imbolyogva sikerül feltápáskodnia.

Megmutatod neki a keskeny járatot a rekettyésben. Egymás után bebújtok a bokorba, és hamarosan már a pocsolánál vagytok, ahol a lila exkrementumot találtad. A hatalmas állat lábnyomai még mindig látszanak a pocsolya közelében. A kutya vadul szaglászni kezd, majd fájdalmasan felvonít, és futásnak indul kelet felé, magával rántva a lovagot.

– Szagot fogott – vigyorog vissza lelkesen a pórázba kapaszkodva Pellinor, majd eltűnik egy fa mögött. Te is követed őket az úttalan úton. → 334

223 A Falodában nem sok minden változott, mióta utoljára itt voltál.

- Most szeretnél a büféssel beszélgetni? → 201
- Netán az asztalnál ülőkkel (ha nem társalogtál még minddel, vagy dolgoz van valamelyikükkel)? → 215
- Úgy hallottad, hogy itt a Falodában kölcsönkérhetsz pár evezőt? Érdeklődj a büfésnél! → 369
- Ha nem szeretnél csevegni senkivel, továbbindulsz a tisztásról. → 203

224 – Sajnos ilyesmit még nem találtam, de mostantól nyitva tartom a szemem! – ígéred.

– Kérlek, ha a nyomára bukkansz, mindenképp értesíts! – unszol Pellinor.

– Hogyan? Tán küldjek levelet? – kérded.

– Hát, úgy tudom, a posta igen túlterhelt mostanában. Mire ideérne a levél, a Csaos Fenevad hegyenvölgyön túl jár majd. De van jobb módszer! Tessék, itt ez a **tülok!** – nyújt oda egy díszesen faragott kürtöt Pellinor. – Egy tulok szarvából készült. A tulok a Pellinorok kedves háziállata ősidők óta. Nagyon közel áll hozzánk – teszi hozzá meghatódottan.

– Sejttem, miért – jegyzi meg epésen Gombóc a kapucniban.

– Ha bárhol, bármikor friss exkrementumot találsz, csak megfújod ezt a tülköt, és én menten ott termek!

– Nagyon köszönöm!

Elteszed a kürtöt, és elbúcsúzol a lovagtól, aki sokkal bizakodóbbnak és boldogabbnak tűnik, mint elsőre.

- Még, ha gondolod, beszélgethatsz valakivel a Faloda vendégei közül. → **215**
- Esetleg megnézheted a kínálatot a pultnál, ha még nem tetted volna, → **201**
- illetve távozhatsz a tisztsárról. → **203**

225 Rövid gyaloglás után az út, amin haladsz, egyenesen nekivezet egy óriási fának. Már a törzse is annyira hatalmas, hogy szinte az egész tisztást elfoglalja.

Ha már jártál itt, lapozz a **194**-re! Ha nem, olvass tovább!

A fa koronáját, hiába fürkészed, csak ködösen látod. Olyan, mintha fenn, a magasban megakadt volna rajta egy jókora felhő. Vagy ezek csak havas ágak az éjsötétjében? Próbálsz kitalálni, milyen fa lehet. Érdes kergéből, göcsörtös ágaiból arra következtetsz, hogy ez egy öreg tölgy. Talán a kert legöregebb lakója. Ekkor egy apró fémtáblán akad meg a szemed. „Ezeréves Tölgy” – olvasod rajta. Körbesétálsz a gigantikus törzset, és közben átlépdelsz a fa kigyószerűen tekergő gyökerei fölött. Vajon hány barátoddal tudnád körbeölelni? – morfondírozol, amikor egyszer csak Gombóc közli veled:

– Nocsak, ott egy kilincs!

Tényleg! A fára, úgy derékmagasságban, egy sárgaréz kilincset szereltek. Fényesre kopott a sok használattól.

Mit teszel?

- Megpróbálsz lenyomni a kilincset? → **228**
- Vagy megmászod ezt a hatalmas tölgyet (ha valaki már említette)? → **227**
- Esetleg elindulsz valamelyik ösvényen? → **194**

226 Tovább üldözitek a Csahos Fenevadat északnak. Errefelé dombossá válik a vidék, ritkul az erdő, és fehér hősipkás kövek hevernek szerteszét. Pellinor előtted botorkál, két madzagon húzva maga után állatait. A ló engedelmesen üget, a kutya pedig olykor-olykor feltekeredik egy fatörzsre, vagy nagy élvezettel lepisil egy követ. Kicsit már kezded unni ezt a vadúzést, pláne, hogy kövér kandúrod nem hajlandó a saját lábán ügetni, hanem még mindig a kapucnidban lustálkodik. Pellinor lelkesedése is láthatóan alábbhagy.

– Én mondtam, hogy unalmas. És most azt sem tudom, hol vagyunk – néz körbe csüggedten.

– Ott van valami! – mutatsz a távolba, ahol egy dombon mintha sötét sziklafal húzódná.

Odasiettek. Egy kisebb emelkedő után kiderül, hogy amit fekete sziklának néztetek a sötétben, az valójában egy vár homlokzata. A jókora kövekből épült szürke fal egyhangúságát csak egy baljós torony töri meg. Mellette kapu nyílik. Ahogy állsz és nézelődsz, furcsa érzés kerít hatalmába. Olyan ismerős ez a hely! Hiszen ez a Bagolyvár! A hideg falak tövében borzongás fut végig rajtad. Valami azt súgja, hogy egészen közel vagy Dodóhoz! Épp azon gondolkodsz, hogyan lehetne észrevétlenül belopakodni a várba, mikor meghallod a lovag hangját:

– Nocsak, ez lenne az állatkerti lovagok vára? – és egykedvűen besétál a boltozatos főkapun, maga után húzva a vonakodó ebet.

Dermedten állsz, amikor hirtelen hatalmas csörömpölés üti meg a füledet. Azonnal berohansz a várkapun, és ott meglepő kép tárul a szemed elé: a holdfényben tisztán kirajzolódik előtted a kihalt várudvar, közepén pedig egy kidudorodó, kockás terítőn ott hal a lovag, aki a páncélcörömpölésből ítélve irdatlan nagyot eshetett. Az abrosz, ami alól egy állat kígyózó hátsó fele lóg ki, halkan nyöszörög. Mögöttük egy kiskapu nyílik, ahol a hatalmas kígyó hátsó része eltűnik. Milyen furcsa, ezt a kis kaput még sosem vetted észre a Bagolyvár falán, valószínűleg zárva tartják napközben. A lovag büntudatosan tekint rád.

– Ahogy nagy hévvel bevonultam ide, a várba, megbotlottam egy kiálló kőben, és rázuhantam valami puhára – közli.

A terítő alól csak egy halk nyögés jön válaszul. De amitől teljesen eláll a szavad, az a terítő melletti kő, amiben a lovag hasra esett. Hát az a kő egészen olyan, mint az apukád szalmakalapja, amit legutoljára Dodó viselt! Odahajolsz, és sietve kaparni kezded róla a havat. Gombóc természetesen nem segít, pedig nagyon is jól ért az ásáshoz. Sokat gyakorol a macskaalmában. A lovag viszont készségesen feltápáskodik, és beáll a hólapátoló brigádba. Így egykettőre előkerül a szalmakalapos alak – busa fej, apró gombszem, párna alakú test. De hiszen ez Töhötöm, a plüss víziló! Mintha épp betekintene a kockás terítő alá.

– Hú, ez szerencsére nem Dodó! – sóhajtasz fel megkönnyebbülve. – Csak Töhötöm.

– Kár, hogy kővé változott. Így már nem igazi párának – tapint rá a lényegre Gombóc.

Csak ez történhetett. Nincs az a villámkezü szuper-szobrász, aki ennyi idő alatt ilyen tökéletes Töhötöm-hasonmást faragott volna ki. Jó lenne tudni, mitől kővült meg Töhötöm, és hova tűnt Dodó.

– Sziasztok! – hallatszik egy vékony hangocska az abrosz mögött lévő apró kapuból, és kikukucskál egy borzas, szőke fej.

– Dodó! Hál’ istennek! – öleled át megkerült kistesódat.

A kandúr kiugrik a kapucnidból, és üdvözlésképpen Dodó lábához dörgölődzik. Ilyenkor persze a hó sem zavarja. Mikor Dodó megvakargatja a fülét, kéjes dorombolásba kezd. Macskázás közben szemügyre veszed a tesód. Szerencsére jól van, csak kicsit fáradtnak tűnik, és az arca szép piros színt öltött a hidegben. A lovag mosolyogva fordul Dodóhoz.

– Á, megkerült az elveszett báránka! Micsoda magasztos pillanat! Üdvözöllek, ifjú hölgy! – nyújt kezét a tesódnak.

– Helló! Te igazi lovag vagy? Hú, de klassz a kardod! Én is ilyen páncélt akarok! – jelenti ki Dodó ragyogó szemmel.

– Igen, lovag volnék. Neked meg pompás a térdénél szakadt piros zsebes nadrágod! Bárcsak én is ilyet

viselhetnék! Igaz, a páncél alatt nem látszódna – feleli szomorúan Pellinor.

Egy hűvös fuwallattól megborzongsz. Jó lenne indulni! Ki tudja, meddig van nyitva az átjáró, amin keresztül idejöttetek! Megfogod Dodó kezét, és nekiindulsz.

– Gyere, hazamegyünk! – Dodó finoman kihúzza a kezét a tiédből, odaszalad a kő-plüss vízilójához, és átöleli.

– Ne félj, nem hagyunk itt, Töhötöm! Ugye, nem? – pillant rád esdeklően.

– Hát, szerintem de. Fogalmam sincs, mit kezdünk otthon egy kő-plüss vízilóval – vonod meg a vállad tanácstalanul.

Dodó elgondolkozva szemléli kővé vált barátját.

– Talán a szoba díszé lehetne. Vagy kitehetnénk a kertbe a törpe helyett. Jól mutatna a virágágyásban. Tűzhetnénk egy margarétát a kőkalapjára – ábrándozik.

– Dodó, meg sem bírjuk mozdítani! – csóválod a fejed.

– Akkor talán vissza kéne változtatni. Hátha a lovagnak van valami ötlete! Nem ismeresz egy varázslót véletlenül? – fordul a tesód Pellinor felé csillogó szemmel.

– Réges-régen ismertem egy nagy varázslót, de már évszázadok óta nem találkoztunk. Szerény tudásom szerint kővé válás ellen van orvosság, de én nem értek az ilyesmihez. Nem tudok segíteni, pedig egy lovagnak

az volna a feladata! Kudarcot vallottam. Már a Csa-hos Fenevadat sincs kedvem tovább üldözni. Inkább visszamegyek a Falodába még egy békanyálért. A zöld szín állítólag felvidít. – közli elkeseredetten. – De mielőtt elválnának útjaink, még szeretnék adni neked valamit – fordul feléd. – Tudod, hálám jeléül, hogy társam voltál a fenevad hajkurászásában.

A lovag jobbra dől, balra dől, majd ugrándozni kezd, a páncélját rázogatva. Csodálkozva figyeled, hogy mi üthetett bele. Egyszerre csörrenést hallasz – kipottyant a páncélból egy különleges gonddal lerágott **csirke-lábszáracsont**. A lovag csodálkozva fürkészi, mintha valami másra számított volna, majd vállat von, és oda nyújtja neked.

– Használd egészséggel... – közli letörten.

– Milyen szép csirkecsont! Honnan van? – érdek-lődik Dodó.

– Hát, Behemóttól kaptam... Várjunk csak! Ha nincs más megoldás, talán Behemót tud nektek segíteni. Ő amolyan hatalmas, vízilószerű teremtmény elefántfülekkel, pult és minden a Falodában. Ha jól sejtem, épp itt, a közeli tisztáson gyűjt jégcsapot, tőlünk nyugatra. Mindenképp keressétek meg, hátha van valami mentő ötlete! Isten veletek, a Falodában megtaláltok!

Pellinor int, és elballag. Mögötte lassan poroszkál a paripája és a lompos fehér eb. Bánatosan pillantasz utánuk, kezekben a lerágott csirkecsonttal. Dodó

várakozásteljesen néz fel rád. Közli, hogy ő mindenképp itt marad Töhötömmel, amíg az vissza nem változik. Mit teszel?

- Elindulsz rögtön nyugatra, hogy Behemóttól tanácsot kérj? → **232**
- Vagy megnézed, hátha van valami a hátizsákodban, amivel segíteni tudnál Töhötömön? → **199**

227 A fa tele van üregekkel, göcsörtökkel, girbegurba törzsén gond nélkül találsz fogást. Könnyedén kapaszkodsz felfelé, egyre közelebb kerülve az ágas-bogas koronához. A mászás egyre fárasztóbb, és még sehol sincs a fa teteje. Megpihensz egy vastag ágon, kifújod magad, és körülnézel. Alattad a többi fa lágyan ringatózik a könnyű szellőben. Tőled délre, egy apró tisztás közepén észreveszel egy sziklát, amire jókora X-et rajzoltak. Nyugatra valamin megcsillan a fény a fák között. Északnyugatra, egész közel egy másik tisztást látsz, ahol mintha apró lények mozognának. Ugyanebben az irányban, távolabb, sziv alakú rétre leszel figyelmes. Északnak keskeny ösvény vész a fák sűrűjébe. A hold kerek camembert-ként tündököl a fejed fölött az égen. Mikor már mindent láttál, óvatosan ereszkedni kezdesz a hatalmas ágakon. Egyszer csak egy apró tárgyra leszel figyelmes, ami az

egyik ág végén himbálózik. Jó sokáig nyújtózol, mire eléred. Egész közelről kell nézned, hogy felismerd – egy aprócska **citromsárga zsebórárt** tartasz a kezeden, ezüst óraláncon. Az időt nem tudod leolvasni róla, annyira kicsi a számlap. Elsüllyeszted szerzeményed a hátizsákodba, és leereszkedsz a földre.

- Most továbbmehetsz valamelyik ösvényen. → **194**
- Vagy megpróbálhatod lenyomni a fán lévő kilincset. → **228**

228 Odalépsz a tölgyhöz, és finoman lenyomod a kilincset. Halk nyikorgással egy ajtó válik láthatóvá a fában. Olyan tökéletesen illeszkedik a kéreghez, hogy eddig nem is lehetett észrevenni. Finoman kinyitod, és bekukucskálsz a fába. Egy hatalmas üreget találsz, ahol elférne akár egy medve is. Nagyon reméled, hogy a medvék ilyenkor téli álmot alszanak valahol jó messze tőled, egy barlangban, és nem próbálják betuszkolni magukat különféle fák üregébe. Előveszed a Baglyocskát, és bekapcsolod. Az otthonos kék fényel körülölelve belépsz a nyíláson. Ahogy megállsz és körbenézel, megkönnyebbülten veszed észre, hogy éppen csak nem pottyantál bele egy jókora lukba, ami pont a lábad előtt tátong. A nyílásban

meredek csigalépcső vezet le a mélybe, ahonnan meleg, párás levegő áramlik fölfelé.

- Lesétálsz a csigalépcsőn? → **229**
- Vagy inkább valamelyik fenti úton távozol a tisz-
tásról? → **194**

229 Elindulsz lefelé a kivilágítatlan lépcsőn. A mélyből halk vízcsobogás hallatszik. Hiába a Baglyocska barátságos fénye, kicsit aggódva lépkedsz lefelé a nyirkos korlátba kapaszkodva. Nem úgy Gombóc! Őt nem tántorítja el holmi sötét üreg! Most, hogy végre nem ropog hó a lábatok alatt, kiugrik a kapucnidból, és lerobog a lépcsőn. Te is hamarosan utoléred. Ahol a csigalépcső véget ér, megérkezel egy tágas, nyugatnak tartó föld alatti csatornába. Közepén gőzölgő víz hömpölyög, ennek a csobogását hallhattad fentről. Kellemes meleg ölel körül, a kabátodat is kigombolod. Gombóc lelkesen a lábadnak dörgölőzik, majd leheveredik, és ide-oda gurul.

– Tetszik ez a hely, olyan, mint egy jó kis penészes pince! Nem hoztál magaddal véletlenül macskakéfért?

Közlöd, hogy nincs nálad efféle luxuscikk, majd körbenézel, hogy merre mehetnétek tovább.

- Nyugatnak indulsz a csatornában a gőzölgő víz mellett? → **79**
- Vagy nem nyerte meg a tetszésed ez a hely, és visszakapaszkodsz a csigalépcsőn? → **198**

230 Bekukucskálsz a folyosó falában található nyíláson, de nem látsz mást, csak sötétséget. Bedugod a Baglyocskát, és csodálkozva látod, hogy kettő van belőle, a padlón egy pont ugyanolyan lámpás fénylik! Éles eszeddel hamar ráébredsz, hogy csak Baglyocska tükörképe világít odabenn a sötét víztükör alól. Úgy látszik, amolyan föld alatti víztároló-féleségbe botlottál. A kis mesterséges tavat körben meredek sziklafal határolja, ami felfelé elkeskenyedik, és a sötétségbe vész. Meleg pára száll az arcodba. Belenyújtod a kezed a vízbe, de gyorsan ki is kapod. Tűzforró! A tározóból egy cső vezet ki a bugyogó vizet a csatornába, ahol állsz. Úgy látszik, ez látja el meleg vízzel az állatkertet. Körülnézel a járatban.

- A csatorna keletre kiszélesedik, és hosszasan fut a föld alatt, a partján kényelmesen végig lehet sétálni. Erre indulsz? → **238**
- Nyugatra a csatorna véget ér, az út egy felfelé vezető keskeny járatba torkollik. Ezt választod? → **284**
- Ha útközben megéheztél, megeheted a **kolbászos szendvicsed**, ha még megvan. → **233**

231 Bár kincset nem találsz a hátizsákodban, néhány maci formájú színes **gumicukor** ráragad a kezedre. Pironkodva a sárkány orra elé dugod.

– Ezekkel tudok szolgálni. Nem tudom, mennyire értékesek, de szerintem nagyon finomak.

A sárkány csillogó szemmel kapja ki a kezedből a csemegét, és átszellemült pofával hatalmas szájába tömi.

– Mmmm, ez aztán a finomság! A kedvencem! Olyan ritkán jutok hozzá! Pont erre vágytam a pikáns mókuskörömpörkölt után! Köszönöm az értékes ajándékok! No, most én segítek neked. De jól fontold meg, mire vagy kíváncsi, mert csak egy kérdésre felelek! Mit kérdezel a sárkánytól?

- Azt, hogy merre van Dodó? → **297**
- Ha találkoztál Behemóttal, megkérdezheted, hogyan tudnád elmozdítani. → **298**
- Ha hallottál a Titkos-tóról a színes madarakkal, megtudakolhatod, hol található. → **299**
- Vagy arra vagy kíváncsi, hogy miképp került ennyi furcsa állat ide, az állatkertbe? → **300**
- Ha ezeket már mind tudod, nincs itt semmi keresnivalód. Elköszönsz a sárkánytól, majd távozol a barlangból. → **159**

232 Ahogy kísétálsz a várkapun, a nyomokat figyelve észreveszed, hogy a lovag és állatai nem azon az úton távoztak, mint amerről korábban érkeztek. Emlékszel, hogy ők is a Falodához indultak. Lehetséges, hogy találtak egy rövidebb utat? Követed a friss nyomokat az erdőn át nyugat felé. Hamarosan magad mögött hagyod a Bagolyvárat, és a havas sziklát kerülgetve rövid séta után egy fatáblának ütközöl. A tábla mögött kopár, csillogó felszínű dombokat látsz, amin lelkes pingvinek csúszkálnak.

Ha már jártál itt, szólítsd meg egyből a vízilószerű teremtményt, akit a lovag említett. → **392**

Ha korábban még nem vetődtél ide, olvass tovább!

A dombokon mindössze néhány apró fa árválkodik, de azok is szinte eltűnnek a köréjük nőtt jégcsaprengésben. Itt kergetőznek vígan, időnként hatalmasakat bucskázva a fekete-fehér pingvinek. Páran a jégcsapok rejtekében bújócskáznak, míg mások a dombok oldalában csúszkálnak, bukdácsolnak fel-alá. A feneketlen jókedvet mindössze egy apró csoport zavarja meg – a legtávolabbi dombnál bosszús pingvinek hada egy hatalmas, vízilószerű teremtmény körül tolong, és próbálja ide-oda toszogatni, többnyire sikertelenül. Három út vezet ki a tisztásról.

Mit teszel?

- Beszédbe elegyedsz a gondtalanul csúszkáló pingvintársasággal? → 109
- Vagy odamész a távoli csoporthoz, amely a vízilőszerű lényt taszigálja? Gyanús, hogy róla beszélt Pellinor barátod. → 111
- Vagy továbbindulsz innen nyugatnak? → 336
- Esetleg délnyugatnak haladsz, ahol nem messze egy nagyobb tisztást látsz fényekkel? → 328
- Vagy beveted magad a bozótosba a dél felé kanyargó ösvényen? → 103

233 Jól megéheztél, ezért a falhoz támaszkodsz, és kicsomagolod a kolbászos zsömléd. A kandúr lelkesen sündörög körülötted, megérezvén az ínycsiklandó illatokat. Miközben a mozdulatlan víztükröt bámulod, nagyokat harapsz a kissé megnyomódott, de még mindig ízletes uzsonnamaradékból. Gombóc szájába is adsz egy-két falatot, pár kolbászszületet pedig zsebre teszel, hogy későbbre is maradjon. Hirtelen furcsa zajt hallasz felülről. Dermedten látod, hogy a tározó fölött lévő kürtő irányából óriási lángsóva közeledik, és belescap a sötét víztükröbe, mire az bugyborékolva forró hullámokat vet. A láng hamarosan eltűnik, és újra csend borul rád, csak halk fortyogás hallatszik. Eszerint így melegítik ideleln a vizet. Azért kíváncsi lennél, honnan jött a tűz. Úgy döntesz, inkább sietve továbbindulsz, mielőtt egy újabb lángsóva érkezik.

- A csatorna nyugatra véget ér, és az út egy felfelé vezető keskeny járatba torkollik. Erre mész? → 284
- Keleti irányban hosszasan végig lehet sétálni a csatorna partján. Ezt választod? → 238

234 Odasétálsz a vékony fejű kék lényhez, aki épp a pulton, vagyis a Farkaskrokodilon könyököl.

- Jó napot! – köszöntöd.
- Adjisten! Miben segíthetek?
- Szükségem lenne pár dologra. Gépszírra meg egy lovagra. Tudsz segíteni?

– A lovag, az könnyű eset. Menj bátran oda az asztalához! A gépszír sem túl bonyolult. Általában közlekedési eszközökhöz szokott kelleni, hogy finoman gördüljenek. Esetleg próbálkozz a Piros Pojácánál, aki az állatkerti körjáratot vezeti. Ott iszik a busza mellett, ni!

A Farkaskrokodil horkant egyet, te pedig eldöntheted, kihez mész oda.

- A piros fejűhöz, aki a busz mellett csücsül? → 218
- Vagy a lovaghoz? → 391

235 Valami azt súgja, jól teszed, ha újból átrohansz a tisztáson. Az a múltkor is bevált. Keresztülnyargalsz a réten, és továbbfutsz valamelyik úton. De melyiken?

- Keletre egy keskeny, elhagyatott ösvény vezet. Ezt választod? → 337
- Délkeletre egy szintén kevésbé kitaposott út indul, itt nem túl messze fényeket látsz. Elmész addig? → 200
- Dél felé egy hatalmas szikla emelkedik a látóhatár fölé. Tetejéből időnként vékony füstoszlop száll föl. Megnézed? → 17

236 A tisztásra lépve rögtön megérzed az édeskés, bódító illatot. Bármerre nézel, mindenhol álomfűszálak dugják ki lándzsás szárukat a hóból. Gyorsan előkotrod a hátizsákodból a **világoskék csipeszt**, és az orrodra csippented. Még épp idejében, mert már lecsukódna a szemed, és kedved támadna lefeküdni a puha hóba. A kapucnidból halk hortyogás hallatszik – hoppá, Gombócról megfeledkeztél. No mindegy, legalább kipiheni magát! Körülnézel, hogy megtaláld a sárgásfehér tölcséres virágot, amit Gallér Ede említett. Rögtön észre is veszel néhány apróbb példányt a tisztás egy eldugottabb szegletében, és oda sétálsz az egyikhez. Letérdelsz a hóba, egész közel hajolsz a Sápatag Holdvirághoz, és alaposan szemügyre veszed. Kicsit a harangvirágra emlékeztet, csak a tölcsére mélyebb, hosszúkásabb. A belsejéből halk, távoli morajlás kígyózik feléd. Ebbe kellene belebeszélned? Körülnézel, és mikor meggyőződted róla, hogy senki

sem figyel rád, odahajolsz az apró virághoz, és halkan beleszólsz:

– Holdbéli Nyúl! Holdbéli Nyúl, hallasz?

Várakozol. Kicsit nevetségesnek érzed magad – itt hasalsz a hóban, és egy virággal beszélgetsz. Sebaj, úgysem lát senki! Vagy mégis? Ott, a szomszéd levélen mint-ha egy hangya vihogna. Na, jó, még egy próbát teszel, aztán odébbállsz. Megint odahajolsz a virághoz, de ekkor...

– Halló, halló, ki beszél? – süvíti váratlanul egy vékonyka hang valahonnan nagyon távolról. – Halló! Nagyon rossz a vonal. Nem tudnád hangosabbra tekerni?

– Hangosabbra tekerni? De hát én egy virágba beszélek! – válaszolod döbbenet.

Mit teszel?

- Megtekered a virágot? → 237
- Vagy a füledet? → 239
- Vagy Gombóc orrát? → 260

237 A virág könnyedén körbeforog a szárán. – Most hallasz? – kérded.

– Tökéletes! – hallod valahonnan nagyon távolról.

– A Holdbéli Nyúl beszél? – kérded bizonytalanul, bár közben eszedbe jut, ki más lenne a Holdon rajta kívül. Hisz nem valószínű, hogy tolonganak ott az állatok.

– Igen, én vagyok! Miért kerestél? Segíthetek valamiben? – hallatsz a virágból.

- Rögtön megkérdezed, mi a megkövülés ellenszere? → 261
- Vagy kihasználod a lehetőséget, hogy végre társaloghatsz valakivel egy másik égitestről, és elbeszélgethatsz a Holdbéli Nyúllal egy kicsit, mielőtt megrohanod a kérdéseiddel. → 262

238 Hosszasan gyalogolsz a kényelmes, széles csatorna partján egészen pontosan kelet–délkelet felé. Már nagyon vágyakozol a csillagok fénye után, mikor végre-valahára a távolban felsejlik az alagút vége, ahol csigalépcső emelkedik felfelé. Épp egy kovácsoltvas rács mellett haladsz el.

- Megvizsgálod a rácsot (ha még nem tetted volna)? → 252
- Vagy továbbmész keletre, és felkapaszkodsz a csigalépcsőn? → 198

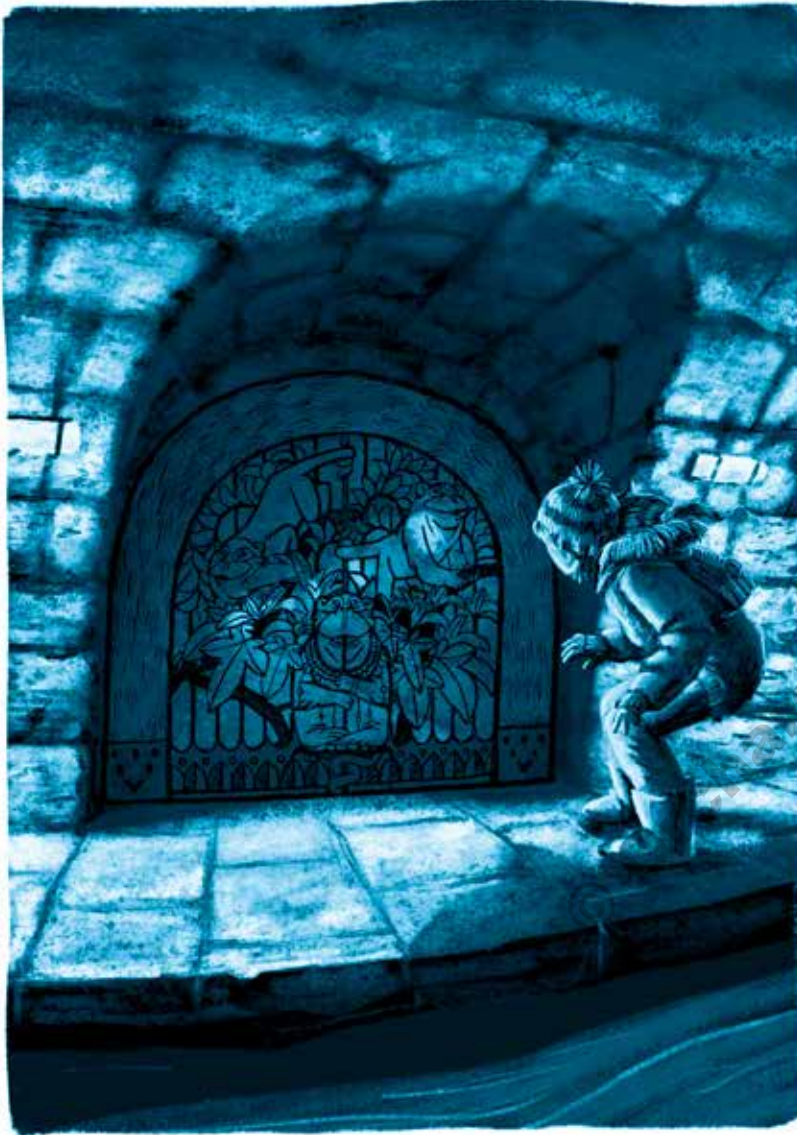
239 Megtekered a füledet. Hát, az az igazság, nem esik túl jól. Jéghideg a fülcimpád, és úgy érzed, ha tovább tekered, letörik. Jólesne egy meleg sapka. Úgy döntesz, inkább a virágot tekered, hátha. → 237

240 Mivel próbálsz kinyitni a majomfejes rácsot?

- Egy páncélos varanggyal? → 242
- Egy majmos kulccsal? → 243
- Vagy egy ásóval próbálsz meg felfeszíteni? → 241
- Ha egyik tárgy sincs nálad, megkérheted Gombócot, hogy nézzen be az ódon járatba. → 167
- Vagy továbbmehetsz nyugatra a csatornában. → 196
- Esetleg elsétálhatsz kelet felé, ahol egy csigalépcső vezet a felszínre. → 198

241 Fogod az ásót, és bedugod a rács és a kerete közé. Egész súlyoddal ránehezedsz. Gombóc fejét félrebillentve, érdeklődve figyeli erőfeszítéseidet. Sajnos hiába tűnt öregnek a rács, nem sikerül kinyitnod. Az ódon csatornaszakasz zárva marad előtted, a majom viszont mintha még gúnyosabban vigyorogna rátkok. Mit teszel?

- Megpróbálsz kinyitni a rácsot egy páncélos varanggyal? → 242
- Vagy egy majmos kulccsal? → 243
- Ha egyik sincs nálad, elindulhatsz nyugatra a csatornájáratban. → 196
- Vagy felkapaszzkodhatsz a csigalépcsőn. → 198

242 A varangyot odadugod a majom szájához. Az állat bambán bámulja a lukat. Semmi sem történik.

– Szerintem nem tudja, mit vársz tőle – jegyzi meg Gombóc.

– Ja, tényleg! Kedves varangy, kinyitnád nekem valahogy ezt a zárat?

– Hát, nem is tudom. Most inkább máshoz lenne kedvem.

– Esetleg megkóstolhatom? – érdeklődik Gombóc. – Bár nem túl guszta, de állítólag a békacomb ízletes.

– Na, jó, megpróbálok kinyitni, csak ezt a macskát vidd innen! – közli kelleetlenül a varangy, és dülledt szemével a rácsra bámul.

Lassan felfújja magát, közben a szemét forgatja. Egyszer csak elpattanó fém hangját hallod, és a rács egy picit megnyílik. Végre bejutottál a lezárt csatornába! A varangy kiugrik a kezedből, és közli:

- Segítettem neked, most visszatérek a társaimhoz.
- Köszönöm! Viszlát! – kiáltod utána.

Figyeled, ahogy az egyre apróbb fénypötty slatyogva felugrál a csigalépcsőn, majd elindulsz az ódon járaton. → 189

243 Fogod a hosszú szárú, majomfejes kulcsot, és bedugod a majom szájában lévő kulcslyukba. Könnyedén elfordul, miközben a vigyorgó majomfej szája legörbül, és egy kudarcot vallott órszem megtört pillantásával tekint rád. Vigasztalóan megpaskolod a fejét, majd elégedetten zsebre teszed a kulcsot, és belépsz a rácson, Gombóccal a nyomodban. → 189

244 Nem kell sokáig várnod, a nyugat felé vezető úton a távolban megpillantod a közeledő lovat, ahogy a holdfény megcsillan az ezüstpáncélján. Hatalmas fehér lován ülve a fenséges fatörzsek között olyan, mint valami földöntúli jelenség. Méltóságteljes vonulását időről időre a kutyája szakítja meg, akit pórázon vezet lova mellett. Az eb minduntalan odaszalad egy fához, és köré tekeredik, alig lehet továbbvonszolni.

– Ejnye, gyere már, te kutya, hagyd a fenébe azt a bokrot! Pfuj, pfuj, szófogadatlan! – hallod a lovag hangját, ahogy közeledik feléd. – Engedelmeskedj, ha mondom! – próbálkozik, mikor a rétre ér a konok ebbel. – Sosem engedelmeskedik – teszi hozzá, ahogy megáll előtted hatalmas fehér paripáján.

– Üdvözöllek! Kürtszót hallottam! Igaz volna, hogy ráakadtál a Csahos Fenevad nyomára?

Mosolyogva nyújtod felé a frissen gyűjtött exkrementumokat.

– Várj, innen fentről nem látom! – közli, majd hosszas küzdelem után lepottyan a lováról. Először elterül a földön, mint egy páncélos béka, mire nagy nehezen felsegítitek a kutyával. Amikor végre imbolyogva lábra áll, felcsapja a sisakrostélyát, hogy megvizsgálja a felé nyújtott lila tárgyat. Örömmel látod, hogy azóta sikerült előbányásznia a szemüvegét a páncélból, mert ott virít az orrán.

– Fantasztikus! – kiáltja lelkesen, az exkrementum vizsgálatába merülve. – Pontosan hol leltél rá eme felbecsülhetetlen értékű leletre?

Megmutatod Pellinornak a rekettyésbe vezető eldugott kis ösvényt. Bevetitek magatokat a bokrok közé, és hamarosan már annál a pocsolyánál jártok, ahol a lila exkrementumot találtad. A hatalmas állat nyomai még mindig jól látszanak a dagonya közelében. Ekkor a fehér, borzas kutya vadul szaglászni kezd az egyik rekettyebokor tövében, majd futásnak ered kelet felé, amerre a legsűrűbb a bozót, magával rántva a lovat. Vajon szagot fogott, vagy csak egy kis testmozgáshoz támadt kedve? Izgatottan követed őket ezen az úttalan úton. → 334

245 Kis csapatotok sietve indul a legrövidebb úton a bejáratú tisztáshoz, ahová az Egyszernyíló Átjárón keresztül érkeztek. Vicsesen nézhetek ki így

együtt! Te füttyörészve bandukolsz olívazöld csizmádban, nyomodban egy piros nadrágos, szalmakalapos kis alakkal, aki minduntalan a hóba borul és hóangyalkásat játszik. Őt követi egy vigyorgó plüss víziló, mellette pedig Gombóc üget, aki végül úgy döntött, a hazaúton mégis a saját lábán jön. Döntésében szerepet játszott, hogy ráébredt, milyen pompás a havat nyalogatni. Töhötöm egyszer csak elővarázsol valahonnan egy marok édes csipkebogyót. Mivel mindannyian jól megéheztetek a hosszú út során, azt majszolgtjátok lelkesen, kivéve persze Gombócot, aki nem rajong az ilyesmiért. A Fókadomboktól dél felé haladtok. Elsétáltok a hatalmas fa mellett, majd egy tisztáznál jobbra fordultok, és hamarosan kibukkantok az állatkert kapujánál.

– Várjatok csak egy pillanatot! – szólsz oda a társaságnak, és visszazaladsz a kapualjban lévő kis szobáskába. Az ajtó most is résnyire nyitva van. Odabenn minden változatlan, csak az illetékes kandúr tűnt el az asztalon lévő könyvhalomról. Leveszed a csizmát és a kabátot, és a helyére teszed, oda, ahol rájuk találtát. Hátha más is elvesztette a testvérét vagy a plüssállatát, milyen jól fog jönni neki is némi meleg ruha! – gondolod. Ha korábban kölcsönvettél egy könyvet, most azt is visszateszed a polcra. Pizsamában, mezítláb vacogva szaladsz vissza a többiekhez. Pont akkor érkezel, mikor Gombóc épp talál egy gödröt a hóban, ahová be tud csusszanni. Ez lesz az Egyszernyíló Átjáró! Igencsak megkönnyebbülsz, hogy nyitva találtátok.

Betuszkoljátok a vigyorgó Töhötömöt a hó alá, majd utána a kandúr is eltűnik az alagútban. Ezután Dodó következik, végül pedig te. Még egyszer visszanezel az éjjeli állatkertre. Keleten már pirkad, jobb lesz sietni! Hamarosan mindannyian ott araszoltok egymás mögött a Baglyocska fényében a nehéz hódunya alatt. Idővel kellemesebbé és szárazabbá válik a világ körülöttetek. Pont, mint egy finom, meleg paplan. A hosszú mászás után kidugjátok a fejeteket alóla. A szobádban vagytok. Hazaértetek. → 400

246 Nem is egy tisztáson állsz, inkább egy jókora bozótosban, melyet utak szabdalnak fel. A hóban lábnyomok tömege. Hiszen ez egy rekettyés!

Ha jártál már itt, lapozz a 247-re! Ha nem, olvass tovább!

Háromfelé ágazik itt az út: egy észak–déli ösvénybe egy nyugat felé tartó utacska fut be. Kelet felé nem látsz ösvényt, csak végeláthatatlan rekettyést. Az utak metszéspontjánál három egymásra tekeredett kígyó szobra emelkedik ki a derékmagas bokrok sűrűjéből. Milyen ismerős ez a szobor! Valóban, kiskorodban sokszor felmáztál rá, mikor az állatkertben sétáltatok. A talpazata tövében különleges színfolt virít. A fehér hóból néhány apró, vörösészöld hajtás kandikál ki. Mellettük különféle lábnyomok, melyek kelet felé eltűnnek a rekettyésben. Mikor bekukucskálsz a bokrok közé, temérdek állatnyomra és apró ösvények

hálózatára lelsz, melyek keresztül-kasul behálózzák ezt a területet. Mintha egy dagonyázót is látnál kicsit távolabb. Valószínűleg vaddisznók és egyéb állatok búvóhelyére leltél. Mit teszel?

- Bemászol a bokrok alá, és megvizsgálod az állatnyomokat? → **248**
- Vagy alaposabban szemügyre veszed a vöröseszöld hajtásokat a szobor mellett? → **250**
- Esetleg máris távoznál a tisztásról? → **247**

247 Van nálad füldegő? Ha igen, lapozz a **255**-re! Ha nincs, a tisztásról három irányba indulhatsz tovább. Észak felé a távolban dombokat látsz. Délre egy jókora fa magasodik. Nyugatra fények tűnnek fel messze, a fák mögött. Merre indulsz?

- Elsétálsz észak felé a dombokig? → **107**
- Vagy délre, a fa irányába? → **225**
- Esetleg nyugatra, ahonnan fények látszanak, és a távolból halk mulatozás zaja üti meg a füledet? → **200**

248 Az egyik lábnyom akkora, mint egy jókora görögdinnye, és ez a tény némi aggodalommal tölt el. Különösen nyugtalanító, hogy egészen frissnek tűnik. Latba veted kiemelkedő nyomolvasói képességedet, és a karmok, illetve a sarok helyzetéből megállapítod, hogy a hatalmas lábú állat délnyugati irányból érkezhetett a tisztásra, majd keletre távozott a bozóton át.

- Még mélyebbre bemászol a bokrok közé, a nyomokat követve? → **251**
- Vagy inkább szemügyre veszed a vöröseszöld hajtásokat? → **250**
- Tovább is mehetsz a tisztásról. → **247**

249 Előkeresed a **gyűrűt**, és odanyújtod a sárkánynak. Bár kissé iszapos, szépen csillog. A sárkány csak rápillant, és megvetően lebiggyeszti a száját. – Ezzel a színes üveggel egy pávánál esetleg próbálkozhatsz, de nem egy sárkánynál! – közli megbotránkozva. – Van nálad valami igazán értékes?

Tudsz valami mást adni a sárkánynak? → **288** Ha nem, elhatározod, hogy visszatérsz, amint valami értékes kincsre bukkansz. Elköszönsz a fenevadtól, és kilépsz a sötét barlangból a holdfényes hegytetőre. → **159**

250 Lekuporodsz a kígyós szobor tövében, és megvizsgálod a fura hajtásokat. Hirtelen erős, bódító illat kerít hatalmába. Finoman megpróbálsz lepucolni a havat a növényről, hogy jobban szemügyre vehesd őket. Legnagyobb csodálkozásodra a hajtás egy ökölnyi, vastag gyökérből sarjad ki, ami félig kiemelkedik a földből, és ráncos emberarca van. Ijedten elkapod a kezed, mert a gyökér barátságtalanul rád pillant. A szeme alatti rész a föld takarásában marad.

Van nálad **füldugó**? → 257

Elgondolkodsz, hogy kiásd-e teljesen, mikor Gombóc rémülten kiugrik a kapucnidből, és előtted terem.

– Szerintem jobb, ha nem ásol tovább! – figyelmeztet megfontoltan.

– Már miért ne? – kérded csodálkozva.

– Véleményem szerint ez egy mandragóra. Afféle különleges varázserővel bíró növény. Ha kihúzod a földből, olyan visításba kezd, amit nem tudnánk elviselni. Főleg én nem – közli Gombóc.

– Te honnan tudsz ilyen dolgokat? – csodálkozol.

– Többször szunyókáltam egy botanikai témájú könyvön még gondtalan szobamacska koromban – vallja be a kandúr.

Úgy döntesz, hogy hallgatsz rá. Amúgy is gyanús egy ilyen emberfejű növény.

- Most benézhetsz a bokrok alá, ha még nem tetted volna. → 251
- Vagy továbbindulhatsz a tisztásról. → 247

251 Térdre ereszkedsz, és a szúrós ágakat félrehajtva négykézláb bemászol a bokrok alá. Az alsó lábszárad jéghideg, a nadrágod térdén pedig két jókora folt virít. Egy ideig követed a jókora nyomokat egészen addig, ahol a hatalmas lény keresztülgázolt egy méretes barna pocsolján. Rajta kívül rengeteg kisebb-nagyobb állat járhatott még erre a nyomok alapján. Néhányan a szomjukat csillapították a zavaros vízben, mások alaposan behentergőztek a dagonyába. Neked sem egyikhez, sem másikhoz nincs kedved. Úgy döntesz, visszatérsz a tisztásra, de ahogy megfordulsz a pocsolja mellett, észreveszed, hogy az orrod előtt valami virít a sárban. Egy egész halom apró, **lila, formátlan izé** hever a pocsolja szélén. Óvatosan felemeled. Szálas, szilárd anyag, de úgy érzed, könnyen eltörhet, szétmorzsolódhat. Furcsa, kicsit langyos az érintése.

Mit kezdesz vele?

- Találkoztál már ilyesmivel? → 195
- Ha nem, elteszed a furcsa dolgot, és óvatosan kimászol a bokrok közül. Most megvizsgálhatod a vöröseszöld hajtásokat. → 250
- Ha nem érdekel a botanika, továbbmehetsz a tisztásról. → 247

252 Odasétálsz a kovácsoltvas rácshoz. Mögötte egy ódon járat dereng fel. Sokkal régebbinek tűnik annál, mint amiben épp állsz.

Fala sötét, kopott, mohos kőtömbökből épült, és keresztül-kasul szövik a pókhálók. Itt-ott deszkákkal támasztották alá az omladozó mennyezetet. Hát, itt jó régen nem járhatott senki! Miközben vizsgálódsz, feltűnik, hogy maga a rác is igen különleges, ágakat és leveleket mintáz, amiből kidugja a fejét egy élethűen vigyorgó majomfej. A szája közepén apró kulcslyuk. Megpróbálsz kinyitni a kaput, de meg sem moccan.

Mit teszel?

- Van nálad valami, ami talán nyitja a zárat? → 240
- Ha nincs, esetleg megkérheted Gombócot, hogy nézzen be. → 167
- Vagy elindulhatsz a csatornában nyugat felé. → 196
- Vagy keletre, ahol nem messze egy csigalépcső vezet felfelé. → 198

253 Azonnal tudod, hogy a Csahos Fenevad nyomára akadtál! A nyomok egészen frissek, itt kell lennie valahol a közelben!

– Gombóc, mit szólsz egy kis Csahos Fenevad hajkurászásához? – rikkantod, miközben négykézláb kicsemeresz a bokrok közül.

– Én inkább pihennék, de felőlem te hajkurászhatod – hallatsz a kapucnidból.

Ahogy végre felegyenesedsz, kitúrod a táskádból a tulok szarvából készült **tülköt**, nagy levegőt veszel, és teljes tüdőből beletrombitálsz. Borzalmas, recsegő hang töri meg az erdő csöndjét. A közelben ólalkodó állatok, ha voltak, most egész biztosan hanyatt-homlok elmenekültek. A tülkölés keltette hangzavar elmúltával nehéz csönd üli meg a tisztást. Leteszed a hóba a hátzszakodat, és kényelmesen rátelepedsz Pellinorra várva. → 244

254 Kiveszed a zsebedből a korábban talált formátlan lila tárgyat, és összehasonlítod ezzel a halommal. Jól sejtetted, teljesen megegyeznek, mint ha testvérek volnának! Hoppá, ezeket valószínűleg az hatalmas fenevad hagyta szerteszét, aminek a nyomait követted a Japánkerttől! Vagyis ezek a hatalmas, friss lábnyomok is hozzá tartoznak! A jelekből ítélve nemrég járhatott erre, és innen kelet felé nyargalt tovább. A fejedben nagyjából kirajzolódik a fenevad útja az erdőn át (meg is próbálhatod bejelölni a térképen,

merre mehetett). Nagyon büszke vagy magadra, hogy ilyen komoly összefüggéseket tártál fel! Mint egy igazi nyomozó! A melled is kidülleszted, arcodon kaján mosoly. Begyűröd a lila halmot a táskádba, és kimászol a bokorból.

- Most megvizsgálod a vöröseszöld hajtásokat? → 250
- Vagy inkább továbbmész a tisztásról? → 247

255 Ez hát a rekettyés, amit kerestél! Akkor itt kell lennie a mandragórának is. Alaposan körülnézel, a bozotos mélyére is bepillantasz. Mikor az utak kereszteződésénél álló három kígyó szobrához érsz, Gombóc unottan kiszól a kapucnidből.

– Nézz a lábad elé, mert mindjárt rátaposol arra, amit keresel!

Hoppá, egy különleges színfolt virít a szobor tövében! A fehér hóból néhány apró, vöröseszöld hajtás kandikál ki. Finoman megpróbálsz lepucolni a havat a növényről, hogy jobban szemügyre vehesd. Hamarosan meg is látod a gyökeret ráncos emberarcával. Ez az, amit kerestél! → 257

256 – Hohó, barátocskám, ez aztán szép menekülés volt! – rikkantja Piros Pojaca.

– Az bizony! Sejtettem, hogy öröm lesz az újbóli találkozás veled, de arra nem számítottam, hogy ennyire! Köszönöm, hogy megmentettél!

– Á, semmiség! – legyint. – Máskor is szólj bátran, ha egy puhatestű elől menekülsz!

A beszélgetések alatt a busz sebesen robot északkelet felé, majd hirtelen befut a Faloda tisztására, és döcögve megáll.

– Megérkeztünk! – kurjantja a piros fejű. – Végállomás!

Lekászálódsz a rozoga járműről, ami alól halk cincogás és csámcsogás hallatszik. Elbúcsúzol a buszsofőrtől, kifújod magad az izgalom után, és körülnézel. A Falodában nem sok minden változott, mióta utoljára itt jártál. Mit teszel?

- Van valami dolgod a pultossal? → 201
- Netán az asztalnál ülőkkel szeretnél tereferélni (ha nem beszéltél még minddel, vagy dolgod van valamelyikükkel)? → 215
- Ha nincs kedved fecsegni, sietve továbbindulsz a tisztásról. → 203

257 Most, hogy megtaláltad a mandragórá, a küldetésed veszélyes része következik. Benyúlsz a kapucnidba, és kiveszed a kandúrt.

– Gombóc, figyelj rám! Nehéz és veszélyes feladat vár rám. Nem szeretném, hogy bajod essen, ezért menj a tisztás legtávolabb eső részére, és jó alaposan fogd be a füled a mancsoddal. Egészen addig, amíg érted nem megyek. Rendben?

– Nem nagyon tetszik ez nekem, de végül is lehet róla szó. Viszont vigyél oda te, hogy ne kelljen hóba lépnem! – Odacipeled kényes kandúrodat a tisztás túloldalára, és felteszed egy fára.

Mikor megbizonyosodtál róla, hogy mancsait a füléhez emelte, visszasétálsz a három kígyó szobra tövében lévő mandragórához. Ott először benyomkodod a füledbe a füldugókat, majd megpróbálsz felidézni a Pellinor könyvéből olvasott instrukciókat. „A lovag a kardjával rajzol három kört, és utána nyugatnak fordul. Ezután kihúzza a növényt a földből.” Megragadsz egy hóban heverő botot, hátha jó lesz kard helyett. Rajzolsz vele három kört a levegőbe. Utána még hármat a mandragóra köré. Aztán magad köré is. Valamelyik csak jó lesz – gondolod reménykedve. Aztán nyugat felé tekintesz. A távolban Gombócot látod a faágon, mancsát szorosan a füléhez szorítva. Na, jó! Összeszeded minden bátorságodat, megragadod a mandragórá, és nagy hirtelen kirántod a földből. Hirtelen tompa visítást hallasz, amitől

úgy érzed, menten széthasad a fejed. Még szerencse, hogy a füldugó tompítja ezt az elviselhetetlen zajt! Gyorsan letörsz egy kis darabot a gyökérből, a visító növényt pedig sebtében visszadugod a földbe. A visítózás szerencsére rögvest abbamarad, csak a ráncos kis emberfej néz rád szemrehányóan. Az apró, fekete gyökérdarabbal a kezekben büszkén odasétálsz a kandúrhoz, és megbököd, hogy ő is megnézhesse a szerzeményed. Nem hatja meg különösebben, de örül, hogy végre visszabújhat a fagyos faágról a bundás kapucniba. Te is megnyugodva sóhajtasz, hogy megúszta ezt a cseppet sem veszélytelen kalandot. A **mandragóragyökeret** elpakolod a hátizsákodba, és továbbindulsz a tisztásról. De merre?

- Észak felé a távolban dombokat látsz. Erre mész? → **107**
- Délre egy jókora fa magasodik. Megnézed? → **225**
- Nyugati irányban nem messze fények tűnnek fel a fák között, és a távolból halk mulatozás zaja üti meg a füledet. Ezt az utat választod? → **200**

258 Viccesen nézhet ki kis csapatotok az éjszakai állatkertben! Te füttyörészve bandukolsz olívaöld csizmádban, nyomodban egy piros nadrágos, szalmakalapos kis alakkal, aki minduntalan a hóba

borul és hóangyalkásat játszik. Őt követi egy vigyorgó plüss víziló, mellette pedig Gombóc üget, aki végül úgy döntött, a hazaúton mégis a saját lábán jön. Döntésében szerepet játszott, hogy ráébredt, milyen pompás a havat nyalogatni. Töhötöm egyszer csak elővarázsol valahonnan egy marok édes csipkebogyót. Mivel mindannyian jól megéheztetek a hosszú út során, így azt majszolgtjátok lelkesen, kivéve persze Gombócot, aki nem rajong az ilyesmiért. A Fókadomboktól dél felé haladtok. Elsétáltok a hatalmas fa mellett, majd egy tisztásnál jobbra fordultok, és hamarosan kibukkantok az állatkert kapujánál.

– Várjatok egy pillanatot! – szólsz oda a társaságnak, és visszaszaladsz a kapualjban lévő kis szobácskába. Az ajtó most is résnyire nyitva áll. Odabenn minden változatlan, csak az illetékes kandúr tűnt el az asztalon lévő könyvhalomról. Leveszed a csizmát és a kabátot, és a helyére teszed, oda, ahol rájuk találtál. Hátha más is elvesztette a testvérét vagy a plüssállatát, milyen jól fog jönni neki is némi meleg ruha! Ha korábban kölcsönvettél egy könyvet, azt most visszateszed a polcra. Pizsamában, mezítláb vacogva szaladsz vissza a többiekhez. Már messziről feltűnik, hogy valamit nagyon néznek az égen. Követed a tekintetüket. Kelet felé, amerre már pirkad, egy hatalmas, színes légballon emelkedik a magasba. A jókora kosárból kinyúlik néhány csáp, és felétek integet. – Az igazgató intézkedett! Vár az óceán, és benne a rokonaim, a többi vízi szörny! Nagyon köszönöm,

hogy segítettetek! Örülök, hogy találkoztunk! Viszlát! – halljátok még Szmorg elhaló hangját a távolból. Sokáig integettek a tengeri szörny után, majd keresni kezdek az Egyszernyíló Átjáró állatkerti bejáratát. Végre Gombóc talál egy gödröt a hóban, ahová be tud csuszszanni. Ez lesz az! Igencsak megkönnyebbülsz, hogy nyitva találtátok. Betuszkoljátok a vigyorgó Töhötömöt a hó alá, majd utána a kandúr is eltűnik az alagútban. Ezután Dodó következik, végül pedig te. Még egyszer visszanezel az éjjeli állatkertre. Keleten a léghajó már csak egy apró pont a messzeségben, felette megjelennek a felkelő nap első sugarai. Hamarosan mindannyian ott araszoltok egymás mögött a Baglyocska fényében a nehéz hódunya alatt. Idővel kellemesebbé és szárazabbá válik a világ körülöttetek. Pont, mint egy finom, meleg paplan. A hosszú mászás után kidugjátok a fejeteket alóla. A szobádban vagytok. Hazaértetek. → 400

259 – Ne is kérdezd! – legyintesz. – Megtaláltam őket, de Töhötöm kővé változott, és így Dodó nem hajlandó hazajönni velem.

– Ó, csak nem? – fordul feléd érdeklődve Behemót egy jégcsappal a kezében. – Lehetséges, hogy a baziliskusz kifutójába tévedt szegény?

– Bizony oda – bólogatsz szomorúan.

– És van már ötleted a visszaváltoztatására? Mert ha nincs, talán én is tudnék neked segíteni!

Mit válaszolsz?

- Hogy nagyon örülnél a segítségének? → 350
- Vagy hogy kedves tőle, de már nyomon vagy, így inkább mész tovább az utadra? → 354

260 Benyúlsz a kapucnidba, kiemeled a hortyogó kandúrt, és megtekered az orrát. Gombóc arca egy pillanatra elfintorodik, mintha citromba harapott volna, de ezenkívül semmi sem történik. Most mit tekersz meg?

- A virágot? → 237
- Vagy a füledet? → 239

261 – Kedves Holdbéli Nyúl, egy barátom egy szerencsétlen véletlen folytán kővé változott, pedig igen kedves plüssállat volt egykoron. Szeretném visszaváltoztatni, hogy hazavihessem, mert így sajnos meg sem tudom mozdítani. Tudsz nekem segíteni?
– Persze, én mindenkinek szívesen segítek! – lelkesedik a nyúl. – Itt, a Holdon már rég kikevertem mindennek az ellenszerét, természetesen a kővé válásét is! Csak van egy bökkenő. Nem tudom hozzád eljuttatni,

mert még nem létezik csomagküldés galaktikus távlatokban. Viszont, ha szeretnéd, te is el tudod készíteni a Földön.

– Persze hogy szeretném! Elárulod a hozzávalókat?
– Már mondom is. Jól figyelj! – hallatsz a virágtölcsérből. – Először is kell egy körömnyi darab a *mandragóra* gyökeréből, hogy visszaköltözzön a kőbe az élet. De vigyázz, a mandragóra sikolya nagyon veszélyes! Legjobb, ha egy lovag segít neked, ő tudja, mit kell tennie. Emellett szükséged lesz egy késhegynyi *álomfűporra*, hogy a kővé váltak úgy érezzék, mintha mély álomból ébrednének. És végül, de nem utolsósorban kell egy csöppnyi *gépzsír*, hogy olyan olajozottan mozogjanak, mint annak előtte. Az alkotórészeket jól össze kell keverni, és a kővé váltak szájába csepegtetni. Sok sikert! Örülök, hogy beszélgettünk! – búcsúzik a Holdbéli Nyúl.

Figyelmesen lejegyzeteled egy papírra a főzet alkotóelemeit, majd elköszönsz a nyúltól, hogy nekiláthass a hozzávalók begyűjtésének. Szerencsére *álomfűből* temérdek nő ezen a tisztáson, a hó alól ezer és ezer lándzsás fűszálvég kandikál ki. Letépsz közülük párat, és elteszed a hátizsákodba. Ekkor egy földön heverő *Sápatag Holdvirágra* bukkanasz, amit a kabátod gomblyukába tűzöl emlékül. Most már csak a mandragórát és a gépzsírt kell beszerezned. Ha minden hozzávalót összegyűjtöttél, visszatérhetsz Dodóhoz és Töhötömhöz.

Indulás előtt azért eszedbe jut, hogy levedd a világoskék csipeszt az orrodról, pedig nagyon vicces látványt nyújthatsz így...

Merre indulsz?

- Kelet felé egy keskeny, elhagyatott ösvény vezet. Ezt választod? → 337
- Délkeletre egy szintén kevésbé kitaposott út indul, itt nem túl messze fényeket látsz. Elmész addig? → 200
- Dél felé egy hatalmas szikla emelkedik a látóhatár fölé. Tetejéből időnként vékony füstoszlop száll föl. Megnézed? → 17

262 – Hogy kerültél oda fel? – kérded tőle kíváncsian.

– Szívesen elmesélem – kezd bele történetébe a Holdbéli Nyúl. – Annak idején én is épp oly egyszerű, szürke és közönséges nyúl voltam, mint földi fajtársaim. Csakhogy egy szép napon találkoztam egy éhező emberrel, és nagyon megsajnáltam. Gondoltam, csak nem hagyhatom, hogy éhen haljon! Előkerestem a féltve őrzött családi receptet – becses emlék, az ük-ük-ük-üknagyanyámat készítették el így a kínai császár konyháján egykoron. Áttanulmányoztam, majd kerestem egy jókora fazekat, beledobáltam a szükséges zöldségeket és fűszereket, majd beugrottam én

is, és megfőztem magam. Az éhező pedig jóízűen elfogyasztott. Később kiderült, hogy igen különleges ember lehetett, mert miután megevett, egyszer csak itt találtam magam a Holdon. Buddhának hívták.

– Milyen szép történet! És tényleg értesz a varázsfőzetek készítéséhez?

– Persze, igencsak rákaptam a főzőcskzésre – vallja be a nyúl szerényen.

- Kapva az alkalmon, a kővé válás ellenszeréről kérdezed? → 261
- Megérdeklődöd, mitől is van ma sajthold? → 90

263 Lesétálsz a dombok keleti oldalára, és újfent megkerülsz a táblát. A már kitaposott ösvényt követve elsétálsz a hősipkás kövek mellett, hogy mihamarabb a Bagolyvárhoz érh. Nemsokára fel is tűnnek a távolban a várfal sötét sziklái. Átsétálsz a kapun, és újra a holdfényes várudvaron találod magad. Dodó ott ücsörög a kockás abroszon, és kedélyesen beszélget a baziliskusszal.

– Hé, megjöttem! – kiáltod. Rögtön felpattan, csillogó szemmel hozzád rohan, majd a nyakadba ugrik.

– Képzeld, a baziliskusz imádja, ha a füle tövét vakargatják! De mondd, sikerült szerezned valamit Töhötömmek?

– Mindjárt meglátjuk! – közlöd sejtelmesen, miközben odasétáltok Töhötöm szobrához.

Most már talán vissza tudod változtatni ökelmét. Mivel próbálkozol?

- Egy **vörös port tartalmazó kerámiaedénnyel?** → 133
- Egy hatalmas, **vörös köves gyűrűvel?** → 134
- A **Főnix hamvaival?** → 135
- A Holdbéli Nyúltól kapott recept alapján készült **varázsfőzettel?** → 264
- Ha egyik sincs nálad, akkor tovább kell kutatnod. Nyakadba szeded a lábad, és sürgősen visszatérsz a hősipkás kövek mentén vezető ösvényen a Fókadombokhoz. → 14
- Esetleg megkérdezed újra a baziliszkuszt, hogy van-e valami egyéb ötlete a kővé válás megszüntetésére. → 69

264 Előhalászod a varázsfőzet összetevőit a háztizsákodból. A **pohár gépszírba** a Holdbéli Nyúl útmutatása alapján beleszórod az **álomfűszálakat**, majd belemorzsolod a **fekete mandragóragyökere**t. Ezután egy bottal, ami a közelben kandikál ki a hó alól, alaposan összekevered, majd fel is rázod a lötytyöt. A főzet furán bugyogni kezd, és elmondhatatlanul

büdös szagot áraszt. Pont, mintha egy csapat búzborzette volna tiszteletét a várudvarban.

– Azt hiszem, kész – nézel bizonytalanul Dodóra. – Most mit csináljunk? Tegyük ebből Töhötöm szájába?

– Egy ilyen gusztustalan trutymóból? – szörnyülködik Gombóc. – Menten elájulok.

– Én megpróbálom! – lelkesedik Dodó, aki kifejezetten rajong a бүdös szagokért.

Ujjával jó mélyen beletúr a trutymóba, majd a zöldes lötytyöt belekeni Töhötöm kőszájába. A főzet, ahogy a hideg felülethez ér, vad bugyborékolásba kezd, majd lassan lecsúszik Töhötöm torkán. Mint ahogy a jég lassan olvadásnak indul, úgy tér vissza Töhötöm vidám, piros pöttyös színe a varázsfőzet nyomán. Hamarosan már a jól ismert plüss Töhötöm áll előttetek, és pislog rátok bambán. Kell egy kis idő, míg felismer titeket, de akkor egyből széles mosolyra húzódik a szája.

– De örülök nektek! Hol vagyunk? És ti hogy kerültök ide? Illetve ÉN hogy kerültem ide? És mi ilyen szörnyen бүdös? Azt hiszem, fürödnöm kéne – pislog zavartan.

Dodó odaszalad hozzá, és átöleli immár puha barátját.

– Tudtam, hogy kikövülsz! Ez csak a varázsfőzet szaga – súgja a fülébe lelkesen. Te is hátba veregeted most, hogy már nem fájdul meg ettől a kezed.

– Töhötöm, el sem hiszem, hogy visszakaptunk! Az állatkertben vagyunk. A ti nyomotokban kajtattam egész éjszaka, miután Dodóval megléptetek otthonról. Bejártam az állatkertet, megismerkedem egy csomó fura állattal, és végül titeket is megtaláltalak. Egy szerencsétlen véletlen folytán kővé változtál, de már elmúlt! Ettől a bűzös, bugyogó lötytől. Remélem, idővel elmúlik a szaga is... – A baziliszkuszbűnbánóan sóhajtott egyet mellettetek az abrosz alatt.

– Tényleg, most már emlékszem! Annyi izgalmas kalandban volt részem! Csak a végén az az ijesztő sárga szem ne lett volna! Huh, még belegondolni is rémes. Nagyon köszönöm, hogy utánam jöttetek! De most már szívesen hazamennék.

– Nekem is hiányzik már a macskaalmom – teszi hozzá Gombóc gondterhelten.

– Akkor jobb lesz sietnünk! – feleled. – Bár még rengeteg maradt ebből a lötyyből! Ezzel az összes kővé vált állatot vissza lehetne változtatni. Tele van a kert kőszobrokkal! Mit gondoltok? – kérded a többiektől.

– Hagyjátok csak itt! – szólal meg ekkor a baziliszkuszbűnbánó. – Majd megoldjuk Behemóttal. Így legalább én is jóvátehetem a sok gondot, amit okoztam.

– Oké, köszönjük. Remélem, még találkozunk! – búcsúzol a baziliszkusztól.

– Mindenképp látogassatok meg, ha legközelebb erre jártok! Isten veletek! – intetetek utánatok Béla. → 245

265 Nem hagy nyugodni a hatalmas, füstölgő szikla az orrod előtt. A csúcsa olyan magas, hogy az égen rebbenő apró felhők időről időre megakadnak benne, megkapaszkodnak egy pillanatra, majd tovább szállnak. Mit neked magasság és százféle veszély, te bizony megmászod! Nagy levegőt veszel, és elindulsz felfelé a meredek, sziklás ösvényen. Az út körbe-körbe kanyarog a hegyen, mint az orsóra feltekert cérna. A legmeredekebb részeken a kő lépcsőfokok segítik a mászást, de így is teljesen kifulladásig, mire a hegycsúcs közelébe érsz. → 270

266 – Amint látod, sárkány vagyok, méghozzá az egyfejűek családjából. Már sárkányemlékezet óta itt élek, de hogy hogyan kerültem ide, arról fogalmam sincs. A sárkányok nem szoktak emlékezni a 100 éves koruk előtti eseményekre, márpedig ez még zsenge gyermekkoromban történhetett. Itt viszont remek dolgom van! Fontos a munkám, kényelmes a barlangom, és isteni ételeket kapok. Cserébe csak annyit kellett megígérnem, hogy nem falom fel a látogatókat – teszi hozzá bánatosan.

- Megkérdezed, hogy milyen fontos munkát végez itt? → 268
- Vagy arra vagy kíváncsi, mivel lakott jól, ha nem a látogatókkal? → 267

267 – Ó, hát hatalmas lakomát szállítottak ki nekem tegnap a Falodából – mutat a sárkány az üres tányérokra. – Például ettem tonhalnyelvet medvehangyas szósszal, mókuskörömpörköltet pikánsan, és rántott húst juharsziruppal.

Gombóc elismerően mordul egyet a hátizsákodban, de persze ki nem merészkedne.

– Igazán, hm, különleges menüt szolgálnak fel ott, a Falodában! – jegyzed meg óvatosan.

– Csodálatosan főznek! – áradozik a sárkány. – Azt kell, hogy mondjam – hajol oda a füledhez bizalmasan –, hogy ha minden sárkányt ilyen jól tartanának, mint engem, ők sem kívánnának meg mindenféle királylányokat meg páncélos lovagokat. A páncélos lovagokra egyébként sem fáj a fogunk. Nem szeretjük a konzervet. De most mesélj te magadról! Mi járatban vagy mifelénk?

Elmeséled a sárkánynak Dodó eltűnését, majd varázslatos felbukkanásodat az állatkertben, és eddigi kalandos utadat.

– Milyen szerencse, hogy betévedtél a barlangomba!

– Miért, csak nem találkoztál Dodóval? Tudsz róla valamit? – faggatod izgatottan.

– Csak lassan a testtel, kedves barátom! – int nyugalomra a sárkány. – Én végtelenül öreg és bölcs vagyok. Nagyon jól ismerem az itt élő lényeket. Ha esetleg van a birtokodban egy igazán értékes kincs – itt látod,

hogyan felcsillan a szeme –, amit nekem ajándékoznál, cserébe válaszolok egy kérdésedre, bármi is legyen az.

Mit teszel?

- Keresel egy kincset a hátizsákodban, amit a sárkánynak adhatsz? → **288**
- Vagy inkább itt hagyod a kapzsi fenevadat, és távozol a barlangból? → **159**

268 – Itt előttem, a földön tátongó lyuk alatt a mélyben egy víztározó van. Én időnként fújok némi tüzet a kürtőbe. Ez felforralja odalent a vizet, amit aztán elvezet egy egész állatkertet behálózó föld alatti csatornarendszer. Ez a meleg víz gondoskodik az állatházak fűtéséről. Miattam nem fagyoskodik itt télen senki. A maradék gőz pedig a hegy tetején lévő kéményen át távozik.

– Á, szóval ezért füstöl néha a szikla teteje! És ezért nem fagynak be az állatkerti tavak télen!

– Úgy bizony! Láthatod, pótolhatatlan vagyok! – jelenti ki büszkén a sárkány, majd lehajol, beledugja az orrát a kürtőbe, és kifúj egy nagy tűzcsóvát. – De én is szeretnék kérdezni tőled valamit. Mit keresel te ilyenkor itt nálam? Ritka madár ám az éjszakai látogató!

Elmeséled a sárkánynak Dodó eltűnését, majd varázslatos felbukkanásodat az állatkertben, és eddigi kalandos utadat.

– Micsoda szerencse, hogy betévedtél a barlangomba!
– Miért, csak nem találkoztál Dodóval? Tudsz róla valamit? – faggatod izgatottan.

– Csak lassan a testtel, drága barátom! – int nyugalomra a sárkány. – Én végtelenül öreg és bölcs vagyok. Nagyon jól ismerem az itt élő lényeket. Ha esetleg van a birtokodban egy igazán értékes kincs – itt látod, hogy felcsillan a szeme –, amit nekem ajándékoznál, cserébe válaszolok egy kérdésedre, bármi legyen is az.

Mit teszel?

- Keresel egy kincset a hátizsákodban, amit a sárkánynak adhatsz? → 288
- Vagy inkább itt hagyod a kapzsi fenevadat, és távozol a barlangból? → 159

269 – Itt a mandragóra, egész közel, a szomszéd tisztáson! Egy pillanat alatt odaérünk! – magyarázod lelkesen Pellinornak.

A lovag bedönti a korszó alján maradt békanyál utolsó cseppjeit, majd nagy nehezen, nyikorogva feltápaszkodik a páncéljában.

– Kedveseim, várjatok meg itt, most egy veszélyes küldetést kell teljesítenem! – mondja gyöngéden lovának és kutyájának. Ez utóbbi szomorú szemeket mereszt rá, és bánatában lepisili a lovag jobb lábát. – Ejnye-ejnye,

egykettőre itt leszek megint – vakarja meg a Pellinor szeretettel az eb tokáját, majd búcsút int, és kettesben vágtok neki a keleti ösvénynek.

– Itt van egész közel, mindjárt odaérünk – biztatod Pellinort, mert látod, hogy nem egyszerű ilyen nehéz vértetben sétálgatni a hóban. A páncél erre bánatosan nyikordul egyet. Hamarosan kibukkantok a fák közül az ágas-bogas bokrokkal benőtt tisztáson. Egyenesen a tisztás közepére perdülsz.

– Szerintem ez az – mutatod a vöröseszöld hajtásokat a három kígyó szobrának tövében.

– Ááá, ez tényleg mandragóra! Fantasztikus! – lelkesedik a lovag.

A mandragóra emberarcú gyökere elfintorodik, mintha érezné, hogy mire készültek.

– No, nézzük! – kapar elő egy vaskos könyvet és egy pár füldugót Pellinor a páncéljából. A füldugókat egykettőre beügyeskeddi a sisakja alatt a fülébe, látszik, hogy van benne gyakorlata. – Kicsit süket vagyok, de nem eléggé. Fő a biztonság. Segítesz elolvasni az ide vonatkozó részt a könyvemből? Már megint nem találom a szemüvegem!

Elveszed a vaskézből a *Hogyan vakarózzunk páncélban – hasznos praktikák lovagoknak a hétköznapokra* című könyvet, és megkeresed benne a mandragórára vonatkozó részt.

– Azt írja, hogy először karddal rajzoljunk három kört a földre.

– Tessék? Nem hallok semmit.
– Rajzolj három kört a földre karddal! – üvöltöd, ahogy csak a torkodon kifér.
– Jól van, jól van. Kész. A mandragóra köré rajzoltam, remélem, így jó lesz.
– Aztán nyugat felé kell nézni.
– Mi, nyugat? Az merre van? – érdeklődik Pellinor.
– Arra, amerről érkezünk.
– Jó, most arra nézek. Csak azért mondom, mert nem látszik a sisakomtól a szemem. És most?
– Hát, most húzzuk ki a mandragórát. Várj, arrébb megyek! Gombóc, füleket bemancsolni! – vezényeled, majd berohansz az erdőbe, és olyan erősen befogod a füled, amennyire csak bírod. Egy ideig vársz, aztán kikukucskálsz a fa mögül. Pellinor szerencsétlenül álldogál a tisztás közepén. Odasietsz hozzá.
– Minden rendben?
– Igen – feleli lelkesen. – Kihúztam, és lekanyarítottam a gyökeréből egy darabot. Aztán visszadugtam a földbe, mert nagyon visított. Tessék – nyújt át neked egy apró, fekete gyökérdarabot. – Sok szerencsét, használd egészséggel!
– Nagyon köszönöm! Remélem, még találkozunk!
Barátsággal váltok el, még sokáig integetsz a lovag után, ahogy nehézkesen vonszolja magát a Faloda felé

a súlyos páncélban. Mikor eltűnik a szemed elől, te is továbbindulsz a rekettyés övezte tisztásról. De merre?

- Észak felé a távolban dombokat láatsz. Erre mész? → 107
- Délre egy jókora fa magasodik. Megnézed? → 225
- Nyugati irányban nem messze fények tűnnek fel a fák között, és a távolból halk mulatozás zaja üti meg a füledet. Ezt az utat választod? → 200

270 Már éppen felérnél a szikla csúcsára, mikor az ösvény egy erős kanyart vesz, és belefut egy sötéten tátongó barlang szájába.

Ha már jártál itt, lapozz a 156-ra!

Kicsit megállsz pihegni a hegyoldalban, távolabb a barlangtól, és körültekintesz. Alattad, mint egy festmény, kirajzolódik az ismerős táj. A sűrű, buja növényzet közül itt-ott ösvények bukkannak elő. A távolból az éjszaka halk neszeit röpíti feléd a szél. Keletre a közelben nagyobb rés nyílik a fák között, itt fények festik színesre a tisztás havát. Kicsit távolabb, délebbre egy jókora felhő tornyosul. Tetején mintha egy fehér kupolás épület emelkedne. Közben kifújta magad, és úgy döntesz, most már a barlang felé fordulsz. A hegy nyomrában teljes a sötétség, és végtelen a csend.

Mit teszel?

- Felkapcsolod a Baglyocskát, és bátran belépsz a sötét nyílásba, bármi fogadjon is ott? → 271
- Vagy inkább csöndesen belopakodsz, hogy ha egy szörny bújna meg odabenn a sötétben, meg ne lásson? → 273
- Esetleg bekiabálsz, hogy van-e ott valaki, készen állva a menekülésre? → 272

271 Előveszed a hátizsákodból a világító Baglyocskát. Beállítod kellemes zöld fényre, mert egyszer azt hallottad, a zöld szín nyugtató hatású. De úgy látszik, nem hat mindenkire...

– Szerintem ne menjünk be oda! – közli határozottan a kandúrod a kapucnidban.

– Gombóc, ha már idáig feljöttünk, merészkedjünk be a barlangba! Végtére is mi lehet a legrosszabb, ami történhet velünk?

– Hogy egy hatalmas, éhes szörny csücsül ott benn a sötétben, és arra vár, hogy felfaljon! – feleli a macska.

– Nem vagyok éhes! – hallatszik a barlangból. Összenéztek Gombóccal.

– Hatalmasnak ezek szerint hatalmas. És szörnynek is szörny. De legalább nem éhes. Szerintem bemehegünk! Vagy nem? – kérded bizonytalanul a kandúrt.

- Beléptek a barlangnyílásba? → 280
- Vagy úgy érzed, jobb, ha megfutamodtok? Akkor sietősen elhagyjátok ezt a helyszínt. → 159

272 Összeszeded a bátorságodat, és jó hangosan beordítasz a barlangba.

– Van itt valaki?

Valaki, valaki, valaki! – visszhangzik elhalóan az üregből.

– Van – hangzik a határozott válasz a sötétből. Összenéztek Gombóccal. Most mi legyen?

- Felkapcsolod a Baglyocskát, és bátran belépsz a barlangba, bármi fogadjon is ott? → 271
- Vagy inkább a sötétben csöndesen belopakodsz? → 273
- Ha nem kockáztatsz meg egy szörnyvel való találkozást, le is sétálhatsz a hegyről. → 159

273 Odasettenkedsz a barlang nyílásának a szélére, belépsz, majd villámgyorsan odalapulsz a falhoz. Gombóc mélyen behúzódik a kapucniba. Fülrelve várakozol néhány pillanatot. Teljes csönd honol az üregben, úgy látszik, nem vett észre senki. Micsoda megkönnyebbülés! Most elindulhatsz valamerre!

- Balra osonsz a fal mentén? → 274
- Vagy jobbra lopakodsz? → 275
- Akár eltávolodhatsz a faltól is, és egyenesen a barlang közepe felé tartva belevághatsz a sötét ürességbe. → 276

274 Óvatosan araszolsz balra a fal mellett, körbetapogatózva. Egyszer csak valami furcsát tapintasz. Lassan megérinted mindkét kezeddal. Olyan, mint valami pajzs, lapos, sima felületű, kemény és merev. Mellette közvetlenül még egy ugyanilyet találsz. És még egyet! Összefüggő felületet alkot. Lehet, hogy ezek valami óriás pikkelyek? – gondolod épp, mikor kezeddal egy hatalmas karmot érintesz.

– Mi az, mi az? – suttogja izgatottan Gombóc a kapucniból. Nagyot nyelsz...

- ...majd villámgyorsan kimenekülsz a barlangból? → 285
- Netán visszaórládkodsz oda, ahonnan elindultál, és a másik irányba próbálsz továbbsétálni a fal mentén? → 275
- Ha nem szállt inadba a bátorságod, felkapcsolhatod a Baglyocskát, hogy megnézd, mit tapintottál meg. → 286

275 Lassan, óvatosan settenkedsz jobbra a fal mellett. Egy jó ideig nem ütközöl akadályba. Már egész bátran lépdelsz a sötétben, mikor hirtelen valamin megcsúszol, ami nagyot roppan a lábad alatt. Ez még hagyján, de nyomban iszonyú csörömpölés támad, mintha összetörtek volna egy jókora porcelánvázát.

- Megrémülve a felfordulástól hanyatt-homlok elmenekülsz a barlangból? → 285
- Vagy megvárod, hogy mi történik? → 294
- Esetleg felkapcsolod a Baglyocskát, hogy kiderüljön, minek ütköztél? → 295

276 Óvatosan elengeded a falat, és lépsz egyet. Most, hogy a kezed az ürességet markolja, bizonytalan érzés kerít hatalmába. Teszel még egy lépést. Kicsit megbotlasz, de sikerül talpra állnod. A kezeddal körbetapogatózol, de semmit sem érintesz. Lépsz még kettőt. Hirtelen rossz előérzet fog el. Mit teszel?

- Hallgatsz az ösztöneidre, és visszafordulsz, hogy a fal mellett haladva felfedezd a barlangot? → 277
- Vagy folytatod az utad a sötét ürességbe? → 278

277 Visszabotorkálsz, miközben a karoddal körbehadonászol, hogy valami szilárdat tapinthass. Hatalmas megkönnyebbülésre bal kezed kőnek ütközik. Megmarkolod a falat, és pihegsz egy kicsit. Aztán eldöntöd, hogy merre tovább.

- Balra osonsz a fal mentén? → 274
- Vagy jobbra próbálkozol? → 275

278 Megint elbotlasz, és térdre esel. Négykézláb folytatod utadat a barlang sötétjében. Váratlanul meleg fuvallat csap az arcodba, és a szikla alattad nedvessé, csúszóssá válik.

- Inkább visszamész a biztonságot jelentő falhoz? → 277
- Esetleg folytatod utadat négykézláb? → 279
- Vagy felkapcsolod a Baglyocskát, hogy megnézd, honnan jön a meleg fuvallat? → 281

279 Továbbmászna, de érzed, hogy semmi sincs a kezed alatt, csak meleg pára. Hová tűnt a barlangpadló? Késő bánat. Megcsúszol, és a lábad alól is eltűnik a talaj. Zuhanni kezdesz. → 282

280 A Baglyocska fénye elvész a tornaterem méretű barlangcsarnokban, melynek szélei jótékony homályba vesznek. A barlang közepén ellenben jól láthatóvá válik egy elnyújtózva fekvő robusztus állat, ami kitölti az egész üreget. Mellkasát és két hatalmas mancsát pikkelyes bőr borítja, rajtuk méretes, görbe saskarmok. Testének hátsó része benyúlik a barlang mélyébe. Az állat jobb oldalán nagy halom tányér áll feltornyozva, egyikben-másikban némi ételmaradék. A barlang közepén, a padlón jókora lyuk tátong, belőle meleg, párás levegő áramlik kifelé. Az állat emögött pihen kényelmesen elnyúlva. Ahogy belépsz, feléd fordul, és két zöld szemével barátságosan rád tekint.

– Üdvözöllek, kedves vándor, mi járatban vagy? – kérdi mézesmázosan. Mikor észreveszi a kapucnid mélyébe húzódó kandúrt, hozzáteszi: – Nem kell félned, apró szőrpmacs, én egy jóllakott sárkány vagyok. Mit teszel?

- Megkérdezed, hogy ki ő, és hogy került az állatkertbe? → 266
- Vagy megtudakolod, mivel lakott jól? → 267
- Esetleg érdeklődsz, hová vezet a földön tátongó lyuk? → 268
- Vagy sietősen távozol a barlangból? → 287

281 Felkapcsolva a Baglyocskát kellemes zöld fény tölti be a barlangot. Döbbsen látod, hogy az orrod előtt, a barlang padlójában egy mélységes mély lyuk tátong, mint valami kút. Már szinte belepottyantál! Gyorsan hátrébb lépsz, és körül nézel. → **280**

282 Úgy érzed, órákig tart a zuhanásod, pedig csak néhány másodperc telik el, míg végül hatalmas csobbanást követően meleg vízbe merülsz. De mibe pottyantál? Felúszol a felszínre és körül nézel. Valaki prüszög a kapucnidban – eszerint Gombóc jól van. Egy víztározó-féleségben vagy, a hegy mélyében. A víztükört körben meredek sziklafal határolja, ami felfelé elkeskenyedik, és a sötétségbe vész. Nyilván ez az a kürtő, amin lezuhantál. A meredek fal egy ponton megszakad, és a résen mintha ki tudnál mászni. A téged körülölelő víz annyira forró, hogy szinte égeti a bőrödet, így hát gyorsan odaúszol, és kikapaszzkodsz. Alighogy szilárd talajon állsz, furcsa sistergés üti meg a füledet. Rémülten pillantasz vissza a kürtőbe. A teteje felől óriási lángcsóva közeledik, és belecsap a víztükörbe, mire az bugyborékolva forró hullámokat vet. Huh, épp idejében másztál partra! De hová kerültél? Egy föld alatti csatorna partján állsz, aminek a vizét az előtted lévő, most már csendesen bugyogó víztározó táplálja. Megtapogatom a kapucnid. Gombóc vadul mosakszik, próbálja a vizet lenyalni a bundájáról. Most merre tovább?

- A csatorna kelet felé kiszélesedik, és hosszasan fut a föld alatt, a partján kényelmesen végig lehet sétálni. → **238**
- Nyugati irányban a csatorna véget ér, és az út egy felfelé vezető keskeny járatba torkollik. → **284**

283 – Hát, az sem baj, ha nem tudod, hol a mandragóra – közli vigasztalóan a lovag. – Szerintem, ha megvan a szükséges felszerelés a kihúzáshoz, egyedül is menni fog! Egy biztos, füldugóra szükséged lesz, nehogy szörnyethalj a mandragóra sikolyától! Odaadom az enyémet, az is megteszi.

– Köszönöm! Amúgy miért van szüksége egy lovagnak füldugóra?

– Elengedhetetlen a Csahos Fenevad üldözése közben. Tudod, ő egy igen hangos állat.

– Áhá, értem. Kell még vinnem valamit?

– Hát, nézzük csak meg a könyvben! – Nagy nehezen előkotorja a páncéljából a *Hogyan vakarózzunk páncélban – hasznos praktikák lovagoknak a hétköznapiakra* című művet.

– Tessék, keresd ki belőle a mandragóras részt! Én sajnos nem látok a szemüvegem nélkül.

Kinyitod a vaskos kötetet. Rövid lapozgatás után az egyik oldalon egy ráncos öregemberfejre emlékeztető, furcsa gyökerű növény rajzát látod.

– Ez lesz az! „A mandragóra egy apró, vöröseszöld hajtású növény, főleg rekettysben terem – olvasod. – A levél egy öklömnyi, vastag gyökérből ered, ami félig kiemelkedik a földből. Különlegessége, hogy ráncos emberarca van. Gyógyhatású, varázsfőzetek fontos alkotóeleme. Kihúzására főleg bátor lovagok vállalkoznak, mivel a növény sikolya halálos. A lovag a kardjával rajzol három kört, és utána nyugatnak fordul, majd kihúzza a földből a növényt.”

– Hát, ennyi. Nem ördögösség. Szerintem menni fog – biztat Pellinor.

– De hát én nem vagyok lovag! És kardom sincs!

– Nem hiszem, hogy ez érdekli a mandragórát. Használj kard helyett botot! Vagy fogpiszkálót. Sok szerencsét!

– Köszönöm. Remélem, még találkozunk!

Kicsit aggodalmasan zsebre teszed a **füldugót**, és elköszönsz a lovagtól.

- Szükséged van még a főzethez gépszírra? Megpróbálkozol a buszos lénynél? → **218**
- Ha tudod, hol van a rekettys, egyenesen oda is mehatsz. → **375**
- Vagy válassz egy másik kivezető utat a tisztásról! → **203**

284 Elindulsz felfelé a keskeny, meredek járaton, kézzel-lábbal tolva magad előre. Az emelkedő csak nem akar véget érni, pedig egy idő után már úgy érzed, rég a föld felszíne fölött kéne lenned. A járat ellenben csak tekeredik hol jobbra, hol balra. Már azon gondolkodsz, hogy visszafordulsz, amikor a folyosó vesz egy kanyart, és hirtelen mintha valami mozogna előtted a járatban. Megtorpansz, és magasra emeled a Baglyocskát, hogy jobban láss. A tompa zöld fényben egy pikkelyekkel borított, hatalmas állatfarok himbálózik. Úgy tűnik, az állat teljesen kitölti a járatot. A farok végére akasztva egy tábla lóg „Sárkányfarok. Ne piszkáld!” felirattal. Mit teszel?

- Megpróbálsz továbbmenni a járatban az állat mellett? → **136**
- Vagy a Baglyocska fényénél alaposabban megvizsgálod a farok környékét? → **137**
- Esetleg megnézed a papírlap túloldalát is? → **138**
- Vagy megfordulsz, és leereszkedsz a szűk folyosón, ahonnan jöttél? → **139**

285 Szerencsésen kijutsz a barlangból, és lélekszakadva lecsörtetsz a tekergős ösvényen. A lépcsőket hármásával veszed, és közben igyekszel nem gondolni a hatalmas, rémisztő állatra, ami a barlang mélyén lapul. Csak akkor mersz hátrapillantani, amikor már leértél a hegy aljába, a hármás útelágazáshoz. Szerencsére senki sem rohant utánad. Innen északra vagy délre indulhatsz tovább egy szélesebb úton, illetve kelet felé egy kanyargós ösvényen.

- Észak felé indulsz? → 160
- Vagy keletnek mész a kanyargós ösvényen, míg el nem jutsz egy tisztásig? → 200
- Netán délre támadt kedved sétálni, ahol a távolban mintha csillogna valami? → 131

286 Óvatosan felkapcsolod a Baglyocskát. A zöld fényben egy hatalmas, pikkelyes láb fekszik előtted jókora karmokkal. Rémműlten hátralépsz, és körülpillantasz a barlangban. → 280

287 – Ke-ke-ke-kedves sárkány, nekem mennem kell – közlöd remegő hangon, és megpróbálsz elinalni a barlangból.

– Hé! – dörög egy félelmetes hang mögötted. – Várj csak egy kicsit!

Visszafordulsz, és reszketve szembenézel a bestiával.
– Csak ne olyan sietősen! Gondolom, nem véletlenül keveredtél ide a barlangomba. Én végtelenül öreg és bölcs vagyok. Nagyon jól ismerem ennek a világnak a titkait. Ha esetleg van a birtokodban egy igazán értékes kincs – látod, hogy felcsillan a szeme –, amit nekem ajándékozol, cserébe válaszolok egy kérdésedre, bármi legyen is az.

Mit teszel?

- Keresel egy kincset a hátizsákodban, amit a sárkánynak adhatsz? → **288**
- Vagy inkább sürgősen távozol a barlangból? → **285**

288 Mit tudsz a sárkánynak ajándékozni?

- Egy jókora **igazgyöngyöt**? → **289**
- Egy **gyűrűt csillogó, vörös kővel**? → **249**
- Egy **elefántos ezüst nyakláncot**? → **290**
- Egy **búsuló juhok ábrázoló aranypénzt**? → **293**
- **Öt darab maci formájú gemicukrot**? → **231**
- Ha egyik sincs nálad, vagy nem akarsz odaadni a sárkánynak, elkészíted tőle, és kilépsz a sötét barlangból a holdfényes hegytetőre. → **159**

289 – Hát, ez egyszerűen gyönyörű! – forgatja a sárkány hatalmas mancsában a gyöngyöt. – Ez aztán az értékes ajándék! No, most én segítek neked. De jól fontold meg, mire vagy kíváncsi, mert csak egy kérdésedre válaszolok!

Mit kérdezel a sárkánytól?

- Azt, hogy hol találsz Dodót? → **297**
- Ha találkoztl Behemóttal, megkérdezheted, hogyan tudod elmozdítani. → **298**
- Netán hallottál a Titkos-tóról? Megtudakolhatod, hogy miképp találhatsz oda. → **299**
- Vagy arra vagy kíváncsi, hogy hogyan került ennyi furcsa állat ide, az állatkertbe? → **300**

290 – Az ezüst nekem snassz. Az elefánt sem hoz lázba – közli unottan a sárkány. – Van nálad valami igazán értékes?

Tudsz mással is szolgálni a sárkánynak? → **288** Ha nem, elhatározod, hogy visszatérsz, amint valami igazán értékes kincsre bukkansz. Elkészíted a fenevadtól, és kilépsz a sötét barlangból a holdfényes hegytetőre. → **159**

291

- Van nálad egy hatszög alakú állatbőr, és épp a tulajdonosához igyekszel? → 263
- Vagy odamész a vízilószerű állathoz? → 392

Ha egyik sem, a tisztásról három úton távozhatsz. Merre indulsz?

- Nyugatnak, a keskeny ösvényen? → 336
- Esetleg délnyugatnak, a nagy tisztás felé? → 328
- Vagy beveted magad a bozótosba a dél felé kanyargó ösvényen? → 103
- Netalán lesétálsz keletre a fákhöz, és megnézed, mi van a táblára írva (ha még nem tetted volna)? → 320

292 Ha láttál egy lovaggal kapcsolatos üzenetet egy ablakon, lapozz a 351-re! Egyébként olvass tovább!

Hát, egy ilyen szörnyet jobb inkább elkerülni, mint üldözni – gondolod, mikor Gombóc kukucskál ki a kapucnidból.

– És hogyan üldözöd? – kérded érdeklődve a lovagtól.

– A kutyámmal. Ezzel itt, ni – mutat a vakarózdzó ebre maga mellett. – Nagyon jó vadászkutya, csak folyton liheg, és állandóan rácsavarodik mindenre a pórása, meg folyton az ellenkező irányba megy, mint én.

– Miért nem engeded el? – kíváncsiskodsz.

– Mert akkor megszökik, és néha egy hétig sem látom. Kicsit magányos vagyok nélküle. Nagyon barátságos, néha kételkedem is benne, hogy valóban üldözi-e a fenevadat.

– Miért, mit csinál, ha meglátja? – firtatja Gombóc.

– Semmit. Talán idővel felébred benne az érdeklődés iránta.

Sok sikert kívánsz a lovnak a Csahos Fenevad üldözéséhez. Megígéred neki, hogy mindenképp szólsz, hogyha egyszer a bestia nyomára bukkansz.

• Miután elbúcsúztál tőle, megnézheted a kínálatot a pultnál, ha még nem tetted volna. → 201

• Vagy beszélhetsz még valakivel a Faloda vendégei közül. → 215

• Ha egyikhez sincs kedved, távozhatsz a tisztásról. → 203

293 – Mekkora **aranypénz!** És milyen mives! – forgatja elgondolkodva hatalmas mancsai között az érmét a sárkány. – Bár ez a búsuló juh

borzasztóan ismerős nekem! Igen, emlékszem, volt egy pont ilyen érmém – már épp kezdenél zavarba jönni, amikor hozzátérsz –, de már egy ideje nem találom. Nagyon örülök az ajándékoknak! No, most én segítek neked. De jól fontold meg, mire vagy kíváncsi, mert csak egy kérdéssre válaszolok.

Mit kérdezel a sárkánytól?

- Azt, hogy merre van Dodó? → 297
- Ha találkoztál Behemóttal, megkérdezheted, hogyan tudod elmozdítani. → 298
- Ha hallottál a Titkos-tórol a színes madarakkal, megtudakolhatod, hogy találhatsz oda. → 299
- Vagy arra vagy kíváncsi, hogy hogyan került ennyi furcsa állat ide, az állatkertbe? → 300

294 A közeledből mély, baljós hang hallatszik: – Ki sétálgat a barlangomban? Ki settenkedik a homályban? Ki lépett bele a tányérkamba? Gyere csak ide, hadd lássalak! – és a sötétben két hatalmas, zöld szem csillan meg.

Úgy tűnik, magamra haragítottam egy szörnyet, merül fel benned a nyomasztó gondolat.

- Most már hanyatt-homlok menekülsz a barlangból? → 285
- Vagy felkapcsolod a Baglyocska fényét, és szembenézel a lénnel, bármi is legyen az? → 295

295 Felkapcsolod a Baglyocskát, és közben reszketesz, mint a nyárfalevél. A lábadnál kiborult, összetört tányérok romjai némi ételmaradékkal. A lábadra is kenődött valami finomság. A halovány lámpafényben már ki tudod venni a hatalmas zöld szem tulajdonosát: mellkasát és két hatalmas mancsát pikelyes bőr borítja, rajtuk méretes, görbe saskarmok. Testének hátsó része benyúlik a barlang mélyébe. Az állat jobb oldalán nagy halom üres tányér lehetett egymásra pakolva, de a nagy részük leborult, mikor nekik ütköztél az imént. A barlang közepén, a padlón jókora lyuk tátong, amelyből meleg, párás levegő áramlik kifelé. Az állat e mögött pihen kényelmesen elnyúlva, és zöld szemével barátságosan tekint rád.

– Semmi gond, már mindent megettem – nyugtat meg. – Üdvözöllek, kedves vándor, mi járatban? – kérdi mézesmázosan. Mikor észreveszi a kapucnid mélyébe húzódó kandúrt, hozzátérsz: – Nem kell félned, apró szörpamacs, én egy jóllakott sárkány vagyok.

Mit teszel?

- Megkérdezed, hogy ki ő, és hogy került ide? → 266
- Vagy megtudakolod, mi volt a tényérokban? → 267
- Esetleg érdeklődsz, hová vezet a földön tátongó lyuk? → 268
- Vagy távozol a barlangból? → 287

296 Megfogod a létrát, és lassan mászni kezdesz felfelé. A hideg fém borzasztóan nyirkos, úgy érzed, ha sokáig markolod, menthetetlenül odafagy a kezed. Ezért félelmedet legyőzve gyorsan felszaladsz a tetejére, és beveted magad az apró toronyszobába a Bagolyvárban. A sötétben nekiütközöl valami kemény tárgynak, majd még egynek, majd megint egy újabbnak. Előveszed a Baglyocskát, és körbevilágítasz a helyiségben. Megdöbbenve látod, hogy a máskor üres toronyszobát éjjel raktárként használják. Faltól falig telezsúfolták kőszobrokkal, mintha egy elhagyatott ásatás mellőzött darabjait halmozták volna fel itt, amelyek nem voltak elég jók a múzeumba. Mindegyik szobor állatot formáz – található itt borzos szőrű nutria, répával a kezében, mintha épp megzavarták volna zöldségmosás közben. Mellette egy földimalac-szobor áll, karmos mancsát előrenyújtva talán ásni készült. Amott három kő gyöngytyúk sorakozik, kopasz nyakukat kinyújtva ugyanarra tekintenek. Emitt egy hatalmas ali-gátorszobor látható, amit a falhoz támasztottak, hogy ne foglaljon annyira helyet. A jókora állatnak tátva van

a szája, és kivillan hibátlan kő fogsora. Vajon unatkozó szobrászok hada lepte el az éjszakai állatkertet? Vagy most tartják éjjeli alkotótáborukat a közeli szobrásziskola lelkes hallgatói? Óvatosan keresztülmászol ezen a kőállattárlaton a rácsos ablakig, és kinézel a Kis Sziklára. Nappal is mindig ezt teszed, amikor erre jársz. Most olyan idegen a táj! Ideje elindulni ebből a szűk, rácsos szobából! Keresztülvágsz a kőszobrok sűrűjén, és villámgyorsan leereszkedsz a létrán, magad mögött hagyva a baljós helyet. Odalopózol a várudvar hátsó bejáratához, ahová a boltíves kapu is vezetett. Minden csendes. Óvatosan besettenkedsz. → 395

297 – Merre van Dodó, a kistestvérem? Hogy találom meg? – kérded a sárkányt.

– Tegnap óta itt fekszem a barlangomban, és próbálok kiheverni az elfogyasztott hatalmas lakomát – bök a fejével az üres tányérhalom felé, jókora mancsával jóllakott hasát simogatva. – Így senkivel sem találkoztam. Dodóval sem. És hogy találod meg őt? Hát úgy, hogy keresed.

Csalódottan elfintorodsz, de nem adod fel.

– Jó, akkor kérdezhetek még valamit? – próbálkozol.

– Nem. Egy kincs, egy kérdés. Én válaszoltam. Ha hozol még egy kincset, kérdezhetsz. Egyébként viszlát!

– Nem ér! Nem is mondtál semmi hasznosat! – förmedsz a sárkányra.

– Válaszoltam a kérdésedre. Ezt ígértem – közli hidegen.

– Hadd kérdezzek még valamit, kérlek! Olyan nehéz itt kincset találni! Egy ilyen jó fej sárkány, mint te, biztos van olyan nagyvonalú és kegyes, hogy engedélyez még egy kérdést.

– Igazad van, valóban nagyvonalú és kegyes vagyok. Üsse kő, kérdezz még egyet! – sóhajtja megadóan.

Micsoda megkönnyebbülés! Mit kérdezel másodszorra?

- Ha találkoztl Behemóttal, megkérdezheted, hogyan tudod elmozdítani. → 298
- Ha hallottál a Titkos-tóról a színes madarakkal, megtudakolhatod, merre találsz. → 299
- Esetleg arról is érdeklődhetsz, hogy került ennyi furcsa állat az állatkertbe. → 300

298 Elmeséled a sárkánynak Behemót történetét, aki a Fókadombok aljában szétcsúszott lábbal hever a jégen, és lehetetlen talpra állítani. Már csak abban reménykedik, hogy ő, a bölcs sárkány tud valamilyen varázsigét, ami segíthet rajta.

– Hát, sajnálom, de nem tudok semmiféle varázsigét, amivel egy ilyen ormótlan állatot el lehetne mozdítani onnan – csóválja a fejét a sárkány. – De várjunk

csak! Támadt egy ötletem! Szívesen odaadom a sószórómat! – nyújt feléd egy apró fehér kristályokkal teli vödört. Alig bírod megtartani, olyan súlyos. – Szórd be a jeget Behemót körül, és meglátod, minden megoldódik.

Kiveszel a vödörből egy szemet, és megnyalod. Mmm, finom sós!

– Köszönöm, szerintem egy kevés is elég lesz ebből – azzal kiemelsz két marokkal a sóból, és beleszórod a hátizsákodba. – A vödört inkább tartsd meg!

– Rendben! Sok szerencsét! – integet utánad a sárkány, mancsában a vödörrel.

Te is elkészönsz a kedves fenevadtól, majd útnak indulsz.

- Egyenesen Behemóthoz mérsz, a Fókadombokhoz? → 343
- Vagy lesétálsz a szikla aljába, és ott eldöntöd, merre tovább? → 159

299 – Te tudsz az elveszett tóról? – tekint rád a sárkány elismerően. – Pedig azt senki emberfia nem ismerheti! Még én sem jártam ott. De a titkát bizony tudom, és el is árulom neked, hiszen megígértem. A Titkos-tó mélyen a fák sűrűjében bújik meg, nem vezet oda sem út, sem ösvény. Csak úgy

akadhatsz a nyomára, ha követed a jeleket. Ha a szent madár sétát tesz az erdőben, a lába nyomán a földből apró, türkizkék virágok sarjadnak, melyeknek nem árt sem hó, sem jég. Ha bárhol találkozol egy ilyen finom, törékeny növényvel, kövesd az erdőt át! El fog vezetni a Titkos-tóhoz. *Ha ezután valahol türkizkék virágokra bukkansz a fák között, és követni szeretnéd őket, lapozz tovább 20 pontot, és ott folytasd!*

– Nagyon köszönöm a segítséged! Kérdezhetek még?

– Persze, még egy kincsért igen.

- Van nálad még valami értékes? → **288**
- Ha nincs, elköszönsz a sárkánytól, és távozol a barlangból. → **159**

300 – Én erről nem sokat tudok. A kérdésedre csak az állatkert igazgatója tudná a választ.

– De kár! Gondolom, ilyenkor éjszaka nem dolgozik – szontyolodsz el.

– Ó, dehogynem! Ilyenkor dolgozik csak igazán! – mosolyog rád a sárkány.

Hallottál már az igazgatóról, és tudod, hogy hol találsz? Lapozz a **339**-re! Ha még nem, olvass tovább!

– Nahát! És mondd, hol találom meg?

– Az már nem olyan egyszerű, mivel egy eldugott házikóban él, az állatkert mélyén. Csak az juthat el hozzá, aki ismeri a rejtekösvényt.

– És te ismered?

– Szerencséd van, igen! Meg kell találnod a csipkebogyóbokrokat. Csak egy helyütt nőnek a kertben. A rejtekút a bokrok mögül indul. Sok szerencsét!

Ha utad során eljutsz a csipkebogyóbokrokhoz, lapozz vissza onnan 10 pontot, hogy megtaláld az ösvényt!

– Nagyon köszönöm a segítséged! Kérdezhetek még? – próbálkozol.

– Persze, még egy kincsért igen.

- Van nálad még valami értékes? → **288**
- Ha nincs, vagy nem szeretnél kérdezni, távozol a barlangból. → **159**

301 Egy kis, kerek, fákkal körülölelt tisztáson állsz, melynek közepéről valaki elkaparta a havat. Ettől láthatóvá vált egy jókora lapos szikla, melynek a közepére egy hatalmas X-et festettek.

Ha már jártál itt, lapozz a **302**-re! Ha nem, olvass tovább!

A szikla szélén, az X mellett egy tábla áll, rajta felirat: „Az állat etetésére kijelölt hely”. Körülnézel, de más érdekes dolgot nem látsz. A tisztásról északra

mehetsz tovább, ahol mintha egy hatalmas felhő tornyosulna előtted az égen, vagy nyugatnak, egy széles, kényelmes úton. Mit teszel?

- Körül nézel, hátha rájössz, hogy milyen állatot lehet itt megetetni? → 303
- Vagy élelem után kutatsz a hátizsákodban, hogy megetesd az állatot? → 305
- Esetleg máris továbbállsz a tisztásról? → 309

302 A tisztás csendes, semmi mozgást nem észlelsz. Egy ideig várakozol, majd úgy döntesz, folytatod az utadat.

- Észak felé indulsz, ahol mintha egy hatalmas felhő tornyosulna előtted az égen. → 225
- Vagy kelet felé, a széles, egyenes úton? → 38

303 Körüljáród a tisztást, lábnyomok után kutatva a friss hóban. Bekukucskálsz a fák közé is, ahol egy **ásót** találsz az egyik fatörzsnek döntve. Nyilván ezzel szokták letakarítani az X jelű sziklát. Elhatározod, hogy magaddal viszed, hátha jól jön majd valamikor. Állatnak viszont nyomát sem leled. Lehet, hogy

már nincs is itt? Vagy csak nappal van a közelben, éjjel nincs etetés? Gondolkozás közben megbotlasz egy hóból kiálló vastag, fehér botban. Megpróbálsz kihúzni, de nem sikerül.

- Kiásod az **ásóval**? → 306
- Vagy felállva az X-re ott próbálsz ásni, hátha kincs egy helyét jelöli? → 304
- Esetleg megpróbálsz ételt elhelyezni az ismeretlen állatnak? → 305
- Ha egyikhez sincs kedved, továbbmehetsz a tisztásról valamelyik úton. → 309

304 Odaállsz az X középre, és elgondolkozol. Netán valamilyen kincs helyét jelezték így. Bár mivel egy jókora sziklán állsz, így itt nem áshattak el semmit. Lehetséges, hogy egy barlang húzódik a szikla alatt? Leugrasz, és körbejárod, de sehol sem találsz bejáratot. Ezután visszamászol a sziklára, és töprengeni kezdesz. Ha nincs kincs, vajon minek rajzoltak ide egy hatalmas X-et, ami szinte kiböki az ember szemét? Valószínűleg nem elrejteni akartak valamit, hanem épp ellenkezőleg... Talán ez egy jelzés valakinek. Teljesen elmerülsz a gondolataidban, és csak akkor eszmélsz fel, mikor hirtelen elsötétül körülötted a tisztás. Valaki lekapcsolta a lámpát? Gombóc csendben

lapít a kapucni mélyén. Felnézel az égre, ahol a hold és a csillagok helyett egy hatalmas árnyat láatsz. Lassan ereszkedik lefelé, te pedig földbe gyökerezett lábbal figyeled. Szárnyak szele legyint meg, megragad egy jókora láb, és máris hihetetlen sebességgel távolodsz a földtől. Alattad egyre zsugorodik az X jelzés, majd térképként kirajzolódnak a környező tisztások. A magasban tisztán ragyog a hold, fényét visszatükrözik a kertben futó, hóborította utak. Hálózatuk ezüstereként rajzolódik ki a fák fekete tömegéből. Bár a látvány igazán magával ragadó, mégsem tudod élvezni, hiszen épp egy jókora karom foglyaként himbálózol ég és föld között. Mit teszel?

- Rúgkapálsz, hátha elenged az óriási madár? → 313
- Ha van nálad egy tulok szarvából készült **tülök**, akár meg is fújhatod. → 314
- Hagyod, hogy oda repítsen, ahova szeretne? → 315

305 Belenézel a hátizsákodba, hogy mivel etethetnéd meg az ismeretlen állatot.

- Adsz neki **kolbászos szendvicset**? → 308
- Megkínárod egy **morzsával**, ha van nálad? → 310
- Ha a szendvicsed megetted, morzsád meg nincs, továbbmész a tisztásról valamelyik úton. → 309

306 Fogod az **ásót**, és elkezdted elkaparni a havat a fehér botról. Hosszas munka után még mindig nem moccan egy tapodtat sem. Te csak dolgozol tovább kitartóan, és feltűnik, hogy feljebb a botból fura, puha ágak sarjadnak egyre sűrűbben. Hiszen ez egy elképesztően hatalmas toll, befagyva a hóba! Úgy meghökkensz, hogy ásni is elfelejtesz. Az eddig napvilágra került lelet alapján a toll mintegy háromszor olyan magas lehet, mint te. Vajon mekkora lehet egy ilyen tollhoz tartozó madár? Csak remélni tudod, hogy nem őt kell itt etetni. Mit teszel?

- Sürgősen elhagyod a tisztást, mielőtt a hatalmas állat megjelenik? → 309
- Vagy éppen hogy kíváncsi vagy a lényre, aki itt hagyta óriási tollát? Ráállsz az X-re, hátha történik valami? → 307

307 Merészen ráállsz az X-re, és az eget kémelve várakozol. Nem is kell csalódnod, helyes volt a következtetésed – hamarosan egy madár körvonalai tűnnek fel északon, ahol mintha egy jókora felhő takarná el az eget. Széleseben, zuhanórepülésben közelít feléd. Gondoltad, hogy hatalmas, de hogy ennyire! Még talán van időd villámgyorsan elfutni előle, be az erdőbe. Mit teszel?

- Megpróbálsz elmenekülni? → 316
- Vagy inkább meg sem mozdulsz, és kivárod, mi történik? → 317

308 Kiveszed az uzsonnázacsakódból a szottyadt **kolbászos szendvicset**, amiről csak részben sikerült lefejtetni a szalvétát, és leteszed az X-re. Pár kolbászt elteszel belőle Gombócnak. Ez bizony ínycsiklandozó! Hátha az állatnak is tetszeni fog! Fülelsz, hogy hallasz-e lépteket, és az erdő mélyét fürkészed, hátha előbukkan valami a fák rejtekéből. Váratlanul sötétségbe borul az ég! Valaki lekapcsolta a lámpát? Gombóc csendben lapít a kapucni mélyén. Felnézel az égre, ahol a hold és a csillagok helyett egy hatalmas árnyat látsz. Lassan ereszkedik, te pedig földre gyökerezett lábbal figyeled. Szárnyak szele legyint meg, megragad egy jókora láb, és máris hihetetlen sebességgel távolodsz a földtől. Alattad egyre zsugorodik az X jelzés, majd térképként kirajzolódnak a környező tisztások. A magasban tisztán ragyog a hold, fényét visszatükrözik a kertben futó, hóborította utak. Hálózatuk ezüsterekként rajzolódik ki a fák fekete tömegéből. Bár a látvány igazán magával ragadó, mégsem tudod

élvezni, hiszen épp egy jókora karom foglyaként himbálózol ég és föld között.

Mit teszel?

- Rúgkapálsz, hátha elenged az óriási madár? → 313
- Ha van nálad egy tulok szarvából készült **tülök**, akár meg is fújhatod. → 314
- Hagyod, hogy oda repítsen, ahova szeretne? → 315

309 Két úton hagyhatod el a tisztást.

- Észak felé, ahol mintha egy hatalmas felhő tornyosulna előtted az égen. → 225
- Vagy kelet felé, a széles, egyenes úton. → 38

310 Szinte lehetetlen feladatra vállalkoztál, mikor úgy döntöttél, előkerítesz egy apró **kenyér-morzsát** a hátizsákodból. Épp ezért szinte csodával határos, hogy egész hamar a kezedbe akad (bár az is elképzelhető, hogy ez nem a kis hangya ajándéka, hanem Dodó egyik uzsonnájából maradt a táskában). Leteszed a morzsát a szikla közepére, az X-re. Annyira apró, hogy szinte nincs állat, ami észrevenné. Te is alig látod már. Kicsit elbizonytalanodsz.

- Inkább megpróbálkozol egy kolbászos zsömlével?
→ 308
- Vagy kitarasz a morzsa mellett? → 311

311 Várakozóan állsz az X-en a morzsa felett, és körben az erdőt kémleled, hátha előbukkan valaki. Hosszas várakozás után már épp feladnád, mikor hirtelen minden sötétségbe borul. Valaki lekapcsolta a lámpát? Gombóc csendben lapít a kapucni mélyén. Felnézel az égre, ahol a hold és a csillagok helyett egy hatalmas árnyat látsz. Lassan ereszkedik, te pedig földbe gyökerezett lábbal figyeled. Szárnyak szele legyint meg, megragad egy jókora láb, és máris hihetetlen sebességgel távolodsz a földtől. Alattad egyre zsugorodik az X jelzés, majd térképként kirajzolódnak a környező tisztások. A magasban tisztán ragyog a hold, fényét visszatükrözik a kertben futó, hóborította utak. Hálózatuk ezüsterekként rajzolódik ki a fák fekete tömegéből. Bár a látvány igazán magával ragadó, mégsem tudod élvezni, hiszen épp egy jókora karom foglyaként himbálózol ég és föld között. Mit teszel?

- Rúgkapálsz, hátha elenged az óriási madár? → 313
- Ha van nálad egy tulok szarvából készült **tülök**, akár meg is fújhatod. → 314
- Vagy csak hagyod, hogy oda repítsen, ahova szeretne. → 315

312 Elmeséled a büfésnek, hogy találkoztál Behemóttal a domboknál. Megemlíted, hogy szegény képtelen volt lábra állni és visszajönni, hogy újra pultként dolgozhasson, de neked sikerült segítened rajta.

– Épp lelkesen jégcsapokat tördel. Ahogy végzett, itt lesz! – magyarázod. Frédi ragyog a boldogságtól, hogy visszakaphatja kedves Behemóttját. A Farkaskrokodil bosszúsan mordul egyet.

– Most mehetek vissza a cirkuszba balettozni...
Frédi hálából megengedi, hogy korlátlanul fogyassz a büfé kínálatából.

- Választasz valamit, hogy aztán leülj valamelyik asztalhoz? → 215
- Vagy máris továbbmész a tisztásról? → 203

313 Mocoorgsz, rugdosol, próbálsz kibújni a hatalmas karmok szorításából, de a madárnak meg sem kottyan, észre sem veszi erőfeszítéseidet. Csak repül egykedvűen a havas állatkert felett. Mivel tehetetlen vagy, feladod a küzdelmet, és hagyod, hadd vigyen oda, ahová szeretne. → 315

314 Mikor egy hatalmas felhő közelébe értek, megragadod a nyakadban lógó tülköt, amit Pellinortól kaptál, és teljes erőből belefűjsz. A madár rémült rikoltást hallat, a szárnyával a fejéhez kap, téged meg azon nyomban elereszt. Úgy látszik, nem szereti az efféle muzsikát. Zuhanni kezdesz lefelé a sötétségbe. Kicsit aggódsz, hogy most mi lesz veled, de szerencsére amit felhőnek néztél, az egy óriási ágas-bogas fa hófödte koronája volt. Messze kimagaslik társai közül. Hogy ne a földre pottyanj, igyekszel esés közben megragadni egy ágat. Végre sikerül megkapaszkodnod, úgy félúton a fa koronája és a talaj között.

Alulról másztál már fel erre a fára? Ha igen, lapozz a **327**-re! Ha nem, olvass tovább!

Szorosan a fába kapaszkodva kifújod magad a zuhanás után. De hova tűnt a kezedből a Pellinortól kapott tülk? Ahogy körbepillantasz, ott látod himbálózni egy ágon, kicsivel alattad. Lejjebb ereszkedsz, hogy visszatedd a hátizsákodba. Ekkor, ugyanazon az ágon egy apró, csillogó tárgyra leszel figyelmes. Úgy látszik, mások is elhagynak errefelé ezt-azt... Jó sokáig nyújtózol, mire eléred. Egész közletről kell nézned, hogy felismerd – egy aprócska, **citromsárga zsebórárt** tartasz a kezedben ezüst óraláncon. Az időt nem tudod leolvasni róla, annyira kicsi a számlap. Elsüllyeszted szerzeményed a hátizsákba, és lemászás előtt még utoljára körülnézel a magasban. Alattad a többi fa koronája lágyan ringatózik a könnyű szellőben. Tőled délre jól

látszik a kerek tisztás az X-szel, ahonnan idekerültél. Távolabb, nyugatra mintha valamin megcsillanna a fény a fák között. Északnyugatra, egész közel egy tisztást látsz, ahol mintha apró lények mozognának. Távolabb, hóborította, szív alakú rétre leszel figyelmes. Északnak keskeny ösvény fut, ami a fák sűrűjébe vész. A hold mindeközben kerek camembert-ként tündököl a fejed fölött az égen. Mikor már mindent láttál, óvatosan leereszkedsz a földre. Egy útkereszteződésnél állsz, a hatalmas fa tövében.

Ha már jártál itt, lapozz a **194**-re! Ha nem, olvass tovább!

Próbálsz kitalálni, milyen fa lehet ez. Érdes kérgéből, göcsörtös ágaiból arra következtetsz, hogy ez egy őserög tölgy. A kert legöregebb lakója lehet. Ekkor egy apró fémtáblán akad meg a szemed. „Ezeréves Tölgy” – olvasod rajta. Elismerően körbesétálsz a gigantikus törzset, és közben átlépdelsz a fa kígyószzerűen tekergő gyökerei fölött. Vajon hány barátoddal tudnád körbeölelni? – morfondírozol, mikor egyszer csak Gombóc közli veled:

– Nocsak, ott egy kilincs!

És tényleg. A fára, úgy derékmagasságban, egy sárgaréz kilincset szereltek. Fényesre kopott a sok használatból. Mit teszel?

- Megpróbálsz lenyomni a kilincset? → **228**
- Vagy elindulsz valamelyik ösvényen? → **194**

315 Beletörődően csüngsz a hatalmas karmok szorításában, és próbálsz megfigyelni, merre tartotok. A madár északi irányba, egy hatalmas felhő felé repít, melynek a tetején mintha egy fehér kupolás égi palota ringatózna. Ahogy közeledtek felé, hirtelen minden világossá válik – egy óriási fa koronájához repültök, ami messze kimagaslik a környezetéből. Havas ágai a felhőket súrolják, a tetején, a hóborította fészekben pedig háborítatlanul pihen egy hatalmas tojás. Ezt nézted fehér kupolának! Az óriási madár csendesen, szárnycsapások nélkül siklik az éjszakában, kering párat a fa körül, majd finoman lehuppan a fészkére. Lábát kinyújtva gyengéden letesz téged is, majd fejét oldalra billentve szemügyre vesz.

– Én a Rukhmadár vagyok, és üdvözöllek szerény fészkenben, ízletes vacsora! – üdvözöl kedvesen.

– Ízletes vacsora? Hol? – nézel körül bambán.

– Hogyhogy hol? Hát itt! Te vagy az! – közli elégedetten a szárnyas.

– Itt valami félreértés lesz! Beszéljük ezt meg! – dadogod, nyugtalanul lepillantgatva a fa tetejéről a mélybe.

– Rendben, beszéljük! – feleli egykedvűen a madár, miközben egy hatalmas hófehér abroszt köt szárnyai-val a nyakába. – Csőrrel lehetetlen szépen enni – magyarázza –, ezért mindig előkét használok.

Egyáltalán nem szeretnél vacsora lenni. Mit tudnál tenni, hogy ezt elkerüld?

- Megpróbálsz valamivel lebeszélni a Rukhmadarat arról, hogy elfogyasszon? → 318
- Esetleg megnézed, hogy tudsz-e neki adni valamit, amiért cserébe nem fogyaszt el? → 319

316 Nyakadba szeded a lábadat, és elviharzol a biztonságos jelentő fák felé, az északi úthoz. A hó csak úgy porzik mögötted. Az ég ezalatt teljes sötétségbe borul, a hatalmas test eltakarja a holdat és a csillagokat. Ahogy hátranézel, egy jókora, karmos lábat látsz, amint lecsap, de csak levegőt markol, téged már nem ért el. Lélekszakadva rohansz észak felé az úton, hátra sem mersz nézni. Egy idő után lassítasz, és óvatosan hátrapillantasz. Megnyugodva tapasztalod, hogy semmilyen óriási madár nincs a nyomodban. Ezt megúsztatd! Az ösvény pedig befut egy újabb tisztásra. → 246

317 A madár egyre lejjebb ereszkedik, hatalmas teste teljesen sötétbe borítja a csillagfényes éjszakát. Egy pillanat múlva szárnyak szele legyint meg, majd egy jókora láb gyöngéden magával ragad, és máris hihetetlen sebességgel távolodsz a földtől. Alattad egyre zsugorodik az X jelzés, majd térképként kirajzolódnak a környező tisztások. A magasban tisztán ragyog a hold, fényét visszatükrözik a kertben futó, hóborította utak, melyek ezüsterek hálózataként

rajzolódnak ki a fák fekete tömegéből. Egészen magával ragad a látvány! De hova visz a madár? → 315

318 – Szerintem nem jó ötlet engem megenni, mert... – kezded, miközben vadul gondolkodol, hogy hogyan fejezd be a mondatot. A fene vigye el, sosem jut eszedbe semmilyen épkezláb gondolat szorult helyzetben...

– Miért ne ennék meg? Frissnek és ropogósnak tűnsz. Tán káros vagy az egészségre? Vagy valamilyen mérgező adalékanyagot tartalmazol? Netán sok benned az E? – kérdi gyanakodva a madár.

– Már egyszer megevett egy sárkány, és elrontotta velem a gyomrát – nyögöd ki kínodban.

– Még hogy sárkány! Sárkányok nem is léteznek! – legyint szárnyával a jókora tollas.

Már éppen megcáfolnád, hogy miért ne léteznének, különben is, minden jel szerint Rukhmadarak is léteznek, amikor a madár hirtelen gyanakodva feléd fordul:

– Várjunk csak! Te kóser vagy?

Mit válaszolsz?

• Igen? → 332

• Nem? → 333

319 Mit veszel elő, hogy jobb belátásra bírd az éhes Rukhmadarat?

- Egy **macskás órát?** → 322
- Egy **elefántos amulettet?** → 323
- Esetleg megfújod a **tülköt**, ha van nálad? → 321
- Ha nincs nálad semmi, megpróbálhatod meggyőzni a madarat. → 318

320 Lesétálsz a fákhöz, vagyis csak sétálnál, mivel az első lépésnél megcsúszol, hasra esel, és egy pillanat alatt leszánkázol a dombon. Pont a tábla alatt kötsz ki. Kicsit szédelegve felülsz, és az alábbi feliratot olvasod: „A tisztás vége”. Vajon miért tartották fontosnak ezt ide kiírni? Mindenesetre úgy tűnik, nagyon kedvelik errefelé a táblákat. Megpróbálsz feltápaszkodni, és ekkor egy lencsét pillantasz meg pont a tábla tövénél a hóban. Dodó és Töhötöm talán pont itt álldogáltak, a feliratot tanulmányozva. A tábla mögött nyomokat fedezel fel a hóban. Egy rejtett utacszkára leltél! Rájössz, hogy a táblát nem véletlenül helyezték pont ide. Igazából e kis ösvény indulását hivatott eltakarni. Ekkor egy hangya mászik keresztül a táblán.

Mit teszel?

- **Megszólítod?** → 346
- **Vagy elindulsz a tábla mögül induló rejtett utacszkán?** → 347
- **Vagy valamelyik kitaposott utat választva el is hagyhatod a tisztást.** → 345

321 Előveszed a tülköt, amit Pellinortól kaptál, és teli tüdőből belefújsz. Recsegő-ropogó hang harsan fel. A Rukhmadár szemében rémület tükröződik, azon nyomban elrugaszkodik a fészkeből, és eszeveszett szárnyalásba kezd. Úgy látszik, nem kedveli a kürtmuzsikát. Nagyot sóhajtasz megkönnyebbülésedben, hogy leráztad, de örömed nem hosszú életű. Reccsenést hallasz a hatalmas fehér tojás irányából! Megrepedt a rémes lármától! Lassan végighasad az oldala mentén, és egy óriás madárfióka dugja ki a fejét a résen. Körülbelül akkora, mint egy ház.

– Mama! – suttogja lelkesen az arcodba.

– Már csak ez hiányzott! – dohogja Gombóc, épp csak az orrát dugva ki a kapucniból.

– Csöndesen, nehogy madárbébiétel legyen belőled! – súgod neki.

A Rukhmadár a távolban köröz, de bármikor visszaterhet. Pláne, ha észreveszi frissen kikelt fiókáját! Sürögösen le kellene jutnod innen, a fa tetejéről. De hogyan? Rémülten körbenézel, és megpillantod a hatalmas fehér abroszelőkét. Biztos akkor esett le a madár nyakából,

amikor az sietősen távozott a fészkeből. Nincs időd sokat gondolkozni, mert a Rukhmadár megunta a körözést, és széleseben feléd tart. Megragadod az abrosz négy sarkát, és ejtőernyőnek használva elrugaszkozdsz a sziklaoromról.

– Hozok neked vacsorát, kicsikém! – kiáltod vissza az utánad tátogó irdatlan fiókának.

Ahogy lefelé szállingózol az abroszba kapaszkodva, örömmel látod, hogy a Rukhmadár egyáltalán nem törődik veled, hanem izgatottan leereszkedik fészkebe a fiókája mellé. Ezalatt egészen elsajátítod az ejtőernyőzés fortélyait, már érzed, hogyan kell mozgatni az abroszt, hogy irányt változtass. Közben lenézel egy pillanatra, és látod, hogy Pellinor közeledik fehér lován széleseben északnyugat felől. Hamarosan biztonságban földet érsz. Mire összehajtod a fehér abroszt, és felülről jól látható helyre teszed, hogy a Rukhmadár megtalálja kedvenc előkéjét, már meg is érkezik a lovag. Csillogó szemmel fordul hozzád.

– Üdvözöllek újra! Hallottam a túlkölést! Csak nem? Merre van a Csahos Fenevad?

– Hát, sajnálom, téves riasztás. Némileg szorult helyzetbe kerültem egy, khm, Rukhmadár fészkeben, és nem találtam jobb megoldást, mint megfújni a túlköt – feleled büntudatosan.

– Semmi baj – közli Pellinor csüggedten. – Akkor visszatérek a Falodába, és egy újabb üveg szőrszörpbe fojtom a bánatomat. Viszlát!

Hátat fordít, és lógó orral visszaporoszkál a büfé felé. Te pedig körül nézel a hatalmas fa tövében.

Ha már jártál itt, lapozz a **194**-re! Ha nem, olvass tovább!

Próbálsz kitalálni, milyen fa lehet ez. Érdes kérgéből, göcsörtös ágaiból arra következtetsz, hogy egy őszöreg tölgy, talán a kert legöregebb lakója. Egy apró fémtáblán akad meg a szemed. „Ezeréves Tölgy” – olvasod rajta. Elismerően körbesétálsz a gigantikus törzset, és közben átlépdelsz a fa kígyószerűen tekergő gyökerei fölött. Vajon hány barátoddal tudnád körbeölelni? – morfondírozol, mikor egyszer csak Gombóc közli veled:

– Nocsak, ott egy kilincs!

És tényleg. A fára, úgy derékmagasságban, egy sárgaréz kilincset szereltek. Fényesre kopott a sok használatból. Mit teszel?

- Megpróbálsz lenyomni a kilincset? → **228**
- Vagy elindulsz valamelyik ösvényen? → **194**

322 Előveszed a **macskás órát**. Csodálkozva látod, hogy bár továbbra is ketyeg, a mutatók éjjelen állnak, és egy tapodtat sem mozdulnak. Nem is tudod, miben reménykedsz. Miért is érdekelne egy óra egy

madarat? Bizonytalanul a méretes szárnyas csőre alá nyomod az órát.

– Nocsak, már éjfél van? – csodálkozik a Rukhmadár. – Egy rendes Rukhmadár ilyenkor már régóta alszik. Jó példát kell mutatnom a kicsikémnek – pillant elérzékenyülten monumentális tojására. Gyengéden maga alá görgeti, majd villámgyorsan bedugja fejét a szárnya alá, és horkolni kezd.

– Sosem gondoltam volna, hogy a Rukhmadarak ennyire komolyan veszik a napirendjüket – néz rád elismerően Gombóc, aki végre ki mert kukucskálni a kapucnidból.

Megkönnyebbülten sóhajtasz fel, hogy nem lettél vacsora.

- Most törheted a fejed, hogyan jutsz le innen. → 326
- Vagy megvizsgálhatod a Rukhmadár fészket, hát-ha valami hasznos dologra bukkansz. → 324
- Esetleg körbekémlelhetsz a fa tetejéről. → 325

323 Előveszed a mívesen megmunkált, elefántot ábrázoló **ezüstamulettet**, és meglengeted a madár előtt. Mohón utánakap a csőrével, de te gyorsan a hátad mögé rejtjed.

– Ezt hol találtad? – kérdi izgatottan. – Ez az én amuletem! Ugyanis szerencsét hoz, ha elefántra

vadászom! Nemrég elvesztettem, amikor a vacsoráért repültem. Azóta sem sikerült elefántot fognom! Add ide!

– Nono, csak lassan a csőrrel! Így jár, aki itt-ott szét hagyja a dolgait. Örülhetsz, hogy megtaláltam! Vissza is adom, egy feltétellel: ha nem eszel meg vacsorára. Sőt, le is viszel innen! Oda, ahová szeretném! – bátorodsz neki. A madár megadóan sóhajt.

– Rendben van, áll az alku! – bólint. – Annyira vágyom már egy jó kis pirított, ropogós elefántfültre uborkával. Nagyon örülök, hogy megtaláltad az amuletem. Hová vigyelek?

Körülnézel.

- Északnyugatra, egész közel egy tisztást látsz színes fényekkel. Oda repítsen? → 393
- Nyugatra, a távolban egy jókora hegy magasodik, tetejéről időnként vékony füstcsík emelkedik a magasba. Esetleg annak a tetejére szeretnél érkezni? → 335
- Ha véletlenül hallottál a Titkos-tórol, megkérdezheted a Rukhmadarat, hogy oda tud-e vinni. → 331

324 Alaposan átvizsgálod a gallyakból készült fészket, amelyben az óriási tojás trónol, de hiába kutatsz, semmit sem találsz. Sem kosz, sem lomok,

sem ételmaradékok. Úgy tűnik, a Rukhmadár szerfelett ügyel arra, hogy rendben tartsa a fészket. Már majdnem feladod a keresést, mikor Gombóc megjegyzi:

– Jé, ott egy vigyorgó majom! – Lenézel a csizmádkhoz, ahol egy apró, majomfejet formázó tárgy kandikál ki két faág közül. Egy **majmos kulcs!** Elteszed, majd elgondolkozol, hogy hogyan juthatsz le innen. Bár igencsak ágas-bogas ez a fa, aminek a tetején csücsülsz a Rukhmadár fészkeben, mégis kockázatosnak érzed a lemászást. A magasból letekintve forog veled a világ. Ekkor pillantod meg a hatalmas, fehér abroszelőkét a madár nyakában. Elég rizikós, de használhatnád ejtőernyőnek.

Hogyan próbálsz lejutni?

- Megpróbálsz megszerezni az előkét, és leejtőernyőzni vele? → **329**
- Vagy óvatosan megkísérelsz lemászni? Ki tudja, mit rejt még ez a fa lejjebb... → **330**

325 Körültekintesz a fa lombkoronájának tetején. Olyan magasan vagy, hogy felülről látod a felhőket. Csak egyvalami magasodik ki belőlük – egy szikla nyugati irányban, amiből időnként vékony füstcsík tekergőzik a magasba. Egész közel, északnyugatra egy nagyobb tisztás található, ahol apró

fényfoltok világítanak, és mintha különféle lények mozognának. A távolban, kelet felé a fák között, mint holmi mívesen csiszolt gyémánt, csillogva veri vissza valami a hold ezüst sugarait. Valószínűleg egy tó víztükre. Meglepetésedre északon is látsz valami hasonlót. Egy másik tó is lenne az állatkertben? Mást nem tudsz kivenni, így abbahagyod a nézelődést.

- Most megpróbálsz lejutni innen? → **326**
- Vagy előtte megvizsgálod a Rukhmadár fészket, hátha találsz benne valami hasznosat? → **324**

326 Bár igencsak ágas-bogas ez a fa, aminek a tetején trónolsz a Rukhmadár fészkeben, mégis kockázatosnak érzed a lemászást. A magasból letekintve forog veled a világ. Ekkor pillantod meg a hatalmas, fehér abroszelőkét a madár nyakában. Elég rizikós, de használhatnád ejtőernyőnek. Hogyan próbálsz lejutni?

- Megpróbálsz megszerezni az előkét, és leejtőernyőzni vele? → **329**
- Vagy óvatosan megkísérelsz lemászni? Ki tudja, mit rejt még ez a fa lejjebb... → **330**

327 Rövid ideig pihensz a vastag ágon, görcsösen kapaszkodva a fába. Hamar összeszeded magad, és továbbindulsz lefelé. Hamarosan eléred a talajszintet, és kifújod magad a fa tövében. Huh, hiába szeretsz fára mászni, most egy ideig elég volt! Körülnézel – innen négyfelé is továbbindulhatsz.

- Északra egy keskeny, egyenes ösvény fut. Ezt választod? → **103**
- Északnyugatra egy alaposan kitaposott utacska vezet. A távolból hangokat is hallasz. Erre mész? → **100**
- Nyugatra egy széles út indul, a távolban, kicsit északabbra egy jókora szikla magasodik. Ezen gyalogolsz végig? → **190**
- Dél felé is tart egy ösvény. → **13**
- Ha felfedeztél itt korábban egy másik utat, azt is választhatod. → **394**

328 A kényelmes, dimbes-dombos úton sétálva kihalt ketrecek mellett haladsz el. Az egyiknél egy kiszuperált terepjáróra leszel figyelmes.

Odaszaladsz kipróbálni? → **10**

Ha már korábban beleültél, most folytatd tovább az utadat! Merre indulnál?

- Északkeletre, a dombok felé? → **107**
- Vagy délnyugatra, ahol fények láthatók a fák között? → **200**

329 Odalopózol a hatalmas szárnyashoz, és óvatosan kioldod a hófehér előkét a nyakából. A madár szerencsére meg sem rezdül, annyira mély álomba zuhant. Megragadod a ruhadarab négy sarkát, és ejtőernyőnek használva elrugaszkodsz a fa tetejéről. Az előke-ejtőernyő megtelik hűvös téli levegővel, felpúposodik, és te lassanként hullasz alá, ide-oda szálldosva a szélben, mint egy lusta hópehely. Hosszú szállingózás után végre biztonságban földet érsz. Odalenn összehajtod a fehér abroszt, és felülről is jól látható helyre teszed, hogy a Rukhmadár megtalálja kedvenc előkéjét. A hatalmas fa tövében állsz, egy útkereszteződés közepén.

Ha már jártál itt, lapozz a **194**-re! Ha nem, olvasd tovább!

Próbálsz kitalálni, milyen fa lehet ez. Érdes kérégből, göcsörtös ágaiból arra következtetsz, hogy egy ősrég tölgy. Talán a kert legöregebb lakója. Egy apró fémtáblán akad meg a szemed. „Ezeréves Tölgy” – olvasod rajta. Elismerően körbesétálsz a gigantikus törzset, és közben átlépdelsz a fa kígyószerűen tekerdő gyökerei fölött. Vajon hány barátoddal tudnád

körbeölelni? – morfondírozol, amikor egyszer csak Gombóc közli veled:

– Nocsak, ott egy kilincs!

És tényleg. A fára, úgy derékmagasságban, egy sárgaréz kilincset szereltek. Fényesre kopott a sok használatától. Mit teszel?

- Megpróbálsz lenyomni a kilincset? → 228
- Vagy elindulsz valamelyik ösvényen? → 194

330 Megfogod az egyik vastag ágat, és igyekezőn nem lenézni, próbálsz az alattad lévő ágra ereszkedni. Ami igencsak csúszós. Hirtelen elveszted az egyensúlyod, és lepottyansz a fáról. De nem ijedsz meg! Ahogy zuhansz az ágak között, próbálsz megragadni az egyiket. Végre sikerül megkapaszkodnod, félúton a fa koronája és a talaj között.

Alulról másztál már fel korábban erre a fára? Ha igen, lapozz a 327-re! Ha nem, olvass tovább!

Szorosan a fába kapaszkodva kifújod magad, aztán továbbindulsz. Ahogy óvatosan ereszkedsz lefelé a hatalmas ágakon, egy apró tárgyra leszel figyelmes, ami az egyik gally végén himbálózik. Jó sokáig nyújtózol, mire eléred. Egész közelről kell nézned, hogy felismerd – egy aprócska, citromsárga zsebórárt tartasz a kezekben ezüst óraláncon. Az időt nem tudod

leolvasni róla, annyira kicsi a számlap. Elsüllyeszted szerzeményed a hátizsákba, és leereszkedsz a földre. Egy útkeresztvezetőnél állsz, a hatalmas fa tövében.

Ha már jártál itt, lapozz a 194-re! Ha nem, olvass tovább!

Próbálsz kitalálni, milyen fa lehet ez. Érdes kérgéből, göcsörtös ágaiból arra következtetsz, hogy egy őszöreg tölgy. Talán a kert legöregebb lakója. Egy apró fémtáblán akad meg a szemed. „Ezeréves Tölgy” – olvasod rajta. Elismerően körbesétálsz a gigantikus törzset, és közben átlépdelsz a fa kígyószerűen tekerdő gyökerei fölött. Vajon hány barátoddal tudnád körbeölelni? – morfondírozol, amikor Gombóc egyszer csak közli veled:

– Nocsak, ott egy kilincs!

És tényleg. A fára, úgy derékmagasságban, egy sárgaréz kilincset szereltek. Fényesre kopott a sok használatától. Mit teszel?

- Megpróbálsz lenyomni a kilincset? → 228
- Vagy elindulsz valamelyik ösvényen? → 194

331 – Úgy tudom, van itt valahol egy rejtett tó a fák között. Oda szeretnék menni.

- A Titkos-tó? – kérdi aggodalmasan a madár.
- Igen!

– Ööö, olyanról nem hallottam – közli bizonytalanul.
– De hiszen te mondtad, hogy Titkos-tó! Akkor ismerned kell! Tudom, hogy itt van a közelben.

– Na, jó, itt van, de ühüm, nem tudom, hol – jelenti ki lesütött a szemmel a Rukhmadár.

– Ó, de sajnálom! Akkor megtartom az amuletteidet – sóhajtod, majd kinyitod a hátizsákot, és látványosan pakolni kezdesz.

– Ne, ne, eszembe jutott! Arra van – közli a madár megadóan, szárnyával észak felé mutatva. – Nem vezet oda út, senki sem találhat rá. Különféle színes, mesebeli madarak élnek ott. Még senki emberfia nem járt arra. De majd te! Pattanj fel!

Óvatosan felkapaszkodsz a hátára. A Rukhmadár nehézkesen feltápáskodik, ügyelve, hogy ne lépjen a tojására. Kiterjeszti az eget is elfedő hatalmas szárnyait, és elrugaszkodik a fészkeről. Érzed, ahogy hideg levegő süvít az arcodba. Lehajtod a fejed a puha tollakba, és erősen kapaszkodsz. Észak-északnyugatra repültök. Balra egy nagyobb tisztást látsz a mélyben, ahol apró, barátságos fények világítanak. Jobbra dombok magasodnak, amiken apró lények mozognak, még a kurjongatásukat is hallod. Ezután sűrű erdő következik, ahol egyszer csak a fák között víz csillan. Rögön ereszkedni kezdtek. Ahogy végre lehuppantok, a madár egy laza mozdulattal ledob a hátáról. Nagyot nyekkenve földet érsz. Egy csőr kiveszi a kezedből az

elefántos amulettet, és a Rukhmadár már repül is vissza a fészkéhez. Egy mesés tó partján vagy. → 357

332 – Hát, ennek nagyon örülök! – lelkesedik, és hatalmasra tátja a csőrét.

– Jaj, nem, mégsem vagyok kóser, nem vagyok! – kiabálsz. Elég meggyőző lehetsz, mert a madár lelkesedése alábbhagy, és szomorúan összecukja a csőrét.
→ 333

333 – Milyen kár! Akkor sajnós nem ehetlek meg – közli szomorúan.

Kényelmesen elhelyezkedik a tojásán, és lehorgaszott fejjel költeni kezd. Hamarosan mély álomba merül, már csak halk hortyogás hallatszik az irányából. Bizony, a költés fáradtságos munka lehet – gondolod.

Mit teszel?

- Megvizsgálod a Rukhmadár fészket, hátha találsz benne valamit? → 324
- Vagy körülnézel itt, a fa tetején, hogy jobban tudjál tájékozódni? → 325
- De gondolkozhatsz azon is, hogy lehetne innen lejutni. → 326

334 Sűrűn nőtt bozótban botladozol Pellinor mögött, a hatalmas állat lábnyomait követve. A kutya bőszen szaglászik, és jobbra-balra cibálja a lovat paripástul. A vadúzás izgalma átragad rád is, izgatottan várod a Csa hos Fenevaddal való találkozást. Hiába karcolnak végig a bokrok, gáncsolnak ki a gyökerek, süllyedsz derékig a hóba, egy tapodtat sem maradsz le a többiektől. Hirtelen a távolból különös, rémisztő hang üti meg a fületeket.

– Semmi kétség, a Csa hos Fenevad – suttogja hátrafelé ragyogó arccal Pellinor (már amennyiben a sisakrostélyon át a ragyogást látni lehet).

Megsarkantyúzza a lovát, és elvágtat a hang irányába, kelet felé a bozótoson át, maga után húzva a szerencsétlen ebet. Te is szaladni kezdesz, csak úgy ropog a hó a lábad alatt. Ezt a vidám hangot hamarosan elnyomja a szörnyű moraj, ami felé igyekszel. Mintha harminc kutya csaholna valakinek a gyomrában. Hirtelen meglátod Pellinort. A lovag valahogy lekászálódott a lováról, és most egy fa mögül kukucskál ki. Előtte, egy kis tisztáson, a rekettyebokor előtt csücsül a hóban a hatalmas állat. Patás oroslánlábaival kitámasztja magát, és kígyófejével lelkesen falatozik. A Csa hos Fenevad személyesen! Annyira elmerül az evésben, hogy észre sem vesz titeket. Odaosonsz Pellinorhoz, aki átszellemlült arccal figyel a fenevadat, és izgatottan a fülébe suttogsz.

– Mit csinálsz most? Elejted?

– Hogy ejteném el? Hiszen fel sem emeltem – néz rád csodálkozva a lovag.

– Úgy értem, levadászod? – sandítasz Pellinorra.

– Dehogy, isten ments! – suttogja megrendülten.

– De hát nem ez a Pellinorok kötelessége? – firtatod.

– Nem, a Pellinorok kötelessége a Csa hos Fenevad üldözése. Ha levadásznám, hogy tudnám tovább üldözni? – válaszolja. Ezen elgondolkodsz egy darabig, majd tovább kérdezel.

– És ha elfognád?

– Igen, igen, de mit csinálnék vele? Bár tulajdonképpen jól mutatna a várudvarban – teszi hozzá ábrándozva. – Milyen kár, hogy kóbor lovag vagyok! Sajnos egyébként sem tarthatnék háziállatot – rázza a fejét szomorúan. – Úgy tűnik, allergiás vagyok a fenevadszörre, így hát há-há-hápci! – tüszent egy akkorát, hogy a föld megrázkódik, a fák megremegnek, és az ágaikról jó adag hó potyog a fejetekre. Fura lehet sisakrostélyban tüszenteni, gondolod, de ekkor észreveszed, hogy a Csa hos Fenevad titeket bámul. Hosszú pillanatokig farkasszemet néz a lovaggal, majd hirtelen felugrik és nekiiramodik, egyenesen északnak. Kígyófeje csak úgy lobog oroszlánteste mögött, mint valami kajla zászló a szélben. Pellinor dermedten figyel a jelenetet, majd feléd fordul.

– Nagyon köszönöm, hogy segítettél a fenevad nyomára akadnom! Igencsak hálás vagyok érte! De most mennem kell! – kiáltja, és megpróbál felugrani

a lovára, de minduntalan visszapottyán. Ekkor a kutyája maga után rántja észak felé az erdőn keresztül, ő meg a lovát húzza a kantáron.

- Van nálad egy **hatszögmintás állatbőr?** → 31
- Ha nincs, te is követheted a Csa hos Fenevad nyomában járó kis csapatot. → 226
- Vagy elunván a vadászatot, mely nem kecsegtet eredménnyel, visszatérhetsz a rekettyés tisztásra. → 246

335 Óvatosan felkapaszkodsz a hátára, és közlöd vele, hogy a távoli, füstölgő tetejű hegy csúcsára szeretnél eljutni. A Rukhmadár nehézkesen feltápáskodik, ügyelve, hogy ne lépjen a tojására. Kiterjeszti az eget is elfedő hatalmas szárnyait, és elrugaszkodik a fészketől. Érzed, ahogy hideg levegő süvít az arcodba. Lehajtod a fejed a puha tollakba, és erősen kapaszkodsz. Ahogy a szikla felé közeledtek, elrepültök egy apró, kerek kunyhó fölött, ami titkokban megbújik a fák között. Mintha nem vezetne oda út. Jobbra egy nagyobb tisztást látsz a mélyben, ahol barátságos fények világítanak. És már elöttetek is a szikla, ahol a repülés hirtelen véget ér. A madár egy laza mozdulattal ledob a hátáról. Nagyot nyekkenve földet érsz. Egy csőr kiveszi a kezedből az elefántos

amulettet, és a Rukhmadár már repül is vissza a fész-
kéhez. Kinyitod a szemed, és feltápáskodsz. Ott állsz
a szikla tetejéhez közel, egy keskeny ösvényen. Csak
pár lépés a csúcs. Elindulsz felfelé az úton. → 270

336 A nyugatnak vezető keskeny ösvényen in-
dulsz el. A dombok lassan kisimulnak, az út
kiegyenesedik. Az állatkert egy elhagyatottabb részére
értél. Apró, puha hóhalmok között kanyarogsz. Egyre
több öreg, göcsörtös fa nő errefelé, majd terebélyesebb
tölgyek is feltűnnek. Hamarosan az erdő egyetlen nagy
tölgyessé válik. → 338

337 Keletnek sétálsz a keskeny ösvényen. Utad so-
rán az erdő lassan átalakul, a magas, sudár törz-
sű fák között egy-egy göcsörtös tölgy is megjelenik,
mígnem az erdő egyetlen nagy tölgyessé válik. Messze
a távolban mintha dombok emelkednének. → 338

338 A nemes tölgyfák árnyékában, az ezüstös
holdfényben váratlanul megpillantasz egy
különös kis türkizkék virágot, ami magányosan bólo-
gat az egyik irdatlan tölgy göcsörtös gyökerénél. Le-
hajolsz, hogy megszagold, de semmilyen illata sincs.
Rövid ácsorgás után folytatod az utad az ösvényen.

- Kelet felé haladsz, a dombok irányába? → 107
- Vagy nyugat felé indulsz? → 160
- Ha hallottál már a türkizkék virágról, tudod, mi a teendőd.

339 – Már hallottam az igazgatóról! És azt is tu-
dom, hogy a hozzá vezető rejtékösvény a csip-
kebogyóbokroktól indul.

– Úgy bizony – bólogat a sárkány. – Amúgy azok
a bokrok innen délkeletre vannak – veti még oda fog-
hegyről.

– Nagyon köszönöm a segítséged! Kérdezhetek
még? – próbálkozol.

– Persze, még egy kincsért igen.

- Van nálad még valami értékes? → 288
- Ha nincs, vagy nem szeretnél kérdezni, távozol a barlangból. → 159

340 – Szmorg, a tengeri szörny mesélt önről – fe-
leled. – Szegény nagyon magányos volt, amíg
meg nem tudta, hogy élnek rokonai a tengerben. Na-
gyon szeretné őket meglátogatni.

– Ó, kedves öreg barátom! – szípig elérzékenyülten
a bagoly. – Nehéz kérés, de nem lehetetlen. Sőt! Menni

fog! – csillan fel a szeme. – De ez legyen az én dolgom. Neked miben segíthetek? Mire vagy kíváncsi?

– Annyi mindenre! – feleled mohón. – Például arra, hogy került ez a rengeteg különleges állat az állatkertbe. És hol vannak azok az állatok, akikkel rendes nyitvatartási időben szoktak találkozni a látogatók? És ön hogy lett bagoly?

– Szívesen felelek a kérdéseidre. Kezdjük az elején! Fiatalkoromban rengeteget utaztam Afrikában, Dél-Amerikában, Ázsiában. Különleges állatok után kutattam a világ minden táján, és rengeteget össze is gyűjtöttem. Vidéki házam hemzsegett a fura lényektől, a pincétől a padlásig benépesítették az épületet. Később, amikor az akkori állatkert-igazgató nyugdíjba ment, engem neveztek ki e neves intézmény élére. Rögtön rájöttem, hogy állataim sokkal jobb helyen lennének itt, mint a szűk házikómban. Szép lassan betelepítettem őket. Napközben az állatházak mélyén szunyókálnak, míg a megszokott állatkerti állatok, a tigrisek, oroszlánok, gorillák a kifutókban henyélnek. Éjjel viszont helyet cserélnek. Ó, ez az éjszakai állatkert, ez az én világom! Hogy imádtam sétálgatni benne a holdfényben! Persze a látogatóknak ezt nem engedhettem meg! Még belegondolni is rossz, mi történne, ha olyan állatokat látnának itt, amikről azt hitték, nem is léteznek! Rémülten elmenekülnének! Vagy épp ellenkezőleg, itt tolongana egy csomó ember egymás hegyén-hátán! Aztán az is előfordulhatna,

hogy különleges állataim ezen felbőszülnének, és, khm, elfogyasztanának egy-két lelkes látogatót. Szóval ez a dolog inkább maradjon köztünk, rendben? – hajol oda hozzád bizalmasan. – De mintha kérdeztél volna még valamit!

– Igen, hogy hogyan változott bagollyá.

– Hát, erről nem szívesen beszélek. Egy ázsiai sámánnal kicsit összekaptunk, khm, hát, egy csinos csüngőhasú vízi malacon, és a sámán úgy felbőszült, hogy mérgében bagollyá változtatott. Később kibékültünk, és akkor bevallotta, hogy elfelejtette a visszaváltató varázslatot. De már nem bánom, bagolynak jobb lenni, mint embernek.

Örölsz, hogy ennyi minden érdekeset megtudtál az állatkertről, de most már úgy érzed, ideje indulnod Dodó és Töhötöm keresésére. Megmondod a bagolynak, hogy búcsúzol, mert még meg kell találnod a testvéredet. → 187

341 – Á, a Titkos-tó? – kérdi csillogó szemmel a piros fejű.

– Igen, tudsz róla? – kérded izgatottan.

– Nem. De nagyon jól hangzik.

A buszsofőr, látva, hogy elszontyolodsz, sietve hozza zátesszi:

– Ne csüggedj! Van egy ötletem, hogy ki segíthet megtalálni. Amott, a Nagy Szikla tetején – bök a kezével nyugatnak, a füstölgő hely irányába – van egy

barlang. Abban állítólag valami rettentő szörnyeteg lakik. Vagyis gondolom, hogy rettentő, mert látni sosem láttam – vallja be a piros fejű. – Tulajdonképpen lehet, hogy kedves. Ki tudja? Mindenesetre ő a titkok tudója itt a kertben. De nem osztja meg őket ingyen, nem ám! Hát, sok szerencsét hozzá!

Megköszönöd a hasznos, bár fölöttébb meggondolandó tippet. Most mit teszel?

- Megkéred, hogy meséljen a Falodában iszogatókról? → 219
- Vagy inkább odasétálsz egy másik asztalhoz? → 215
- Ha még nem tetted volna, odamehetsz a pulthoz, hogy megnézd, mit lehet kapni a Falodában. → 201
- De távozhatasz is a tisztásról. → 203

342 Rögtön megtalálsz Behemótot, ott áll az egyik bokornál. Retiküljébe éppen jégcsapokat tördel.

– Szia, Behemót! Összegyűlt már elegendő jégcsap?
– Lassan megtelik a retikül – dörmögi Behemót büszkén, fülével legyezgetve. – És te sikerrel jártál? Megtaláltad Dodót és Töhötömöt?

- Ha nem, elbúcsúzol, és folytatod a keresést. → 354
- Ha igen, elmeséled Behemótnak, mi történt. → 259

343 Lelkesen indulsz Behemót kiszabadítására. Könnyedén leugrabugrálsz a meredek kőlépcsőkön a szikla tövébe. Gombóc csak úgy pattog a kapucnidban. A hegy lábánál, a hármaskő elágazásánál megvizsgálod a térképet, hogy juthatsz leghamarabb a Fókadombokhoz. Keletre indulva rövidesen a Falodához érkezel. Itt északkeletre fordulsz a széles úton, és hamarosan magad mögött hagyod a lampionok alatt derűsen iszogató-falatozó népséget. Rövid séta után kijutsz a fák sűrűjéből, és már ott is állsz a csillogó Fókadombok tövében. Körültekintve látod, hogy Behemót még mindig ott fekszik szerencsétlenül kiterülve, ahol hagyta. Odamész hozzá friss szerzeménnyel, a sóval. → 113

344 Kedvesen üdvözlöd a lovagot, és mivel nem nagyon tudsz mihez kezdeni a csonttal, odanyújtod a kutyának. Az hálás tekintettel lekuporodik a lábához rágcsálni. Talán Pellinor eredetileg is neki szánhatta ezt a finomságot, még mielőtt beleejtette a páncéljába. A lovag szeme felcsillan, amikor meglát.

– De örülök, hogy újra találkozunk! Hogy van szegény Töhötöm?

– Még kőből van ökelme, de már tudom, hogyan segíthetnék neki.

– Remek hír, remek hír! Hogyan?

– Egy varázsfőzetet kell készítenem, amihez mandragógyökérre lenne szükségem. Állítólag a lovagoknak van ebben gyakorlatuk.

– Úgy bizony! Micsoda szerencse! Mikor a közös kalandunk után a Bagolyvárban elbúcsúztunk egymástól, még egyszer elsétáltunk a kutyámmal a rekettyés tisztásra. Mikor odaértünk, ő odaszaladt egy növényhez, túrni kezdte az orrával, majd nyüszítve arrébb ugrott, és mancsait a fülére szorította. Megnéztem, mit talált – egy vörösesbarna hajtás nőtt ki egy öklömnyi, vastag gyökérből, aminek emberarca volt. Rögtön tudtam, hogy mandragórát találtam! Na, több sem kellett, gyorsan előkaptam a *Hogyan vakarózzunk páncélban – hasznos praktikák lovagoknak a hétköznapokra* című könyvemet, és felütöttem a *Hogyan szedjük mandragórát?* fejezetnél. Követtem az utasításokat, és lám, erőfeszítéseimet siker koronázta! Gondoltam, hát ha valakinek egyszer szüksége lesz erre a csodálatos gyógyhatású növényre, de arra nem számítottam, hogy ilyen hamar akad jelentkező! Pláne egy kedves barát! Tessék, itt van egy kis darab a **mandragóra gyökeréből**, remélem, segít Töhötömnek! Sok szerencsét!

Megköszönöd a nagylelkű ajándékot, és az apró, fekete gyökérdarabot a hátizsákodba süllyeszted. Elbúcsúzol a lovagtól, és eldöntöd, mit tegyél.

- Szükséged van még a főzethez gépszírra? Megpróbálkozol a buszos lénynél? → **218**
- Vagy indulj tovább a tisztásról! → **203**

345 Melyik utat választod?

- A nyugati keskenyet? → **336**
- A délnyugati szélelet? → **328**
- Vagy a déli bozótosat? → **103**

346 Odalépsz a hangyához, és illedelmesen megkérdezed tőle, tud-e valamit Dodóról és Töhötömről. A hangya feléd fordítja fejét, ami annyira apró, hogy még ha mondana is valamit, azt sem halanád.

- Van nálad egy **morzsa**? → **352**
- Ha nincs, akkor hiába is próbálkozol. Elindulhatsz a tábla mögül induló rejtett utacskán. → **347**
- Vagy továbbmehetsz valamelyik kitaposott úton. → **345**

347 Megkerülöd a táblát, és belépsz a fák közé. A hóban az előtted járók apró lábnyomai egy láthatatlan ösvényt rajzolnak ki, amin nekiindulsz kelet felé. Hamarosan ritkulni kezd az erdő, és egyre gyakrabban bukkannak fel körülötted fehér hósípkás kövek. Talán egy régi patakmederben jársz? Melletted az állatkerti Kis Szikla körvonalai tűnnek fel. A hó egyre mélyebb, egy-egy rossz lépést követően derékig süppedsz bele. A sűrű homályban vészterhesen magasodnak föléd a sötét fatörzsek. Közöttük a távolban egy sziklafal körvonala bontakozik ki a sötétségből. Ahogy közelebb kerülsz hozzá, kiderül, hogy nem is szikla az, hanem egy vár fala. A jókora kövekből épült, hosszan a fák közé benyúló szürke épület egyhangúságát csak egy baljós torony töri meg, ami mellett kapu nyílik. Milyen furcsa és ismerős mindez! De hiszen ez a Bagolyvár! Vagy mégsem? Mintha valami megváltozott volna rajta. A hideg falak tövében borzongás fut végig rajtad. Valami azt súgja, hogy egészen közel vagy Dodóhoz! Csak ez a baljós csönd ne volna. Mit teszel?

- Átsétálsz a boltíves kapu alatt a várba? → **395**
- Vagy a biztonság kedvéért inkább körbejárod a falat, és a hátsó bejáraton lopakodsz be? → **396**

348 Óvatosan előhalászod a rozoga **lila evezőt** a hátizsákodból, és a vízbe ereszted. Szerencsére nem mállik szét rögtön a kezdedben, ezért megkockáztatod, hogy átevezze vele a szigetre.

– Gombóc, kapaszkodj, indulás! – kiáltasz, majd csigalassúsággal evezni kezdesz.

– Máris tengeribeteg vagyok – nyögi egy hang a kapucnidból.

A csónak lágyan siklik a mozdulatlan víztükrön. Már épp elérnétek a szigetet, mikor az evező beleakad valamibe, és kettétörik. Mindössze egy korhadt, lila nyél marad a kezdedben.

– Sebaj, úgyis megérkeztünk – vonod meg a vállad, és boldogan kilépsz a csupaszigetre. → **140**

349 – Rendben, akkor jó jégcsapszedést, Behe-mót! Én keresem tovább a tesómat – közlöd indulófélben.

– Nem is mondtad, hogy elveszett a testvéred! – csodálkozik a vízilószerű óriás.

– Tényleg! – dugja ki a fejét a kapucnidból Gombóc. – Pedig rajtad kívül mindenkinek elújságotla már. Amúgy egy plüss víziló is eltűnt. Olyasforma, mint te, csak kis, kerek füle van, pöttyös, és kevésbé hatalmas.

– Egy víziló! Nahát! Ó, de szeretnék segíteni! Nem láttam őket, de nagyon fogok figyelni jégcsapszedés közben! És szóljatok, ha bármikor szükségetek van

rám! Ó, de finom jégcsapkása lesz ebből! – állapítja meg elégedetten. – Tessék, nektek is adok egyet!

Ezzel átnyújt egy formás **jégcsapot**, majd a fülével hosszasan integet utánatok. Merre indultok tovább?

- Nyugatnak, egy hosszú, keskeny ösvényen? → **336**
- Délnyugatnak, ahol távolabb fényeket látsz egy tisztáson? → **328**
- Vagy délnek a bozótos úton? → **103**
- Esetleg körülnézel, hátha van még valami a dombok túloldalán? → **155**

350 – Nézzük csak, itt ez a boríték! – húzza elő formátlan praclijával Behemót a retiküljéből kilógó papírt. – Csak akkor beszélhetek róla, hogyha valakinek segítséget nyújtok vele, és ez pont az az eset. Tehát – fog bele a történetbe vastag bőrű barátod – ezt a levelet nemrégiben küldte egy afrikai bennszülött törzs mágusa kedves igazgatóknak. Egy rég elfeledett varázsigé van benne, amivel bárkit vissza lehet változtatni eredeti formájába. Az igazgató megkért, hogy őrizzem meg a levelét. Bár neki nincs rá szüksége, mivel jól érzi magát úgy, ahogy van, de hátha másnak hasznos lehet.

– Ez csodálatos! De biztos vagy benne, hogy hatásos?

– Hát, ezekben a varázslókban sosem lehet bízni, de talán működik. Próbáljuk ki Töhötömön!

– Reméljük, nem változik békává... – tűnődik Gombóc.

– Szerintem vágjunk bele! Egy békát is könnyebb hazavinni, mint egy kőszobrot – jelentet ki.

– Ez a beszéd! Induljunk is! Frédi a Falodában még várhat a jégcsapjára. Merre van az a megkövült plüss? – kérdi Behemót.

– Itt van egy köpésre! – feleled, azzal mindannyian felkerekedtek.

A dombok aljában haladtok, a fák tövében, nehogy Behemót lába megint szétcsússzon a jégen. Hamarosan elértek a táblát a tisztás keleti oldalán, és eltűntök a fák között vezető keskeny ösvényen. Rövid séta után feldereng előttetek a Bagolyvár vészjósló fala. Átsétáltok a kapun. A várudvar csak úgy döng hatalmas barátotok súlyos léptei alatt. Erre még a kockás abrosz mellett kuporgó Dodó is fölnéz, és széles mosolyra húzódik a szája.

– Hát itt vagytok? Olyan jól elcsevegtünk Bélával, amíg távol voltatok! – kiáltja felétek.

Behemót lefékez a baziliszkus mellett, és megrovóan csóválja a fejét.

– Nono, Béla, mit hallok! Már megint kővé vált itten valaki?

– Szervusz, Behemót! Hát, sajnos újra bekukucsált valaki az abroszom alá. Megesik. Kéne egy tiltó tábla.

Vagy baziliszkuszfelismerő tanfolyam az állatoknak.
Én tehetetlen vagyok.

– Ejnye-bejnye! No, sebj, megpróbáljuk visszacsinálni, ami elromlott! Hol a póru! járt állat?

– Itt van – ugrálja körül lelkesen Dodó a kő Töhötömöt.

– Ó, már látom! Szép darab szobor, kő szalmakalapban. Igazi különlegesség! No, lássuk csak azt a varázsigt!

Azal Behemót előkotorja ormóttan mancsával a cetlit rejtő borítékat a retiküljéből.

– Nézzük! Micsoda érthetetlen szöveg! Azért megpróbálom felolvasni.

*Kibir umm szí bilidád,
ence kince al hakád
bambír pim del cukkanád
ince pice pici nád.*

A Töhötöm-szikla remegni kezd, majd pukkan egyet, és helyette megjelenik egy Töhötöm formájú, virágzó bokor az abrosz mellett. Döbentem meredtek rá.

– Ajjaj, ez nem sikerült tökéletesen – búslakodik Behemót.

– Legalább jó illata lett! – mormolja a virágokat szaglászva Gombóc.

– Dodó, mit szólsz, ha pár szál virágot viszünk haza plüss víziló helyett? – próbálkozol.

– Nem, én Töhötömöt akarom! – toppant Dodó. – Biztos, hogy Behemót hibátlanul olvasta fel a varázsigt?

Te is végigfutsz a szövegen. Ismeretlen afrikai nyelven írhatták, de azért sikerül kibetűznöd.

– Te Behemót, nem azt mondtad, hogy „pici nád”?

– De bizony azt. Végre egy szónak volt értelme! – mentegetőzik óriás barátod.

– Akkor ott rontottad el. Megpróbálom én is – Behemót mellett állva olvasod a szöveget.

*Kibir umm szí bilidád,
ence kince al hakád
bambír pim del cukkanád
ince pice puca nád.*

Újabb pukkanás hallatszik, és csodák csodájára a virágzó bokor helyett a puha, pöttyös Töhötöm áll előtettek! Egy kicsit még mindig virágillatú, de amúgy pont olyan, mint régen. Csodálkozva pislog rátok. Dodó azonnal odaszalad hozzá, és átöleli immár puha barátját.

– Tudtam, hogy kikövülsz! – súgja a fülébe lelkesen.

Te is megdöngönyözöd az immár puha, párnás plüss vízilóval. Ezután elmesélek neki, mennyi minden történt veletek, amíg ő kőszoborként strázsált a Bagolyvárban. Töhötöm élvezettel hallgatja az elbeszélést, és külön örül, hogy találkozhatott Behemóttal, egy

hasonszórú (azaz hason-vastagbőrű) lényel. A vízi-lószerű óriás lelkesen felajánlja, hogy elkísér titeket az Egyszernyíló Átjáróig.

– Várhat még az a jégcsapkása! Hopp, ugorjatok csak fel a hátamra! – biztat titeket.

Több sem kell nektek, mind felpattantok, és érzékeny búcsút vesztek Bélától, a baziliszkusztól. Behemót lobogó füllel trappol végig az éjszakai állatkerten, ti meg szép sorban pattogtok terjedelmes hátán. Legelől Töhötöm kapaszkodik, mögötte Dodó csücsül Gombóccal az ölében, hátul pedig te egyensúlyozol. Elszárguldotok egy hatalmas fa mellett, majd a tisztásnál jobbra faroltok, és hamarosan kibukkantok az állatkert kapujánál. Itt Behemót kényelmesen elterül, ti pedig lekászálódtok a hátáról. Barátotok felajánlja, hogy a kabátot és a csizmát visszaviszi az állatkert kapujában lévő kis szobáckába, hogy ne kelljen ezzel fáradnotok.

– Keressük meg az átjárókat, mindjárt pirkad! Nehogy nekem itt ragadjatok! – dörmögi.

Te tulajdonképpen nem bánnád nagyon, ha még egy kis időt eltölthetnél újdonsült barátaid társágában, de a szüleid biztos nem lennének túl boldogok, ha reggel nem találnának az ágyikótokban. Közben Gombóc talál egy gödröt a hóban, ahová be tud csusszanni. Ez lesz az Egyszernyíló Átjáró! Igencsak megkönnyebbülsz, hogy nyitva találtátok. Betuszkoljátok a vigyorgó Töhötömöt a hó alá,

majd utána a kandúr is eltűnik az alagútban. Ezután Dodó következik, végül pedig te. Még egyszer visszanezel az éjjeli állatkertre. Behemót mosolyogva megtol az orrával, és hatalmas mancsával utánad integet. Hamarosan mindannyian ott araszoltok egymás mögött a Baglyocska fényében a nehéz hódunyha alatt. Idővel kellemesebbé és szárazabbá válik a világ körülöttetek. Pont, mint egy finom, meleg paplan. A hosszú mászás után kidugjátok a fejeteket. A szobádban vagytok. Hazaértetek. → 400

351 – Sajnos nem találkoztam a Csaños Fenevaddal – vágysz bele. – De most jut eszembe, hogy az állatkert bejáratánál láttam egy üzenetet egy ablakon, amiben téged említettek! Az ablakból egy apró, barna házikóra láttam rá. Talán ott húzta meg magát az a vadállat, amit üldözöl!

– Az bizony meglehet – feleli izgatottan a lovag. – Mikor volt ez?

– Hát, amikor megérkeztem az állatkertbe. Jó régen.

– És? Esetleg utánamentél? Voltál a barna házikónál? – faggat izgatottan.

– Végül nem – vallod be büntudatosan. – Dodóék nyomára próbáltam akadni. Esetleg visszamenjek?

– Á, már semmi értelme. Azóta nyilván rég kereket oldott a fenevad. De azért köszönöm, hogy elmesélted – teszi hozzá lelombozódva a lovag.

– Nincs mit. Amúgy kicsit sajnálom is, hogy nem követtem a nyomát. Én is kíváncsi lennék erre a Csahos Fenevadra.

Gombóc erre kikönyököl a kapucnidből.

– Én annyira nem – közli óvatosan. – Véleményem szerint egy ilyen szörnyet jobb elkerülni.

Te hogy gondolod?

- Szívesen segítenél a lovagnak? → 209
- Vagy inkább odébbállsz a tisztásról? → 203
- Esetleg beszélgetnél még valakivel valamelyik asztalnál? → 215

352 Tűvé teszed a táskádat a kenyérmorzsáért, amit a kis hangyától kaptál még az Egyszernyíló Átjáróban. Valószínűleg egy bolhát is könnyebb megtalálni egy medve szőrében, mégis előkeríted a morzsát, és óvatosan ráhelyezed a tábla tetejére, a kis hangya elé. Az egyből odaszalad, apró csápjai közé fogja a kenyeret, és eltűnik a fatábla egyik apró hasadékában. Egy ideig semmi sem történik. Már épp indulnál, amikor a kis hangya újra megjelenik. De nem egyedül! Sőt!

Úgy tűnik, az egész bolyt magával hozta. Hatalmas a tolongás. Már épp kezdesz zavarba esni, hogy mit adj enni ennyi állatkának, amikor szabályos vonalakba rendeződnek. Ahogy figyeled a mozgásukat, ráébredsz, hogy egy értelmes mondat formálódik hangyabetűkből a táblán. *„Dodó és Töhötöm a Bagolyvárba mentek, és nem jöttek vissza”* – szól az üzenet. „Aggódunk” – bigygyeszi oda még néhány hangya alulra. Nagyon hálás vagy a kis jószágoknak, hogy segítettek, de most már te is aggódni kezdesz. De merre lehet a Bagolyvár? Talán valahol itt, a közelben. Jobban megnézed az apró lábnyomokat, amik egy halvány ösvényt rajzolnak ki. De hiszen ezek Dodó és Töhötöm nyomai! Követed őket kelet felé. → 347

353 Odasétálsz a piros fejű teremtményhez a busz mellett. Nagyon szívélyesen fogad, és barátságosan hátba vereget.

– Üdv! Mi járatban? – kérdi lelkesen.

– Hát, öm, ugyebár te ismered a Holdbéli Nyulat? Sürgősen beszélnem kéne veled!

– Á, te is kicsit begolyóztál! Semmi gond! – bólogat megértően. – Én nem ismerem ökelmét, de próbálkozz Gallér Edével! Szerintem örömmel segít majd!

Megköszönöd a segítségét, és odasétálsz Gallér Ede asztalához. → 356

354 Látod, hogy a tisztáson semmi sem változott, a pingvinek továbbra is lelkesen csúszkálnak. Három úton távozhatsz innen.

- Nyugatnak indulsz? → **336**
- Esetleg délnyugatnak haladsz a nagy tisztás felé? → **328**
- Vagy beveted magad a bozótosba a dél felé kanyargó ösvényen? → **103**

355 Melyik állat ismeri szerinted a Holdbéli Nyulat, kihez mennél oda?

- A piros fejűhöz a busznál? → **353**
- Gallér Edéhez? → **356**
- Vagy a Hullámos Gelicéhez? → **366**
- Ha nem tudod, vagy még nem jártál itt, esetleg elbizonytalanodtál, menj oda bátran a pulthoz, és próbálkozz Frédivel, a büféssel! → **6**

356 Csöndben leülsz Gallér Ede asztalához. – Tudom, hogy tényleg ott él a Holdon a barátod. Beszélnem kell veled, nagyon fontos. Tudsz segíteni?

A gyíkszerű lény megdöbbenve fordul feléd.

– Nahát, te hiszel a Holdbéli Nyúlban? Tényleg? Te vagy az első! Hihetetlen! Végre valakivel lehet beszélgetni! – üres halszeme megtelik lelkesedéssel, és barátságosan tekint rád.

– Akkor kérlek, meséld el, hogy tudnék szót váltani a Holdbéli Nyúllal!

– *El kell menned az álomfüves tisztásra.* Én is ott szoktam vele beszélgetni. Egyszer arra tévedtem, és leheveredtem a fűbe. Ekkor távoli nyuszogás ütötte meg a fülem. Csodálkozva felültem, és keresni kezdtem, honnan jöhet a hang. Több állat is hortyogott körülöttem, de nyulat sehol sem láttam. Hirtelen rájöttem, hogy a hang egy apró, sárgásfehér tölcséres virágból áramlott, amelyik pont ott nyílt a fülem mellett. Most már tudom, Sápatag Holdvirágnak hívják. Lehajoltam, és beleszóltam. És a Holdbéli Nyúl válaszolt. Így kezdődött a mi barátságunk – meséli csillogó szemmel.

– Hol van az a tisztás?

– Egészen közel, északnyugatra.

– Köszönöm, már indulok is! – feleled izgatottan, és felugrasz az asztaltól.

– Várj csak! – tartóztat még Ede. – Ne olyan sietősen! Ahogy odaérsz a tisztáshoz, rögtön álomba merülsz majd! Az álomfű illata ott mindent beborít!

– Akkor mit tegyek?

– Használd ezt! – nyújt át egy *világoskék csipeszt*. – Csak csippentsd az orrodra!

– Köszönöm! De várjunk csak, ha mindenki álomba merül azon a tisztáson, te hogyhogy ébren maradtál? – kérded csodálkozva.

– Egyszerű. Én kopolyúval lélegzem. Ezért hordok magammal egy vödör vizet, ezt ni! – közli, és máris beledugja a fejét, nagyot sóhajtva. Ahogy kiemeli, vízcseppek peregnek le a pikkelyein. – Hát, ez jólesett! Szóval nem veszek levegőt, csak víz alatt, így nem is alszom el az Álomfű-réten.

– Én meg azt hittem, hogy egy kicsit bolond vagy.

– Itt mindenki azt hiszi – bólogat. – Egyébként tényleg az vagyok.

– Örülök, hogy megismertelek! És nagyon köszönöm az útbaigazítást meg a csipeszt!

Barátságban váltok el. Merre indulsz?

• Északnyugatra, az Álomfű-rét felé? → 160

• Inkább te eldöntöd, melyik utat válaszd? → 203

357 Csodálkozva látod, hogy nem hóban fekszel – puha fű nő alattad. Melletted aprócska tó vize fodrozódik, közepén zöld sziget emelkedik ki a meleg vízpárából. A színtelen, téli táj nyomtalanul eltűnt, helyette a dús pázsitban tarkabarka orchideák nyílnak, a tavaszi esték bódító illatát idézve. A virágzó partot sűrű erdő öleli körül. A fák közötti bozóton

színpompás madarak surrannak át nesztelenül, és csobannak finoman a mozdulatlan víztükörbe a tó túlsó oldalán. Ezen az érintetlen, elvarázsolt helyen talán te vagy az első pizsamás látogató – suhan át a fejedem.

Elmélyült szemlélődésedből kellemetlen rikácsolás zökkent ki. A hang egy hozzád közel álló, virágzó fácska irányából jön, melynek ágai minduntalan hajladoznak és remegnek. Mit teszel?

• Odasétálsz, hogy megtudd, mi rikácsol? → 361

• Vagy megnézed a színpompás madarakat a tó túloldalán? → 364

• Esetleg megpróbálsz átsétálni a sekély vízben az aprócska szigetre a tó közepén? → 362

• Vagy úgy döntesz, tartasz egy kis pihenőt ezen az elvarázsolt helyen, és kényelmesen leheveredsz a puha fűbe, az orchideák közé? → 360

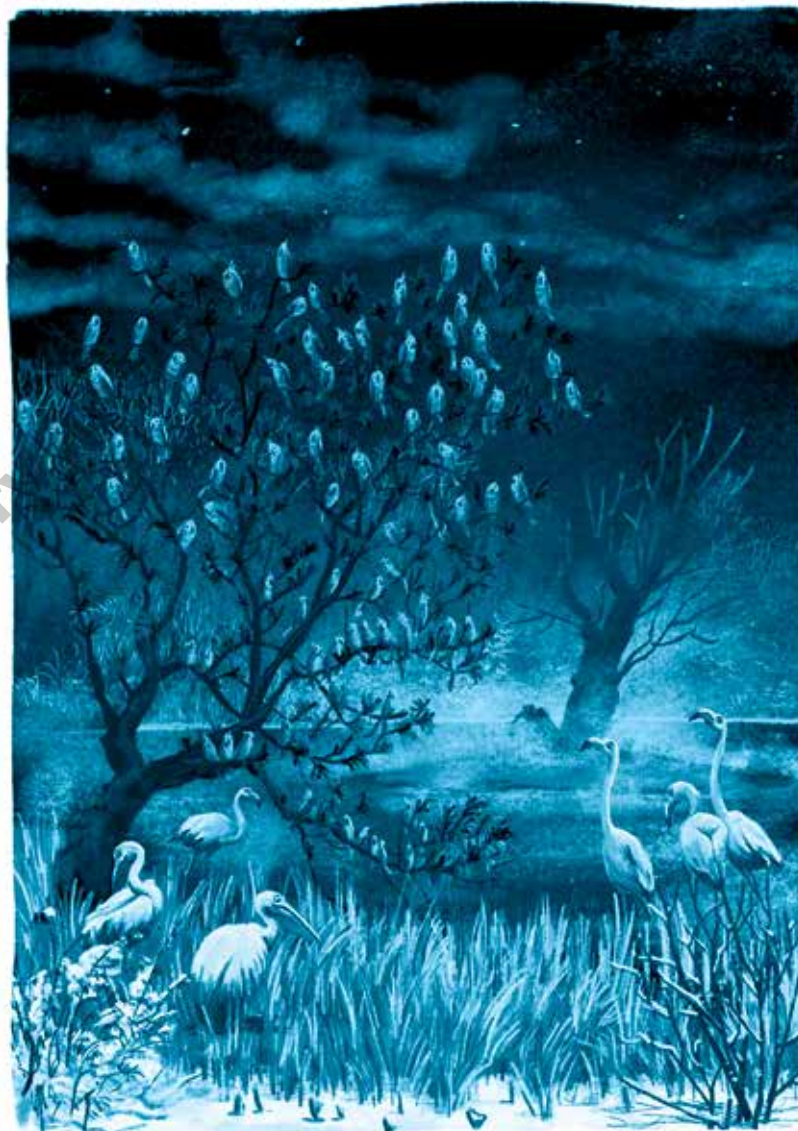
358 Ahogy ránézel a virágra, rögtön tudod, hogy ez vezet a Titkos-tó nyomára! Északra, távolabb az úttól, észreveszel még egyet. Letérsz a kitaposott ösvényről, és elindulsz a tó felé. Újabb és újabb példányokra bukkansz. Hamarosan már csoportokban tünedeznek fel, míg végül szinte minden hóbuckát ellepnek az apró, türkizkék, vízcseppekre emlékeztető virágok. Nemsokára egy erdei patak csobogására figyelsz

föl. Úgy érzed, már nem lehetsz messze. A patak hirtelen kanyart vesz, kiszabadul az erdő szorításából, és vele együtt te is kilépsz végre a fák közül.

Előtted ködfelhőbe burkolózva gyönyörű kis tó fekszik a fák között. Közepén zöld sziget egy apró, göcsörtös fácskával. A tó partján egy fia hó sincs. A dús, puhán süppedő pázsitban itt-ott tarkabarka, orchidea-szerű virágok nyílnak, melyek minden apró fuvallatra álmos bólogatásba kezdenek. A fák közötti bozótosból színpompás madarak surrannak ki nesztelenül, és csobannak finoman a mozdulatlan víztükörbe a tó túlsó oldalán. Ezen az érintetlen, elvarázsolt helyen talán te vagy az első pizsamás látogató – suhan át a fejedem.

Elmélyült szemlélődésedből kellemetlen rikácsolás zökkent ki. A hang egy hozzád közel álló, virágzó fácska irányából jön, melynek ágai minduntalan hajladoznak és remegnek. Mit teszel?

- Odasétálsz a fához, hogy megtudd, mi rikácsol?
→ 361
- Vagy megnézed a színpompás madarakat a tó túlsó oldalán? → 364
- Esetleg megpróbálsz átsétálni a sekély vízben az aprócska szigetre a tó közepén? → 362
- Vagy úgy döntesz, tartasz egy kis pihenőt ezen az elvarázsolt helyen, és kényelmesen leheveredsz a puha fűbe, az orchideák közé? → 360

359 Megkérded újdonsült barátodat, hogy esetleg nem találkozott-e egy gyerekkel meg egy plüss vízilóval. Látod, hogy nagyon töri a fejét, majd egyszer csak felcsillan a szeme a szőr mögött.

– Most, hogy mondod, lehet, hogy láttam egy gyereket. Ma én voltam az első vendég itt, a Falodában. A dombok felől érkeztem, és ahogy ballagtam az úton, mintha láttam volna valami törpét bujkálni a fák között. Azért gondoltam, hogy törpe, mert kicsi volt, piros nadrágot viselt, meg valami kalap billegett a fején. De hamar eltűnt, így azt hittem, csak a szemem káprázott. Meg aztán nem mindig látok jól a szőrtől – mutat gyapjával takart szemére.

– Szerintem igenis jól láttad, és Dodó volt az! Piros nadrágot és szalmakalapot visel! Mondd, merre vannak azok a dombok?

– *Arra, ni! – bök északkelet felé* szőrös mancsával.

– Nagyon köszönöm a segítségéd! Most mennem kell.

– Á, nem tesz semmit. Jó utat, és jó étvágyat a kukacokhoz!

- Most rögtön továbbindulsz északkeletre, a dombok irányába? → **328**
- Még beszélgetsz valakivel? → **215**
- Odasétálsz a pulthoz, ha még nem tetted? → **201**
- Vagy távozol valamerre a Faloda tisztásáról? → **203**

360 Elnyújtózol a kényelmes, puha fűben. Kezedet összefonod a fejed alatt, és a sötét égen úszó őszibarackszínű felhőket bámulod. A hold, mint ha bújócskát játszana, hol eltűnik, hol előbukkan mögülek. Hébe-hóba nagyokat szippantasz a téged körül lengő virágillatból. Már egészen elbóbiskolsz, amikor szárnyzuhogást hallasz, és langyos szél legyinti meg az arcod. Ahogy felkönyökölsz, egy jácintkék, elegáns küllemű madarat látsz. Mintha mintás, kék öltönyt viselne. Mikor látja, hogy ébren vagy, kellemes trillába kezd.

– Isten hozott, kedves heverésző látogató! A szent madár küldötte vagyok. Abban a megtiszteltetésben lehet részed, hogy Ófenségessége vendégül lát kicsiny szigetén. Elfogadod a meghívást?

A sziget felé sandítasz. A közepén, a göcsörtös fának dőlve kövér madár üldögél. Elég lerobbantnak tűnik. Mit válaszolsz?

– Örömmel elfogadom! → **368**

– Nagyon köszönöm, de sajnós most nem alkalmas! Ebben az esetben mit teszel?

- Odasétálsz a virágzó fához, ahonnan a rikácsoló hangok hallatszanak? → **361**
- Megnézed a színpompás madarakat a tó túloldalon? → **364**
- Vagy elhagyod a Titkos-tavat, és visszatérsz az állatkertbe? → **367**

361 Ahogy közelebb érsz a fához, látod, hogy nem is virágzik. Amit virágoknak hittél, azok szín-pompás, jól táplált papagájok. Olyan sűrűn telepedtek a fára, hogy az ágak csak úgy roskadoznak alattuk. Szegény fácska szinte ki sem látszik a tarkabarka madárseregletből. Ámulva figyeled a papagájok civódását. Egyszer csak a fejedon koppan egy mandula. Körül nézel, honnan jöhetett, mikor eltalál egy másik is. Az egyik papagáj vihogni kezd, mire egy másik rákoppint a fejére.

– Micsoda viselkedés ez! Tiszteletlen a látogatónkkal szemben!

– Miért? Ki ne szeretné a mandulát? – kérdi ártatlanul a madár, mire a többi is vihogni kezd.

Sikerül pont elhajolnod egy újabb mandula elől. Úgy látszik, egy mandulafát leptek el. Micsoda pimasz papagájok! De egész pontosan hajítanak célba.

Mit teszel?

- Sürgősen távozol a szín-pompás madarak felé a tó túlsó oldalán? → **364**
- Vagy megkínárod őket **kukaccal**, ha van nálad? → **377**

362 Körülsétálsz a tavat, hátha találsz egy sekélyebb részt, ahol átkelhetsz a szigetre. Minduntalan színes madarakba botlatsz, akik láthatóan egyáltalán nem tartanak tőled, de nem is foglalkoznak veled. Rövid keresés után találsz egy helyet, ahol sekélyebbnek tűnik a víz. Óvatosan belelépsz a csizmáddal, és lassan elindulsz a sziget felé. A langyos szellő ekkor arrébb fújja a tavat borító párafelhőt, mire a szigeten megpillantasz egy jókora, kopasz madarat. Úgy elcsodálkozol, hogy térdig lépsz a tóba, és a víz elönti a csizmádat. Kicsit szitkozódsz, de szerencsére jó meleg. Ahogy kilépsz a szigetre, kiüríted a lábbelid. Egy ebihal, két apró csiga, egy papucsállatka és jó adag víz távozik belőle. A szigeten ülő kövér madár érdeklődve figyel, hogy mit művelsz. Visszahúzd a csizmát a lábadra, és te is szemügyre veszed a furcsa szerzetet. A madár leginkább pulykára emlékeztet, öreg és ráncos, farkából tollcsomók lógnak.

– Üdvözöllek, kedves vándor! Mi szél hozott kies szigetemre, itt, a Titkos-tó közepén? – kérdezi krákoló repedtfazék-hangon.

Elmeséled neki, hogyan keveredtél ide Gombóccal, és hogy a testvéredet szeretnéd hazavinni. A kövér madár megértően bólogatva hallgat. Mikor befejezed, ő csak bólogat tovább, majd hirtelen feleszmél:

– Á, érttem! Sajnos nem találkoztam Dodóval, mivel már évtizedek óta nem mozdultam el a szigetemről. De szívesen adok neked valamit, aminek biztosan

hasznát veszed. Cserébe csak annyit kérek, hogy maradj itt velem beszélgetni, majd idővel válaszolj egy találós kérdésemre. Ha helyesen felelsz, megajándékozlak!

– Rendben, úgyis szívesen beszélgetnék veled!

Leülsz törökülésben szemben a madárral, és hoszszasan eldiskuráltok az időjárásról, a különféle csokoládékról és a 100 forintos színes gumi csontvázakról, ami különösen érdekli az öreg madarat. Gombóc a kapucnidből kikönyökölve hallgatja a beszélgetést, és időnként megpróbál elkapni egy körülöttetek repkedő pillangót. Lassan kezdesz türelmetlen lenni. Időnként megkérdezed, mikor jön már a találós kérdés, de a madár mindig csak nyugalomra int, és folytatja recsegő hangján a beszélgetést. Egy idő után elunod a hiábavaló várakozást. Felállsz, udvariasan elköszönsz tőle, és elindulsz a szárazföld felé. Amint hátat fordítasz, pukkanást hallasz. Sarkon fordulsz, és döbbenet látod, hogy a madár lángra borult. Rémülten töröd a fejed, hogyan segíthetnél. Sajnos nincs nálad vödör, amivel vizet merhetnél a tóból, hogy eloltsd. De legnagyobb csodálkozásodra erre nincs is szükség: a tűz, amilyen hirtelen fellobbant, olyan sebesen ki is alszik, és a hamuból egy apró, ráncos fióka lép elő. Rád néz ugyanolyan átható tekintettel, mint a korábbi madár, és csipogó hangon neked szegezi a kérdést.

– Milyen madár vagyok én?

Mit felelsz?

- Pulyka? → 378
- Rukhmadár? → 363
- Főnix? → 379

363 – Rukhmadár? Még mit nem? Nézz rám, hogy tudnék én elragadni egy elefántot? – csipogja elképedve a vézna kis fióka. – No, mindegy, legalább jót beszélgettünk. Kísérjen szerencse a további utadon!

Elbúcsúzol a hamu közepén trónoló apró madárkától a szigeten, és a sekély vízben visszasétálsz a tópartra. Úgy döntesz, nem vesztegeted itt tovább az időt, visszatérsz az útra, hogy mielőbb Dodó nyomába eredhess. → 367

364 Átsomfordálsz a tó túloldalára, ahol különböző színű, formájú és méretű vízimadarak tanyáznak. A kacsák és récék között egzotikus ludak kóvályognak, kicsit odébb pedig flamingók egy csoportja bogarászik az olajosan csillogó víztükörben. Odasétálsz hozzájuk. Nagyon el vannak foglalva mind, rád sem hederítenek. Egy darabig félszegen bámulod őket, majd bátortalanul megszólalsz.

– Hm, ö, jó estét, kedves madarak!

Erre mind abbahagyja a bogarászást, és gyanakodva méreget.

– Te meg mit keresel itt? – kérdezi az egyik flamingó csodálkozva.

– Hát, valahogy idekeveredtem – válaszolod. – Dodót, a kistestvéreimet keresem.

– Sajnos senkit sem láttunk – felelik kórusban, majd elfordulnak tőled, és tovább bogarásznak.

Vállat vonsz, és már sarkon fordulnál, amikor majdnem rálépsz egy kistréce-re. Olyan apró, hogy nemrég kelhetett ki a tojásból.

– Ne haragudj, hogy a flamingók ilyen barátságatlanok! Nemrég nyoma veszett egy társuknak, és azóta ilyen mogorva mind. Ha esetleg tudsz valamit az elvesztett flamingóról, talán megenyhülnek.

- Jólesik a kistréce kedvessége. Van nálad egy **rózsaszín toll?** → 365
- Ha nincs, megpróbálsz átsétálni a sekély vízben a tó közepén fekvő aprócska szigetre. → 362
- De akár el is hagyhatod a Titkos-tavat, hogy Dodó nyomába eredj. → 367

365 Előkaparod a tollat a hátizsákodból, és oda-sétálsz vele a flamingókhoz. Hamarosan minden szem rád szegeződik.

– A társatokat megzabálta egy tollas fa. Ez megmaradt belőle – lóbálsz meg szemük előtt a tollat. Elhűlve bámulják.

– Egy micsoda? Tollas fa? – érdeklődik az egyik.

– Nem te etted meg véletlenül? – szegezi neked a kérdést gyanakodva egy másik.

– Nagyon sértő ez a feltételezés! – bújik ki kapucnidból felháborodva Gombóc. – Különben is, mi nem is szeretjük a flamingóhúst. Maximum egy kövér galamb vagy veréb csúszik le...

Gyorsan visszanyomod a kapucnidba a kandúrt, és részletesen elmeséled a találkozásodat a tollas fával és a védőöltözékes madárral. Figyelmezteted őket, hogy ha kimerészkednek a Titkos-tó védelméből, legyenek óvatosak az állatkerti tó északi partjánál. Úgy érzed, sikerült meggyőznöd a gyanakvó tollasokat. Rövid ideig együtt lógatjátok az orrotokat (vagyis a flamingók a csőrüket) a madár szomorú sorsán bús-lakodva, majd az egyikük megszólal.

– Köszönjük, hogy elmesélted nekünk ezt a történetet. Szerintem érdemes átsétálnod a Titkos-tó közepén lévő kis szigetre, ugyanis ott egy szent madár éldegél. Ő talán tud neked segíteni.

Megköszönöd a madaraknak a segítséget, és már épp indulnál, amikor az egyik flamingó utánad szalad, és a füledbe súgja:

– Én épp az állatkerti tóhoz készültem. Ha nem figyelmeztetsz, engem is megehetett volna az a fránya fa. Köszönöm, hogy megóvtál ettől. Cserébe elárulom, hogy *ha a szigeten élő madár feltesz neked egy találós kérdést, arra a helyes válasz a fénix*. Járj szerencsével! – suttogja, majd visszabukdácsol a többi flamingó közé.

- Most átsétálhatsz a sekély vízben az aprócska szigetre a tó közepén. → 362
- Vagy távozhatsz a Titkos-tótól, hogy Dodó nyomába eredj. → 367

366 Odasétálsz az asztalhoz, ahol a Hullámos Gelice csücsül a Kárókatónával. Nagyon belemélyednek a beszélgetésbe, ezért megköszörülöd a torkod, hogy észrevegyenek.

– Khmmmm. Ahemmm. Hümm.

A „hümm”-re már felfigyelnek. Abbahagyják a csevegést, és barátságtalanul merednek rád. Úgy tűnik, nem szívesen állnak szóba idegenekkel.

– Ööö, elnézést, hogy megzavartam a beszélgetésüket, csak lenne egy nagyon fontos kérdésem. A Holdbéli Nyúllal szeretnék beszélni, és talán önök...

– Még hogy mi! Na, tessék – fordul a gelice a Kárókatónához –, nem elég, hogy udvariatlan, de még hibbant is. Még hogy Holdbéli Nyúl!

Elfordulnak tőled, és hangosan vihognak.

– Ne is törődj velük! – hallod Gombóc hangját hátról. – Ha szeretnéd, megkóstolom őket. Úgyis éhes vagyok.

A madarak odébb húzódnak, te pedig elgondolkozol, hogy hol kérdezősködj tovább.

- Odamész a piros fejűhöz a busznál? → 353
- Vagy Gallér Edéhez? → 356
- Ha a büféstől kérsz segítséget, odasétálsz a pulthoz, és beszédbe elegyedsz vele. → 6

367

- A kis türkizkék virágok vezettek ide? → 373
- Vagy máshonnan érkeztek? → 374

368 – Rendben, mehetünk! A szent madár el lesz ragadtatva. Kérlek, kövess! – feleli a jácintkék madár fontoskodva, és totyogni kezd előtted a nedves fűvön. Te is utánacammogsz, bele-belesüppedve a puha, cuppogós talajba. Kicsit odébb a madár megáll a tóparton, és szárnyával a sziget felé mutat: – Ez itt egy gázló, ahol sekélyebb a víz, így kényelmesen átjutsz. Én itt elbúcsúzom, várlak odaát! – közli, majd szárnyra kap, és átrepben a szigetre.

Egyedül maradsz a parton. Próbaképp beledugod a csizmád orrát a vízbe. Tényleg sekély. Óvatos léptekkel átslattyogsz, miközben a víz finoman fodrozódik körülötted. Szerencsésen, száraz lábbal lépsz ki a szigetre a szent madár elé. Bevallod magadnak, nem pont így képzelte el egy szent madarat. Előkelő

külsejű, délceg tartású, tekintélyt parancsoló állat helyett a sziget közepén egy kövér, pulykára emlékeztető, elaggott madár gubbaszt. Először észre sem vesz téged, mivel teljesen elmerül a maga elé nyújtott, göcsörtös lába szemlélésében.

Mögötte ott tanyázik a jácintkék lakáymadár, aki érkeztetre finoman hátba vágja. A szent madár csuklik egyet ijedtében, zavartan körülnéz, majd rövidlátó pillantása megállapodik rajtad. Csőre mosolyra húzódik, és krakogó hangon megszólal:

– Ó, Titkos-tavunk talányos vándora, hát eljöttél? Igazán boldog vagyok, hogy szerény szigetemen üdvözölhetlek. Ímhol, e tóban évtizedek óta nem járt látogató. Gondolom, megszomjastál utad során. Ül le bátran mellém! Remélem, velem tartasz egy itala! – majd meg sem várva a válaszod, hátraszól jácintkék társának:

– Lajos, koktélt!

A lakáymadár erre odahajt felétek két lila tölcséres virágot, amiknek a kelyhe csurig tele van valamilyen zavaros folyadékkal. Csőrével lazán beleejt mindkettőbe egy-egy nádszálat, és az egyiket az orrod alá tolja. Erre már Gombóc is kíváncsian kidugja orrát, amire nyomban rászáll egy pillangó.

– Csak bátran! – biztat a kövér madár.

Gyanakodva szippantasz egyet a nád szívószállal a virágból. Sűrű, édes nektár csordogál belőle. Elégedetten szürcsölöd.

– Isteni, ugye? Lajos, szivart! – harsogja repedtfa-zék-hangon a kövér, mire a jácintkék madár valahonnan a csőrébe varázsol egy füstölgő szipkát. – Bocsánat, hogy ezzel nem kínállak – szabadkozik –, de meglehetősen egészségtelen, az én koromban azonban már nem árt.

– Miért, hány éves vagy? – érdeklődsz.

– Ó, hát már számtalan emberöltőt megérttem.

Most látod csak, hogy a kövér madárnak szinte minden tolla kihullott, és gyűrött, ráncos, sűrű bőr borítja. Szippant egy jólesőt a szivarjából, ereget néhány füstkarikát, majd kíváncsian feléd fordul:

– És mondd, mi hozott ide, csendes éjszakai állatkertünkbe?

Elmeséled neki Dodó eltűnését és eddigi állatker-ti kalandjaidat. A kövér madár megértően bólogatva hallgat. Mikor befejezed, ő csak bólogat tovább, majd hirtelen feleszmél:

– Én már évtizedek óta nem mozdultam ki a szigetemről, így nem volt alkalmam találkozni a barátoddal. De megkérdelem a madarakat, hátha valaki látta őket. Lajos, megteszed?

Tovább szürcsölitek a nektárt, míg Lajos körbepöly, és kifaggatja a tó madarait. Hamarosan visszatér, csőrében egy lencsét hozva, amit beleejt a kezébe.

– Jó hírem van, az egyik papagáj innen nem mesz-sze délkeleten, a Fókadombok környékén látott egy

gyereket meg egy pöttyös izét, ami akár egy plüss vízi-
ló is lehetett. Kelet felé tartottak a fák között!

– Köszönöm! Már megyek is utánuk! – csillan fel
a szemed, de látod, hogy a szent madár gondterhelten
mered maga elé.

– Ez nem túl jó hír. Miért pont keletnek! – mor-
mogja. – Nem jó, ez nagyon nem jó! Választották volna
a nyugati utat...

– Miért, mi baj a kelettel? – kérdi Gombóc érdek-
lődve.

– Hát, csak rossz előérzetem van – suttogja a kövér
madár. – De sebjaj! – csillan fel a szeme. – Megajándé-
kozlak titeket, és akkor minden rendben lesz. Már csak
kicsit kell várni, érzem, közeledik az idő.

– Hát, jó – egyezel bele nem túl nagy meggyőződé-
ssel, bár nem érted, mire vártok.

Most, hogy látták Dodóékat, már igazán indulnál
utánuk. Mindenesetre addig nektárt szopogattok és
társalogtok. Váratlanul, egy mondat közepén a kövér
madár jelentősegteljesen rád néz.

– Itt az idő! Azt hiszem, jobb, ha hátrébb lépsz!

Lajos finoman elhúzza a sziget szélére. Kíváncsian
körbepislogsz, hogy most mi fog történni, amikor
a kövér madár egyszerre kiköpi a szivart, és lángba bo-
rul. Sejtetted, hogy káros a dohányzás, de hogy ennyire!
Rémülten körülnézel, hogy hogyan segíthetnél, de
Lajos bátorítóan oldalba bök.

– Csak semmi pánik, ez az ő esetében teljesen nor-
mális! Néhány száz évenként leég. De figyelj csak!

A tűz, amilyen hamar jött, olyan sebesen ki is al-
szik, és a hamuból egy apró, ráncos fióka lép elő. Rád
néz ugyanolyan tekintettel, mint a korábbi madár,
majd megkeresi az imént elejtett szivart. Meggyújtja
a még perzselő hamuban, és kényelmesen elhelyezke-
dik a megpörkölődött szigeten.

– A csodálatos Főnix! – lelkesedik Lajos. – Fantasz-
tikus volt látni, ahogy újjászületik a hamvaiból!

– Miért? A Főnixeknél ez normális – közli Gombóc,
bár azért ő is kicsit megilletődött.

Odalépsz a fiókához, aki rád tekint, majd csőrével
egy halom kihűlt hamut kapar össze, és feléd tolja.

– Még nem tud beszélni, nagyon kicsi – közli Lajos,
meghatottan figyelve a szivarozó fiókát. – A hamuból
tegyél el, még jó szolgálatot tehet! És most indulj! Kí-
sérjen szerencse az utadon!

Óvatosan felmarkolsz a **Főnix hamvaiból**, és bele-
szórod a táskádba. Ezután elköszönsz Lajostól és a fő-
nixfiókától, majd visszasétálsz a szigetről a partra. Ideje
elbúcsúznod a Titkos-tótól és furcsa lakóitól, hogy újra
Dodó nyomába eredj. → **367**

369 – Úgy hallottam, van itt néhány evezőlapát –
fordulsz a kék lényhez.

– És aztán, mi szükséged lenne rá? – kérdi gyana-
kodva Frédi.

– Hát, eveznék veled. Van egy csónak az állatkerti tavon, és át szeretnék jutni a szigetre.

– Á, hogy evezni! – derül fel a kék képe. – Hát persze, már hozom is! De aztán nagyon vigyázz rá, ritka értékes darab! – közli, és átnyújt egy pár **korhadt, lila evezőlapátot**.

– Köszönöm! Tudnál segíteni, hogy hogyan jutok a tóhoz leghamarabb?

– Persze! Menj délnyugat felé, és akkor tüstént a tópartra érsz. Innen egy keskeny ösvényen délkeletre indulva ripsz-ropsz a csónaknál leszel. Sok szerencsét!

Nagy nehezen begyömöszölöd az evezőket a hátizsákodba, és elbúcsúzol a büféstől.

- Odamég még valamelyik asztalhoz? → **215**
- Vagy továbbállsz a tisztásról? → **203**
- Esetleg az **evezők** birtokában egyenesen az állatkerti tóban ringatózó csónak felé veszed az irányt, vagyis elmész délnyugatnak, majd a tavat keletről megkerülve eljutsz a mólóig? → **57**

370 Hol keresed Dodót?

- Megnézed, hogy nincs-e a Bagolyvár tornyában (ha még nem jártál ott)? → **388**
- Vagy bekukucskálsz az apró ajtón, ahonnan a kígyószerű állat kitekeredik? → **389**
- Esetleg rápillantasz a Bagolyvár környéki állatkifutókra? → **390**

371 – Hoppá – csapsz a homlokodra –, hiszen van nálam valami, ami segíthetne rajtad! Egy varázsállat!

Mélyen beletúrsz a hátizsákodba, majd kiemeled belőle az elégedetten kuruttyoló **páncélos varangyot**. Finoman leteszed a jégre a víziló mellé. Behemót érdeklődve pislog az apró páncélos teremtményre.

– Lennél olyan kedves Behemótot arrébb mozdítani a jeges dombok aljából az útra? – kéred udvariasan a varangyot.

A béka válasza sem méltat, csak rámered a vízilószerű lényre. Ahogy gülüszeme kidagad az erőlködéstől, megmoccan a hatalmas test. Behemót lassan emelkedni kezd. Kicsit rémülten pislog maga elé, miközben finoman ellebeg az ösvény széléig, majd lehuppan a hóba. A varangy kifújja magát, lassan megfordul, és

eltotyog, mint aki jól végezte dolgát. Odasétálsz Behemóthoz, aki rendkívül hálásnak tűnik.

– Nagyon köszönöm neked és a varangyodnak, hogy megmentettetek! Most nekiállok jégcsapokat szedni, de nagyon fogok vigyázni, hogy a havas részen maradjak, a dombok aljában.

Elégedetten meglebbenti lepedőnyi fülét, és ekkor eszedbe jut a papír, amit a legutóbb észrevettél a retikülje oldalzsebében.

– Behemót, korábban úgy láttam, hogy a táskádból kikandikált egy levél. Most már elárulod, mi az?

– Ó, tényleg! Azt az igazgatónak küldték, öö, magánügyben. Többet nem mondhatok.

- Ha van nálad egy hatszögmintás állatbőr, lapozz a **376**-ra!
- Ha nincs, lapozz a **349**-re!

372 – Eddig még nem találkoztam ilyesmivel, de ezentúl figyelni fogok! – ígéred a lovagnak. – Mit tegyek, ha találok friss exkrementumot?

– Mindenképp értesíts! – feleli a lovag.

– Hogyan? Küldjek levelet? – puhatolózol.

– Hát, úgy tudom, a posta igen túlterhelt mostanában. Mire ideérne a levél, a Csahos Fenevad hegyen-völgyön túl jár majd. De van jobb módszer!

Tessék, itt ez a **tülök!** – nyújt oda egy díszesen faragott kürtöt Pellinor. – Tulok szarvából készült. A tulok a Pellinorok kedves háziállata ősidők óta. Nagyon közel áll hozzánk – teszi hozzá elfogódottan.

– Kicsit túl közel... – mormogja Gombóc, de idejében visszanyomod a kapucniba.

– Ha bárhol, bármikor friss exkrementumot találsz, csak megfújod ezt a tülköt, és én menten ott termek! Nagyon köszönöm!

Elteszed a kürtöt, és elbúcsúzol a lovagtól, aki sokkal bizakodóbbnak és boldogabbnak tűnik, mint előtte.

- Ha gondolod, még beszélgethetsz valakivel a Faloda vendégei közül. → **215**
- Esetleg megnézheted a kínálatot a pultnál, ha még nem tetted volna. → **201**
- Illetve távozhatsz a tisztásról. → **203**

373 Itt az ideje, hogy elbúcsúzz a Titkos-tótól. Még utoljára beleszagolsz a tavaszi illatba, rápillantasz a színpompás madarakra és virágokra, a friss, zöld fűre, majd begombolod a kabátod, és belépsz a szürke fák közé a téli világba. Csöndesen végigsétálsz a patak mentén, miközben a virágok el-eltünedeznek körülötted. Hamarosan magad mögött hagyod a vízfolyást, és kilyukadsz az ösvényre, ahonnan indultál. → **191**

374 Körülsétálsz a tavat, de sehol sem bukkansz ösvényre. Mindössze egy patakocskát találsz, virágokkal a partján. Fogalmad sincs, hogy fogsz innen visszajutni az ismert utakra. Tanácstalanságodban odasétálsz a papagájfához, és megkéred a madarakat, hogy igazítsanak útba. Ők készségesen felelnek, nyilván nem bánják, hogy végre eltűnsz onnan.

– A Titkos-tóhoz nem vezet út, hogy senki se találhasson rá. De könnyedén visszajuthatsz a térképen is jelzett ösvényre, csak kövesd a türkizkék, csepp alakú virágokat a patak mentén.

Megköszönöd a segítséget, és elsétálsz a patak torkolatáig. Még utoljára beleszagolsz a tavaszi illatba, rápillantasz a színpompás madarakra és virágokra, a friss, zöld fűre, majd begombolod a kabátod, és belépsz a sűrű fák közé a téli világba. Ahogy végigsétálsz a patak mentén, a virágok el-eltűnedeznek körülötted. Hamarosan magad mögött hagyod a vízfolyást, és már ott is állsz egy jól kitaposott ösvényen. → 191

375 Szerencsére eszedbe jut, hogy ha a keletre vezető úton indulsz el, egykettőre a reketyéshez érsz. Nem vesztegeted az időt, nyakadba szeded a lábad, és hamarosan ki is bukkansz a bokrokkal benőtt tisztáson. Valahol itt kell lennie a mandragórának. Alaposan körülnézel, a bozótos mélyére is bepillantasz. Mikor az utak kereszteződésénél álló három kigyó szobrához érsz, a tövében egy különleges

színfoltra leszel figyelmes. A fehér hóból néhány apró, vöröseszöld hajtás kandikál ki. Finoman megpróbálsz lepucolni a havat a növényről, hogy jobban szemügyre vehesd. Hamarosan meg is látod a gyökér ráncos emberarcát. Ez az, amit kerestél! → 257

376 Jó dolog Behemóttal cseverészni, de hirtelen eszedbe jut a feladatod.

– Behemót, nekem mennem kell – közlöd gondterhelten. – A tesóm plüss vízilója megkövült, és valahogy vissza kell változtatnom. Mert különben Dodó, a testvérem nem hajlandó hazajönni velem.

– Ó, csak nem? – fordul feléd érdeklődve a hatalmas víziló egy jégcsappal a kezében. – Lehetséges, hogy a baziliszkusz kifutójába tévedt szegény?

– Bizony oda – bólogatsz szomorúan.

– És van már ötleted, hogyan változtasd vissza? Mert ha nincs, talán én is tudnék neked segíteni!

Mit válaszolsz?

• Hogy örülnél a segítségének? → 350

• Vagy hogy kedves tőle, de már nyomon vagy, így inkább mész tovább az utadra? → 354

377 Megpróbálsz előásni a hátzszakodból a Pam-pák Vad Kukacait, méghozzá úgy, hogy ne harapjanak az ujjadba. Az egyiket sikerül megcsípned, és óvatosan meglengeted a papagájok csőre előtt. Egy ideig még repkednek feléd a mandulák, majd az egyik rikácsolva megszólal.

– Hé, álljatok le a mandulázással! Ezt nézzétek! Friss, ropogós PV Kukac! A kedvencem!

Már kapná is ki a markodból, de te gyorsan elrántod a kezed, és a hátad mögé rejtet.

– Odaadom, de csak akkor, ha tőled is kapok valamit cserébe!

– Jól van, jól van – mondja kelletlenül. – Mit szeretnél? Tán egy mandulát?

– Nem! Dodót, a kistestvéreimet keresem. Szalma-kalapot visel, és egy pöttyös plüss víziló is van nála. Nem láttátok? – A papagájok vad rikácsolásba kezdenek, majd feléd fordulnak.

– Nem láttuk. De ha elárulunk neked valami fontosat, kapunk kukacot?

– Hát, ez attól függ. Na, ki velem! – biztatod őket.

– A szigeten egy nagyon fontos és előkelő állat, a szent madár éldegél. Ő talán tud segíteni neked. Mindjárt szólunk az érdekedben. Lajos!!!

Hamarosan előkerítenek egy jácintkék, elegáns küllemű madarat, és hosszasan rikoztozva tárgyálnak vele. Miután elhallgatnak, Lajos feléd fordul:

– Üdvözöllek, látogató! A szent madár vár téged. Velem tartasz?

Lelkesen bólintasz, és kiosztod a kukacokat a papagájok között. Észreveszed, hogy azok Lajos csőrébe is csúsztatnak pár kövér példányt. Elköszönsz tőlük, és odalépsz a rád várakozó jácintkék papagájhoz. → **368**

378 – Még hogy pulyka! – csipogja sértetten a fióka, és hátat fordít neked. Ajjaj, butaságot mondtál. Mit teszel?

• Gyorsan azt kiáltod, hogy Rukhmadár? → **363**

• Vagy azt, hogy Főnix? → **379**

379 – Bizony! Én a Főnix vagyok, aki újjászületik a hamvaiból. Íme, a jutalmad! – feleli csipogva a fióka, majd csőrével egy kis halom kihűlt hamut kapar össze, és feléd tolja.

– Tedd el, még jó szolgálatot tehet! És most indulj! Kísérjen szerencse az utadon!

Óvatosan felmarkolsz egy keveset a **főnix hamvaiból**, és beleszórod a táskádba. Majd elköszönsz a fiókától, és visszasétálsz a szigetről a partra. Itt az ideje elbúcsúznod a Titkos-tótól és furcsa lakóitól, hogy újra Dodó nyomába eredhess. → **367**

380 Ki mellé ülsz le?

- A gyapjas mellé? → 210
- Vagy a páncélos lovagot választod? → 213
- Esetleg a gyíkszerű asztalához méész? → 214
- Netán a buszos piros fejűhöz? → 212
- Ha már mindenkivel beszéltél, sietősen továbbindulsz innen. → 203

381 – Kedves madarak, én csak azt szeretném kér...

– Mi aztán nem állunk szóba holmi hallgatózókkal! – vág a szavadba durcásan a Kárókatona.

– Én szóba állok bárkivel, akitől kapok finomságot. Mondjuk, némi kukacot. Tőled kapok? – kérdi mohón a Hullámos Gelice. A Kárókatona megvető pillantást vet barátjára, majd tollai közé dugja a fejét.

- Van nálad kukac? → 382
- Ha nincs, még odamehetsz valamelyik asztalhoz beszélgetni. → 215
- De tovább is indulhatsz a tisztásról. → 203

382 Odanyújtod a madárnak a Gyapjas Pomogácstól kapott egyik kukacot. Pár még azért marad a hátizsákodban.

– Na jó, kérdezhetsz egy dolgot. De csakis egyet! – közli elégedetten, tele szájjal (vagyis csőrrel) a Hullámos Gelice. Szívesen érdeklődnél a kunyhóról, amiről a Kárókatona mesélt. Sajnos arról csak a Kárókatona tud, ő pedig szemmel láthatóan nem kíván szóba állni veled. Elgondolkodsz, mit kérdezhetsz a gelicétől.

- Hogy látta-e Dodót és Töhötömöt? → 383
- Vagy esetleg tudja-e, hol található csipkebogyó az állatkertben? → 384
- Netalán látott türkizkék virágokat valamerre repében? És ha igen, hol? → 386

383 Elmeséled a Hullámos Gelicének, hogy Dodót és Töhötömöt szeretnéd megtalálni, és részletesen leírod a külsejüket. A madár különösebb érdeklődés nélkül hallgatja, majd közli, hogy ma az Ezeréves Tölgyön bóbiskolt, majd a Faloda nyitásakor egyenesen iderepült, mert már nagyon korgott a begye, és ezalatt nem látott semmi érdekeset, pláne nem gyekeket és plüss vízilovakat. Most mit teszel?

- Odamész valamelyik asztalhoz beszélgetni? → 215
- Vagy továbbmész a tisztásról? → 203

384 A Hullámos Gelicének a csipkebogyó hallatán felcsillan a szeme.

– Csak nem te is szeretsz szemezgetni a finom, érett csipkebogyókból? Nocsak, nocsak! Hát persze hogy tudom, hol van! Innen pont délre, de arra nem megy út. Ezért azt ajánlom, menj délkeletnek a nagy fa felé, aztán onnan a széles úton nyugatnak. Vagy indulj délnyugatnak az állatkerti tó partjáig, és ott keletnek. Így is, úgy is meg fogod találni a csipkebogyóbokrokat. Én is gyakran járok oda csemegézni!

Persze nem kötöd a Hullámos Gelice orrára, hogy miért keresed a csipkebogyóbokrokat. Megköszönöd az útbaigazítást, és elbúcsúzol a madártól.

- Most még odamész valamelyik asztalhoz beszélgetni? → 215
- Vagy továbbindulsz a tisztásról? → 203

385 A lábad belebújtatod a csizmába, és felveszed a hátadra a kapucnis prémbundát. Rögtön elmúlik a reszketésed. Ahogy belemélyeszted a kezed a szőrös zsebbe, feltűnik, hogy a bal kezedenél lyukas

a bélése. Kicsit beleturkálsz, és egy apró, kerek fémtárgyat találsz. Egy **iránytű** az. Ez nagyon hasznos lesz utad során! Lelkesen kutatsz tovább a szakadt bélés végtelen bugyraiban. Hamarosan egy többrét hajtott papírlap akad a kezvedbe. Egy **térképet** találtál. Jól láthatóan be vannak rajta jelölve az égtájak és az állatkertet behálózó kisebb-nagyobb ösvények, sziklák, tisztások. Boldogan a zsebedbe süllyeszted szerzeményeidet. Az iránytűt inkább a pizsamanadrágod zsebébe teszed, hogy könnyebben megtaláld. Valami azt súgja, ne indulj rögtön tovább, hátha további hasznos dolgokra bukkansz itt.

- Körülnézel még a szobában? → 4
- Vagy mégis azonnal útnak indulsz? → 50

386 – Hát, emlékeim szerint virágok ilyenkor csak az állatkert északi részén nyílnak. A szív alakú réten, innen északnyugatra van néhány, de egyik sem türkizkék. Merre is találkoztam ilyen színűvel? Várjunk csak, várjunk! – nyammog lassan a kukacon. – Tudom! Pont tőlünk északra, a kelet–nyugati út mentén nyílt egy türkizkék virág. Azért tűnt fel, mert korábban még nem láttam ilyen szépet. Talán az a legjobb, ha északnyugatnak indulsz.

– Rendben, köszönöm a segítséget!

– Ja, a szív alakú réten ne sokat totojázz! Szaladj át rajta, akkor jársz a legjobban. Sok szerencsét! Isteni ez a kukac! – közli elégedetten.

- Most még odamégy valamelyik asztalhoz beszélgetni? → 215
- Vagy továbbindulsz a tisztásról? → 203

387 A széles, egyenletes úton lépdelsz, egy furcsa jármű sajátos nyomain. Egyszer csak hangokra leszel figyelmes, és színes fények villannak fel a havas ágak között. Lassan kiérsz a fák sűrűjéből. → 200

388 Elhagyod a várudvart a torony felé nyíló kapun. Hamarosan már a toronyszobába vezető meredek vaslétra tövében állsz. Bár éjjel meglehetősen nyugtalanító ez a hely, mégis mászni kezdesz felfelé. A hideg fém létrafokok borzasztóan nyirkosak, úgy érzed, ha sokáig markolod őket, menthetetlenül oda-fagy a kezed. Így inkább gyorsan felszaladsz a létrán, és beveted magad az apró toronyszobába a Bagolyvárban. Fenn minden sötét és mozdulatlan. A homályban nekiütközöl valami kemény tárgynak, majd még egynek, majd megint egy újabbnak. Előveszed a Bagolyocskát, és körbevilágítasz a helyiségben. Megdöbbenve látod, hogy a máskor üres toronyszobát faltól falig

telezsúfolták kőszobrokkal! Mintha egy elhagyatott ásatás mellőzött darabjait halmozták volna fel itt, amelyek nem voltak elég jók a múzeumba. Mindegyik szobor állatot formáz – van itt borzos szőrű nutria répával a kezében, mintha épp megzavarták volna zöldségmosás közben. Mellette egy földimalac-szobor áll, karmos mancsát előrenyújtva talán ásni készül. Amott három kő gyöngytyúk sorakozik, kopasz nyakukat kinyújtva ugyanarra tekintenek. Emitt egy hatalmas aligátor-szobor áll a falhoz támasztva, hogy ne foglaljon annyi helyet. A jókora állatnak tátva van a szája, és kivillan hibátlan kő fogsora. Már minden lényt megvizsgáltál, de nem akadtál Dodó nyomára. Kicsit megnyugodva keresztülvágsz a kőszobrok sűrűjén, és villámgyorsan leereszkedsz a létrán, magad mögött hagyva ezt a baljós helyet. Visszatérsz a várudvarba, hogy folytasd a keresést. Hol nézel most körül Dodó után kutatva?

- Bekukucskálsz az apró ajtón, ahonnan a kígyószerű állat tekeredik ki? → 389
- Vagy megnézed a Bagolyvár környékén az állatki-futókat? → 390

389 Odalépsz a kockás abrosz mögötti apró ajtóhoz, és bekukucskálsz. Alacsony, sötét kőből épült járat nyílik mögötte, benne hosszan tekergőzik

a titokzatos, letakart lény farka. Le kell hajolnod, hogy beférj a nyíláson, és a falnak lapulva óvatosan teszel pár lépést befelé. Milyen kellemes, otthonos meleg van itt! De mi ez az ismerős szuszogás?

– Gombóc, megint elaludtál? – suttogod a kapucnid felé.

– Nem, csak bóbiskolok – mormogja a kandúrod.

– De hiszen akkor ez az ismerős szuszogás nem lehet más, csak... – mondanád, de abban a pillanatban keresztülesel valamin a sötétben.

– Au! Ki az? – kérdi ijedten a valami.

– Gombóc és én! – kiáltod lelkesen.

– De tényleg? – kérdi hitetlenkedve a keresztben fekvő, és feltápáskodik. A Baglyocska fénye egy borzas, szőke fejcskét világít meg.

– Dodó! Hál' istennek! – öleled át megkerült kistesódat. Úgy tűnik, mindene megvan, csak az arca öltött piros színt a hidegben. – Hát, te meg mit csinálsz itt?

– Aludtam – közli Dodó. – Töhötömmel történt egy kis baleset, és gondoltam, pihenek egy kicsit, míg minden megoldódik. Megoldódott?

– Azt érted kis baleset alatt, hogy Töhötömből kő-plüss víziló lett? – kérded döbbenetben.

– Hát, igen. Így nem kószált itt tovább velem, egyedül meg nem volt kedvem.

– Na, most itt vagyok neked én, akivel kószálhatsz! És Gombóc. Amúgy meg ideje hazaindulni. Rendben?

Megfogod a tesód kezét, aki engedelmesen elindul melletted a járatban. Kiléptek a kis ajtón, elsétáltok az abrosszal leterített, szipogó lény mellett, és egy pillanatra megálltok Töhötöm kőszobránál. Dodó odaszalad a kő-plüss vízilójához, és átöleli.

– Ne félj, nem hagyunk itt, Töhötöm! Ugye, nem? – néz rád kérdőn.

– Hát, nem tudom, mit tehetnénk – vonod meg a vállad tanácstalanul.

Leguggolsz a plüss víziló kőszobra mellé. Vajon mi használ kővé válás ellen? Megint hallod a szipogást. Semmi kétség, a pepita terítő alól jön. Mit teszel?

- Kifaggatod Dodót, hogy hogyan változott kővé Töhötöm? → 193
- Vagy megszólítod a titokzatos letakart lényt így, abrosszon keresztül? → 192
- Esetleg megnézed, van-e valami a hátizsákodban, amivel segíteni tudnál a megkövült plüss vízilón? → 199

390 A Bagolyvárban található állatok kifutói konganak az ürességtől, sehol egy lélek. Pedig milyen jólesne most látni egy kedvesen esetlen vidrát, vagy a sárgarépját önfeledten pocsolóba merítő nutriát! Dodó sincs itt. Mit teszel?

- Tovább keresed, bekukucskálva az apró ajtón, ahonnan a kígyószerű állat tekeredik elő? → **389**
- Vagy megszólítod a szipogó lényt az abroszon keresztül, hátha tudja, hol van a tesód? → **92**

391 Odasétálsz a lovaghoz, aki egy korsó béka-nyálat kortyolgat az asztalánál. A kutyája, egy bozontos fehér eb pórázra kötve fekszik mellette, és sűrűn vakaródzik. Mikor a közelébe érsz, félénken rád tekint.

Ha van nálad egy **csirkelábszárcsont**, lapozz a **344**-re! Ha nincs, olvass tovább!

Barátságosan üdvözlöd a lovagot, és megkérded, hogy tudna-e segíteni neked.

– Ó, örömmel, hiszen egy lovagnak ez a feladata! Egy Pellinor mindig segít a bajbajutottakon. Sőt, pont jókor érkeztél, épp szüneteltetem a Csahos Fenevad üldözését. Mondhatni, szabadságon vagyok. Mit tehettek érted?

Elmeséled Pellinornak, hogy varázsitalt kell készítened, amihez mandragóragyökérre is szükséged van. Magad is megszerezned, de úgy hallottad, jobb, ha ezt egy bátor lovagra bízod.

– Khm, igen, én olyasféle volnék. A mandragóra kiemelése a földből igen nehéz, mi több, szinte lehetetlen feladat. Szerencsére van erről egy bekezdés a *Hogyan vakarózzunk páncélban – hasznos praktikák*

lovagoknak a hétköznapokra című könyvemben, amit mindig magamnál hordok. Így hát indulhatunk is a mandragórához!

Tudod, hogy hol található a kertben mandragóra?

- Igen. → **269**
- Nem. → **283**

392 Sikerült már talpra állítanod? → **342**

Ha még nem, úgy a Fókadombokon nem sok minden változott. A pingvinek lelkesen csúszdáznak, és a jókora, vízilószerű állat még mindig ott fekszik szerencsétlenül kiterülve a jégcsapok alatt. Odacsúskálsz hozzá. Ahogy észrevesz, felragyog a szeme.

- Ha nem beszéltél még vele, most megszólíthatod. → **115**
- Már korábban szóba elegyedtetek? És azóta szerzettél egy **páncélos varangyot**? → **371**
- Netalántán van nálad **két marok só**? → **113**
- Vagy egy **lerágott csirkecsont** boldog tulajdonosa vagy? → **204**
- Ha egyik sincs, továbbmehetsz. → **354**

393 Óvatosan felkapaszzkodsz a madár hátára, és közlöd vele a tervedet, hogy a közeli tisztásra repítsen, északnyugatra. A Rukhmadár nehézkesen feltápázkodik, ügyelve, hogy ne lépjen a tojására. Kiterjeszti az eget is elfedő hatalmas szárnyait, és elrugaszkodik a fészkeről. Érzed, ahogy hideg levegő süvít az arcodba. Lehajtod a fejed a puha tollakba, és erősen kapaszkodsz. A repülés hirtelen véget ér. A madár egy laza mozdulattal ledob a hátáról. Nagyot nyekkenve földet érsz. Egy csőr kiveszi a kezedből az elefántos amulettet, és a Rukhmadár már repül is vissza a fészkéhez. Feltápázkodsz a földről, és körül nézel, hogy hova csöppentél. Egy tágasabb tisztás szélén állsz, ahol asztalok, székek és különféle állatok találhatóak, előttük ételek és italok. Minden állat rád bámul. Úgy látszik, nem mindennapi, hogy valaki egy Rukhmadár hátán érkezzen meg ide. Lassan csökken irántad az érdeklődés, mindenki visszafordul az asztalához. Most veszed észre, hogy a tisztás másik szélén egy bódé áll. Megismered, itt szokott lenni az állatkerti étterem! Most egy ütött-kopott fatábla takarja le a nappali feliratot, és az áll rajta, hogy „Faloda”.

Ha már jártál itt, lapozz a **223**-ra! Ha még nem, olvass tovább!

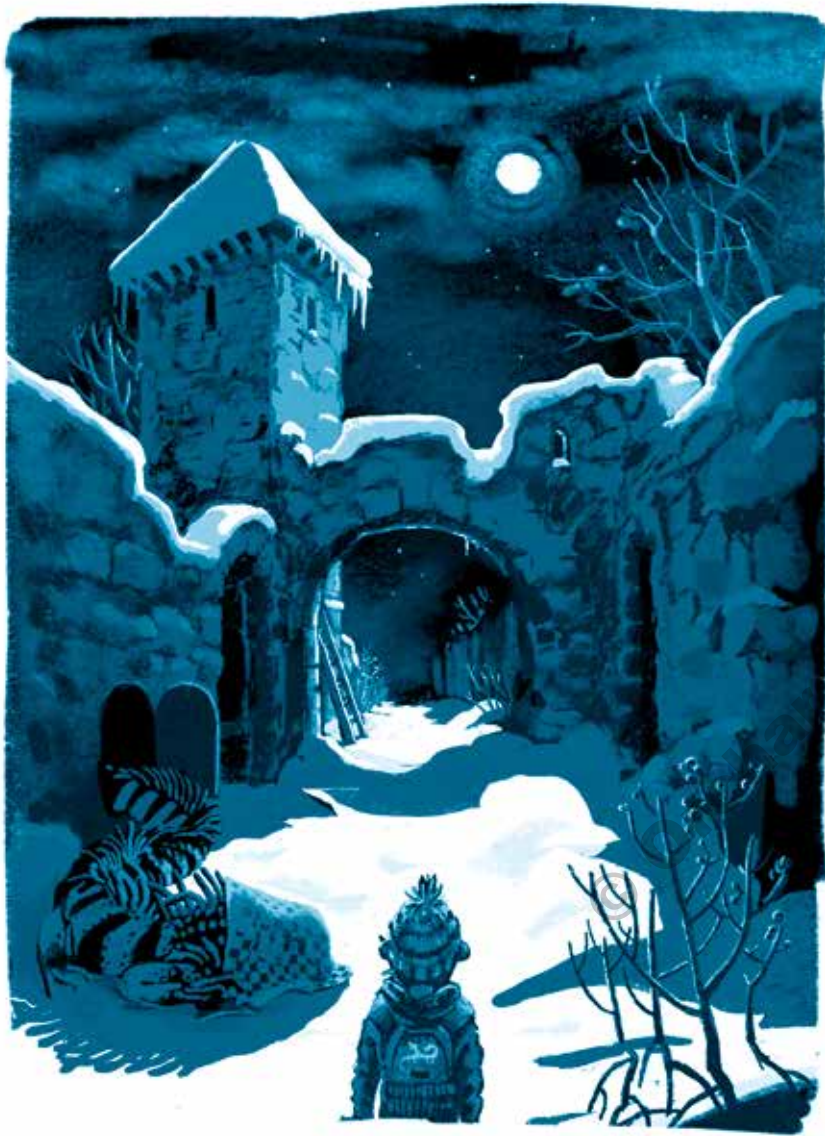
A bódében egy fura, vékony fejű kék lény álldogál a pult mögött. Mikor jobban megnézed, kiderül, hogy ez nem is igazi pult, hanem egy sötét takaróval leterített állat. Egy hosszú fadestkát kötöztek a hátára,

hogy kényelmesebb legyen rápakolni a tányérok és poharakat. A tábla fölött az „Éjjeli étel- és italkínálat”-ot hirdeti. A bódé előtt elszórtan asztalok állnak, és különféle állatok esznek, isznak. Páran egymáshoz hajolva beszélgetnek, de legtöbbször csak magányosan üldögélnek, nézelődnek, vagy a gondolataikba merülnek. Mit teszel?

- Megnézed az étlapot a pultnál? → **201**
- Vagy szemügyre veszed az asztaloknál üldögélőket, és szóba elegyedsz valamelyikükkel? → **202**
- Esetleg rögtön továbbmész a tisztásról? → **203**

394 Odamész a fán lévő ajtóhoz, és lenyomod a sok használattól megkopott sárgaréz kilincset. Egy szempillantás alatt újra a fa üregében vagy, és már pattogsz is lefelé a csigalépcsőn. Hamarosan ismét a föld alatti csatorna partján állsz, kellemes, párás melegben, egy nyugatra induló csatornában. Mit teszel?

- Van nálad valami, amivel megpróbálsz kinyitni a csatornában kicsit odébb lévő vasrácsot? → **240**
- Elsétálsz a vasrács előtt, majd tovább, nyugatnak a csatornában, ha eddig még nem jártál arra? → **196**
- Ha egyik sem, kapaszkodj vissza a csigalépcsőn, nincs itt semmi keresnivalód! → **198**

395 Csöndesen megállsz a kihalt várudvar szélén, melynek minden apró részlete tisztán és élesen kirajzolódik előtted az ezüstös holdfényben. Mindössze pár furcsa formájú szikla hever hóban. Egyszerre furcsa neszre leszel figyelmes. Mintha valaki szipogna. Beljebb lépsz a kapuból a várudvarra, mire feltűnik egy tárva-nyitva álló, apró ajtó a toronyhoz közeli kőfalban. Be sem lehetne csukni, mert egy kígyószerű állat lóg ki belőle, vagyis csak az egyik fele. A másik mélyen benyúlik az apró ajtó mögött tátongó sötét üregbe. Valószínűleg a feje felőli része van idekinn, de ebben sem lehetsz biztos, mert az állat le van takarva egy jókora kockás abrosszal. A szipogás, semmi kétség, a pepita terítő alól jön. A terítő mellett pisztáciahéjakat találsz szétszórva. Mit teszel?

- Megvizsgálod a furcsa sziklákat? → **397**
- Esetleg megszólítod a szipogó lényt, hátha meg tudod vigasztalni? → **398**
- Vagy óvatosan bekukkantasz az abrossz alá? → **399**

396 Elindulsz a várfal tövében egy keskeny, csúszós ösvényen. A falnak egy idő után vége szakad. Megkerüled az ódon köveket, és a túloldalon rálelsz a nutriák ketrecétől a Bagolyvár felé vezető utacskára. Mennyit jártál erre nappal! És most mennyire más

minden! Előtted magaslik a Bagolyvár tornya, melyet megmászva aztán bagolyként tekinthetsz ki a Kis Sziklára. A vaslétra a helyén, a toronyszoba bejárata nyugtalanító fekete lyukként sötétlik odafönn. Nappal barátságosabb szokott lenni ez a hely!

Mit teszel?

- Rossz érzéseid ellenére felmerészkedsz a toronyba? → 296
- Vagy inkább óvatosan besettenkedsz hátulról a várudvarba, ahová a boltíves kapu is vezetett? → 395

397 Odalépsz az egyik sziklához. Bár hó borítja, rögtön feltűnik, hogy felülete nem természetes, hanem finoman, aprólékosan meg van munkálva. Óvatosan lesöpröd róla a havat, mire egy hosszú fülű, apró négy lábú állat tökéletes kőszobra bukkan elő. Ez alighanem egy nagy mara! Ezek azok az apró állatkák, melyek megrekedtek valahol az őz és a nyúl között az egyedfejlődésben. Nagy szabadságnak örvendenek, nappal időnként szabadon lófrálnak fel-alá a látogatók

között. Szerencsétlen külsejük ellenére úgy látszik, őket is érdekesnek tartották arra, hogy szobruk legyen itt, az állatkertben. De nem is akármilyen, igazi mestermunka! Átsétálsz a másik sziklához, és arról is lesöpröd a havat. Ott egy páva nagyszerű szobra bukkan elő, tollai külön-külön nagy műgonddal megfaragva, feje a kis ajtó felé fordul. Akaratlanul te is arra nézel, a szűnni nem akaró szipogás irányába az abrosz alatt. Vajon mi lehet ott?

- Megszólítod a szipogót? → 398
- Vagy bekukucskálsz az abrosz alá? → 399
- Ha maradt még egy **kolbászos szendvicsed**, leülhetsz, és megeheted az abrosznál. → 95

398 – Szia, ki vagy, és miért szomorkodsz? – szegezed a kérdést az abrosznak. A szipogás egy pillanatra abbamarad, és egy elgyötört hang hallatszik a terítő alól.

– Engem kérdeztél? Csak mert nem látok semmit így letakarva.

– Igen, téged. Netán felemeljem az abroszt, hogy láss valamit? – kérded készségesen.

– Jaj, isten ments, még csak az kéne! Inkább maradj távol!

– De hát miért? Ki vagy te?

– Muszáj elmondanom? Ha megtudod, ki is vagyok én valójában, akkor te is el fogsz menekülni előlem – mondja gyászos hangon a lény.

Most mitévő legyél?

- Megígéred, hogy bármit is mond, nem menekülsz el? → 96
- Vagy inkább Dodóra tereled a szót, hátha tud valamit róla? → 97

399 Óvatosan odasétálsz a kockás terítőhöz, ahonnan halk hüppögés szűrődik ki. Már épp nyújtod a kezed, hogy megragadd a szélét és felemeld, mikor belerúgsz egy sziklába, ami orvul lapult a hó alatt. Juj! – kiáltasz fel, mert eléggé bevágtad a nagylábujjad. Rúgásod nyomán lehullott a hó egy része, és most egy kerek tárcsa kandikál ki a fehérségből. Na tessék, egy újabb szobor... De várjunk csak – ez nem tárcsa, hanem kalap, és nagyon is ismerős! Mi több, egészen olyan, mint apukád szalmakalapja, amit legutóbb Dodó viselt!

Odahajolsz, és sietve kaparni kezded róla a havat. Gombóc természetesen nem segít, pedig nagyon is jól ért az ásáshoz. Sokat gyakorol a macskaalmában. Hosszú, embert próbáló munka után egy négykézláb álló alak bukkan elő – a kalap alatt busa fej, apró gomb szem, párna alakú test. De hiszen ez Töhötöm, a plüss víziló! Mintha épp betekintene a kockás terítő alá.

– Hú, ez szerencsére nem Dodó! – sóhajtasz fel megkönnyebbülten. – Csak Töhötöm.

– Kár, hogy kővé változott. Így már nem igazi párának – tapint rá a lényegre Gombóc.

Csak így történhetett. Nincs az a villámkezü szuperszobrász, aki ennyi idő alatt ilyen tökéletes Töhötöm-hasonmást faragott volna ki. Jó lenne tudni, mitől kövült meg Töhötöm, ki szipog a terítő alatt, és hova tűnt Dodó.

- Megszólítod a szipogó lényt az abroszon keresztül? → 92
- Vagy azonnal keresni kezded Dodót? → 370
- Esetleg a baljós jelek ellenére mégis betekintesz az abrosz alá? → 40

400 Arra ébredsz, hogy a függönyön lévő apró lyukon át beszabadult a szobába egy kósza napsugár, és meleg fénye a szemhéjadat csiklandozza.

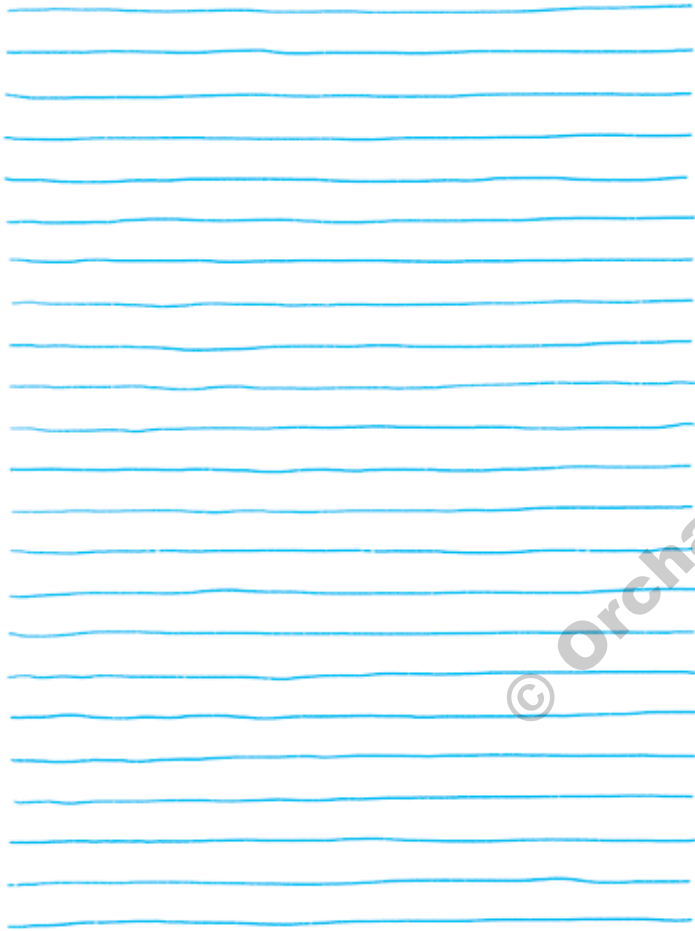
Gombóc a lábad mellett alszik összegömbölyödve. Nyújtózkodsz egy jókorát, de nem kelsz fel rögtön. Inkább kényelmesen fekve végiggondolod ennek a hosszú és varázslatos éjszakának minden pillanatát. De jó lenne elmesélni valakinek, mennyi izgalmat álmodtál! Frissen kikelsz az ágyadból, és odasétálsz Dodóhoz, aki Töhötömöt átölelve egyenletesen szuszog. Valami mintha lenne a pizsamanadrágod zsebében. Egy apró iránytű. A plüss víziló szeme huncutul csillog.

VÉGE

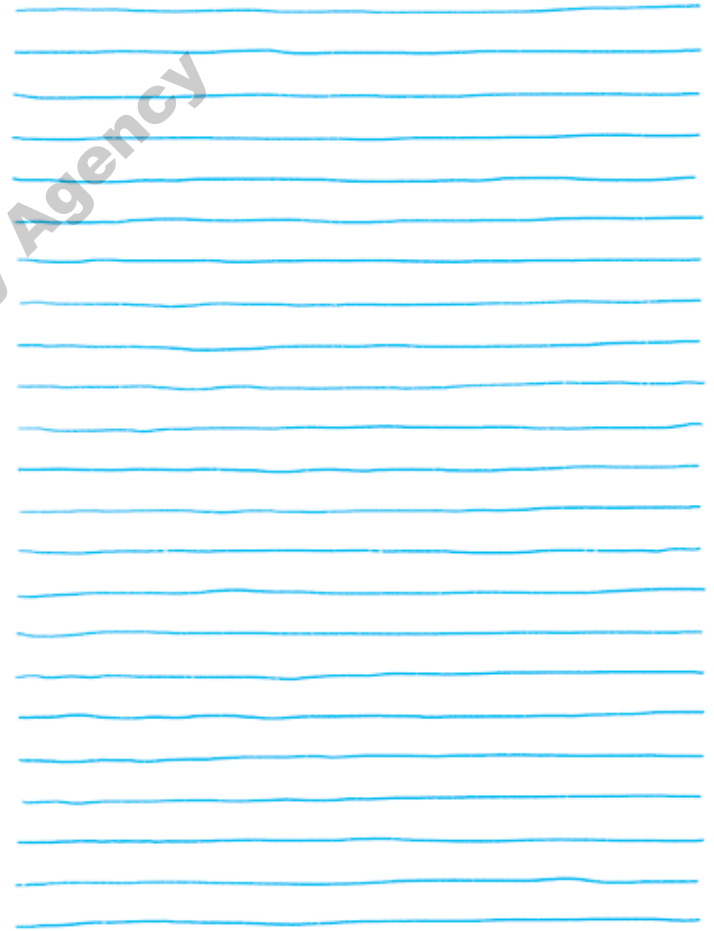

Hard Literary Agency

EZT TUDTAM MEG:

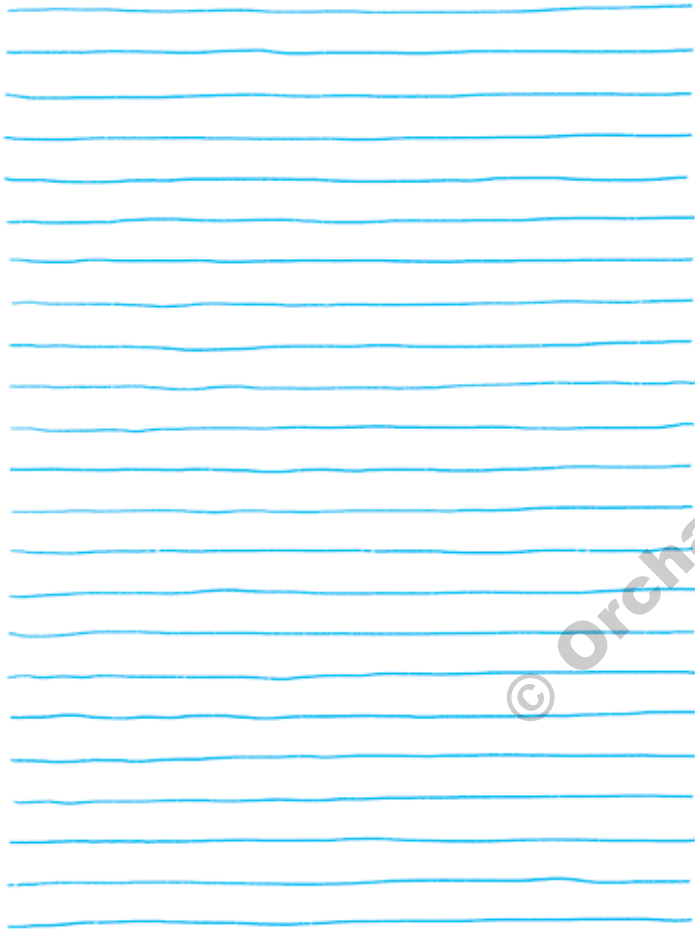

EZ VAN A HÁTIZSÁKOMBAN:

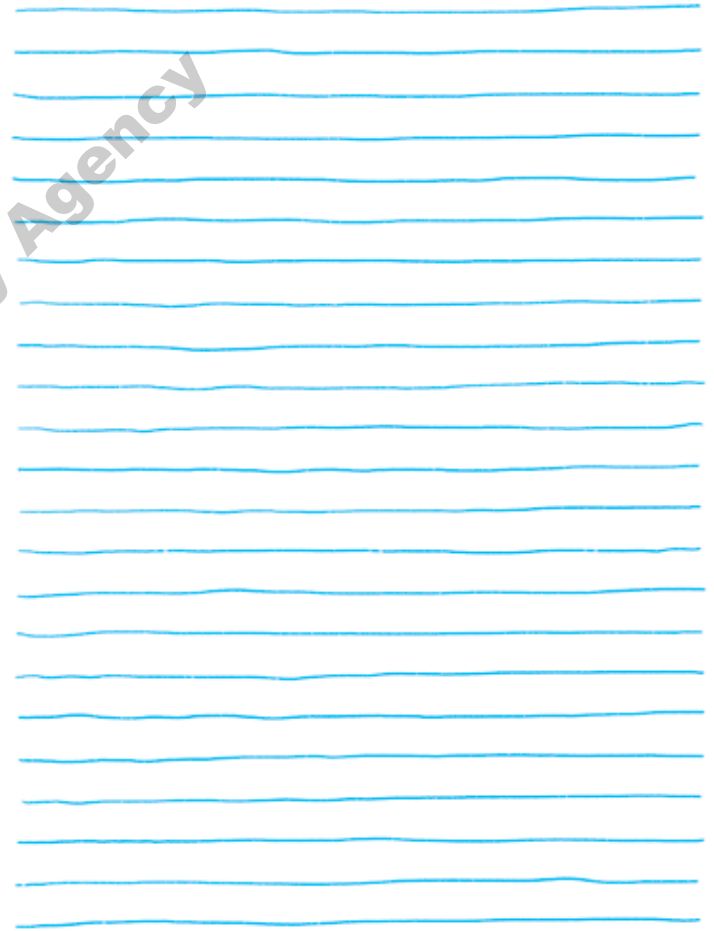

© Orchard Literary Agency

EZT TUDTAM MEG:

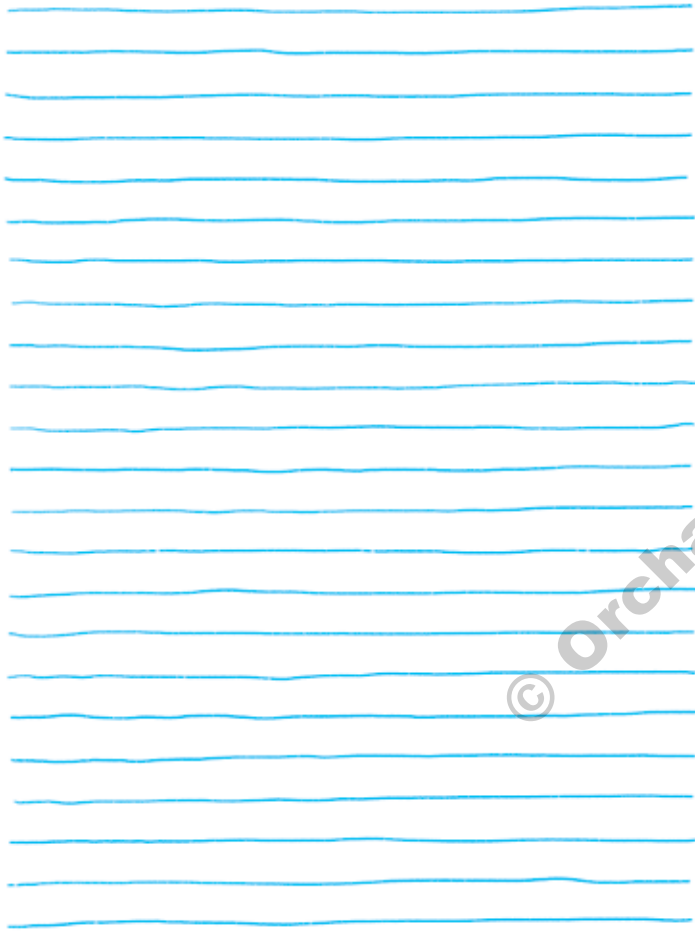

EZ VAN A HÁTIZSÁKOMBAN:

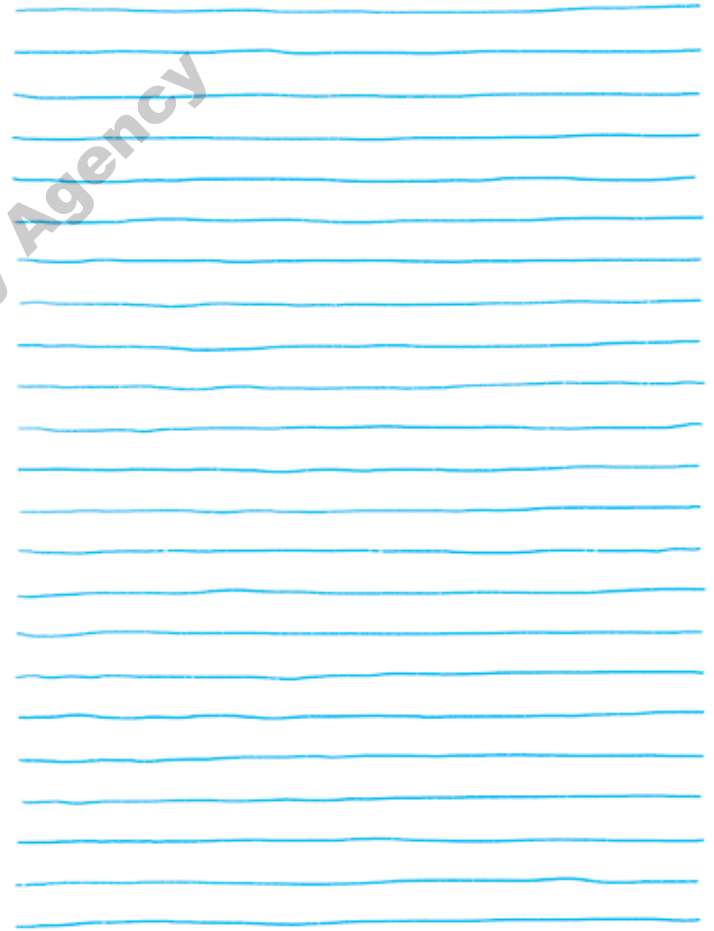

© Orchard Literary Agency

EZT TUDTAM MEG:

EZ VAN A HÁTIZSÁKOMBAN:

© Orchard Literary Agency

© Orchard Literary Agency